

Regeringens proposition till riksdagen med förslag till lag om ändring av jaktlagen

PROPOSITIONENS HUVUDSAKLIGA INNEHÅLL

I denna proposition föreslås det att jaktlagen ändras. Det viktigaste syftet med ändringen är att uppdatera jaktbestämmelserna.

De bestämmelser i jaktlagen som gäller skjutprov föreslås bli ändrade så att en person som bedriver jakt med bågvapen ska avlägga skjutprov vid jakt på stora bytesdjur. Det föreslås också en ändring av bestämmelserna så att det intyg som utfärdas över ett godkänt skjutprov i sig ska motsvara ett sådant beslut som avses i förvaltningslagen.

Bestämmelserna om jaktlicens för hjortdjur och om jaktlicensförfarandet liksom de övergripande bestämmelserna om jaktledare ska preciseras.

Det ska bli förbjudet att locka vissa djur med föda och kadaver som lockbete. I vissa situationer som regleras särskilt i lagen ska användning av föda och kadaver som lockbete emellertid vara tillåten.

Bestämmelsen om transport av jaktvapen kompletteras. Det föreslås att en allmän skyldighet att rapportera om nedlagda byten ska införas i lagen och att bemyndigandet att utfärda förordning om jaktbegränsningar ska utvidgas. Dessutom lindras dispensförfarandet i fråga om vissa fredade fåglar i avgränsade situationer. Vissa preciseringar av andra dispensförfaranden ingår även i förslaget.

Den föreslagna lagen innehåller också vissa ändringar av teknisk natur.

Största delen av bestämmelserna i lagen avses träda i kraft den 1 augusti 2017.

INNEHÅL

PROPOSITIONENS HUVUDSAKLIGA INNEHÅLL	1
INNEHÅL	2
ALLMÅN MOTIVERING	3
1 INLEDNING.....	3
2 NULÄGE	3
2.1 Lagstiftning och praxis.....	3
Skjutprov	3
Jaktlicens för hjorddjur, villkor för beviljande av jaktlicens och jaktledare	4
Åtlar och lockbeten som har samband med föda.....	5
Transport av jaktvapen	6
Fångstanmälan.....	6
Begränsning av jakt.....	6
Undantagsförfarande	7
2.2 Den internationella utvecklingen samt lagstiftningen i utlandet och i EU.....	7
Bestämmelser om skjutprov	7
Avtalet om bevarande av afro-eurasiska flyttande vattenfåglar	8
Fågeldirektivet.....	8
2.3 Bedömning av nuläget	9
Skjutprov	9
Jaktlicenser för hjorddjur och licenssystemet samt jaktledare	9
Åtlar och lockbeten som har samband med föda.....	10
Transport av jaktvapen	10
Fångststatistik.....	10
Begränsning av jakt.....	11
Undantagsförfarande för icke fredade fåglar.....	12
3 MÅLSÄTTNING OCH DE VIKTIGASTE FÖRSLAGEN	13
3.1 Målsättning	13
3.2 Alternativ	15
3.3 De viktigaste förslagen.....	16
4 PROPOSITIONENS KONSEKVENSER	18
4.1 Ekonomiska konsekvenser.....	18
4.2 Konsekvenser för myndigheterna	18
4.3 Miljökonsekvenser	19
4.4 Samhälleliga konsekvenser	19
5 BEREDNINGEN AV PROPOSITIONEN	21
5.1 Beredningsskeden och beredningsmaterial	21
5.2 Remissyttranden och hur de har beaktats.....	21
DETALJMOTIVERING	26
1 LAGFÖRSLAG	26
1.1 Jaktlagen	26
2 NÄRMARE BESTÄMMELSER OCH FÖRESKRIFTER	35
3 IKRAFTTRÄDANDE	36
4 FÖRHÅLLANDE TILL GRUNDLAGEN SAMT LAGSTIFTNINGSORDNING	36
LAGFÖRSLAG	42
Lag om ändring av jaktlagen	42
BILAGA	50
PARALLELLTEXT	50
Lag om ändring av jaktlagen	50

ALLMÄN MOTIVERING

1 Inledning

Jaktlagen (615/1993) stiftades 1993. Det gjordes endast ett fåtal ändringar i lagen under de första 15 åren. De ändringar som gjordes innebar att jaktlicenser för jakt på rådjur slopades och att jakt på rådjur med bågvapen blev tillåten.

Den första ändringen av mer omfattande natur gjordes i samband med att viltskadelagen (105/2009) trädde i kraft den 1 december 2009. Fram till dess reglerades ersättningen av skador orsakade av vilt genom två statsrådsförordningar.

Följande mer omfattande ändring gällde översynen av viltförvaltningen. Viltförvaltningslagen (158/2011) trädde i kraft den 1 mars 2011. Genom lagen sammanslogs Jägarnas centralorganisation och viltvårdsdistrikten till Finlands viltcentral. Finlands viltcentral är en självständig offentlighetsrättslig inrättning som bl.a. sköter viltförvaltningens offentliga förvaltningsuppgifter. I detta sammanhang gjordes en genomgripande översyn av dispenssystemet i jaktlagen.

Trots det kvarstod behovet av att göra vissa ytterligare ändringar och dessa genomfördes genom den lag som trädde i kraft den 1 juni 2013. Ändringarna gällde fångstredskap och fångstmetoder.

Vid sidan av de ovan beskrivna ändringarna har det till jord- och skogsbruksministeriet inkommit flera förslag till ändringar i jaktlagen, och ministeriet har meddelat att man ska återkomma till dem i ett senare sammanhang. I samband med tillämpningen av lagen har det uppstått behov av att ändra lagen ytterligare. Förslaget till ändring av jaktlagen har beretts utifrån de beskrivna orsakerna.

2 Nuläge

2.1 Lagstiftning och praxis

Skjutprov

Det har varit obligatoriskt för älgjägare att avlägga skjutprov sedan i maj 1959. De första älgproven kunde skjutas mot en målfigur föreställande antingen kronhjort eller vår inhemska älg. Under decenniernas lopp har de målfigurer som används vid skjutproven liksom det sätt provet avläggs på ändrats ett flertal gånger.

Enligt 21 § i den gällande jaktlagen får vid jakt på dovhjort, kronhjort, sikahjort, rådjur, älg, vitsvanshjort, skogsvildren eller brunbjörn med räfflat kulvapen endast den vara skytt som har avlagt godkänt skjutprov. Vid jakt på sådan vilt får även den vara skytt som har ett gällande intyg över motsvarande skjutprov i något annat land eller som lämnar jaktvårdsföreningen en utredning om att han eller hon har rätt att i sitt hemland jaga vilt av motsvarande storlek.

Ett ömsesidigt erkännande av skjutprov tillämpas i regel länderna emellan i fråga om jakt på storvilt. Praxis är dock varierande när det gäller vilket slags vilt som det krävs skjutprov för att få jaga. Det är möjligt för en i utlandet fast bosatt person att jaga och få intyg över avlagt skjutprov om han eller hon har rätt att i sitt boplatans land vara skytt vid jakt på motsvarande vilt.

RP 28/2017 rd

Jaktvårdsföreningen anordnar skjutprov och ger intyg över godkända prov enligt ett formulär som jord- och skogsbruksministeriet har fastställt. Jaktvårdsföreningen ger även på begäran kopior av intyg. Ett intyg gäller tre år från det provet har avlagts. Med stöd av den paragraf som nämns ovan föreskrivs genom förordning av jord- och skogsbruksministeriet bl.a. om innehållet i skjutprovet och hur det ska avläggas.

Enligt 36 § i jaktlagen för landskapet Åland (1985:31) ska den som med vapen deltar i älgjakt besitta sådan skjutskicklighet som enligt landskapsregeringens bestämmelser erfordras för att bedriva älgjakt. Med stöd 36 § har det utfärdats bestämmelser om skjutprov för älgjakt.

På Åland får jaktbåge användas för jakt på småvilt och rådjur. Vid skjutprovet föreställer målfigurerna sex bytesdjur och bland dem ingår både småvilt och storvilt. Enligt 11 § i jaktförordningen för landskapet Åland (ÅFS 70/2006) ska den som jagar med pil och båge ha ett godkänt bågskytteprov. Minst fem av sex skott måste träffa inom målfigurens vitala träffområde. Skjutavstånden har inte märkts ut på skjutplatsen, men de varierar mellan 6 och 25 meter beroende på målfigur. Enligt de åländska bestämmelserna ska bågskytteprovet avläggas årligen, och som vapen ska användas den typ av båge man kommer att jaga med.

Jaktlicens för hjortdjur, villkor för beviljande av jaktlicens och jaktledare

För jakt på hjortdjur krävs enligt 26 § i jaktlagen jaktlicens, som beviljas av Finlands viltcentral. När jaktlicenser beviljas ska man se till att bestånden av hjortdjur inte äventyras på grund av jakten och att de skador som hjortdjur orsakar hålls på en skälig nivå. Finlands viltcentral ska varje år höra de lokala intressentgrupperna och beakta deras rapporter om trafik-, jordbruks- och skogsskador när jaktlicenserna beviljas.

Enligt 8 § i jaktlagen har var och en som enligt 2 § i lagen om hemkommun (201/1994) har sin hemkommun i en kommun som hör till landskapet Lappland eller landskapet Kajanaland eller i Kuusamo, Pudasjärvi eller Taivalkoski kommun, enligt den indelning som gällde den 31 december 2014, rätt att i sin hemkommun jaga på områden som tillhör staten. När jaktlicenser på älg beviljas inom dessa områden bör också en jämlik fördelning av jaktmöjligheter beaktas.

För att jaktlicens på hjortdjur ska beviljas krävs det enligt 27 § i jaktlagen att sökanden förfogar över ett för jakt lämpligt enhetligt område. Ett område som används för jakt på älg ska ha en areal om minst 1 000 hektar och ett område som används för jakt på andra hjortdjur en areal om minst 500 hektar. Jord- och skogsbruksministeriet kan besluta om undantag från arealkraven och kraven på enhetlighet. Enligt 6 § i jaktförordningen ska det till ansökan om jaktlicens för hjortdjur fogas en karta över det område som avses i ansökan samt utredning om områdets areal. När det gäller tidpunkt för ansökan om licens föreskrivs det i 8 § i jaktförordningen att jaktlicens för hjortdjur ska sökas senast den 30 april. Jaktlicens för hjortdjur gäller under ett jaktår i taget. På andra områden än de som avses i 8 § i jaktlagen får endast en ansökan om jaktlicens för ett visst jaktområde beviljas jakträtt.

Enligt 7 § i jaktförordningen kan det i jaktlicensen tas in närmare villkor om användningen av licensen. Huvudregeln är att en jaktlicens på älg berättigar till jakt på ett fullvuxet djur eller två kalvar. I jaktlicensen kan det dock tas in närmare villkor om ålder eller kön på de älgar som får fällas, om detta behövs för en ändamålsenlig vård av älgbeståndet.

Bestämmelser om jaktledare för jakt på hjortdjur ingår i 28 § i jaktlagen och de gäller endast sådan jakt på hjortdjur som kräver licens. Den som erhållit jaktlicens för hjortdjur ska utse en jaktledare. Var och en som deltar i jakten är skyldig att iaktta de föreskrifter som jaktledaren

RP 28/2017 rd

meddelar. Jaktledaren får förbjuda personer som inte iakttar hans eller hennes föreskrifter att delta i jakten. Att anordna jakt utan en jaktledare betraktas som jaktförseelse i enlighet med 74 § i jaktlagen och är straffbart.

Åtlar och lockbeten som har samband med föda

Bestämmelser om användning av åtlar och lockbeten som har samband med föda finns bara i fråga om jakt på brunbjörn i 33 § 2 mom. i jaktlagen.

Det finns inte några andra bestämmelser om användning av lockbeten avsedda för stora rovdjur i jaktlagen. I EU:s förordning om animaliska biprodukter finns bestämmelser om animaliska biprodukter och därav framställda produkter. Förordningen har delats in i två separata delar: den egentliga förordningen om animaliska biprodukter (EG) nr 1069/2009 och den kompletterande genomförandeförordningen (EU) nr 142/2011.

Lagen om animaliska biprodukter (517/2015) och jord- och skogsbruksministeriets förordning om animaliska biprodukter (783/2015), som utfärdats med stöd av den, innehåller de lättnader som införts i samband med det nationella genomförandet i fråga om användning och bortskaffande av biprodukter och därav framställda produkter.

Enligt EU:s förordning om animaliska biprodukter är användningen av vissa biprodukter i kategori 2 och 3 i förordningen tillåten för utfodring av vilda djur, om det inte är skadligt för hälsan, förstör miljön eller innebär risk för spridning av djursjukdomar. Av det sistnämnda skälet får inte t.ex. matrester användas för utfodring av vilda djur. Älgar som dött vid kollisioner, biprodukter som uppstått vid slakt på hjortdjur, andra kadaver av vilda djur och viltlevande fiskarter omfattas inte av förordningen om animaliska biprodukter och det är därför tillåtet att använda dem som åtlar, om man inte misstänker att de lider av någon sjukdom som kan överföras till människor eller djur.

De som framställer och använder animaliska biprodukter för utfodring av vilda djur bär ansvaret för deras kvalitet. I sista hand är det de som ansvarar för att sådant material som kan medföra fara för människors eller djurs hälsa inte blir föda för vilda djur. Det vilar också på deras ansvar att inte kadavren av sådana djur som har behandlats medicinskt används för utfodring om karenstiden inte hunnit gå ut innan djuret dog eller avlivades.

Användningen av åtlar för utfodring av vilda djur regleras också av många andra lagar och förordningar, såsom avfallslagen, miljöskyddslagen och markanvändnings- och bygglagen, och den som använder åtlar förutsätts iaktta dem.

Dessutom är användning av animaliska biprodukter i kategori 2 förbjuden inom kommunen under den tid jakt på brunbjörn är tillåten där. När de licenser för jakt på brunbjörn som beviljats av beståndsvårdande skäl har använts, är det åter tillåtet att använda biprodukter i kategori 2. Den som använder åtlar och tillsynsmyndigheten är skyldiga att följa användningen av licenser för jakt på brunbjörn i området.

Om andra kadaver än de som härstammar från vilda djur och slaktavfall från dem används som åtel, ska en anmälan om detta lämnas till kommunalveterinären i det område där åteln kommer att placeras. Uppgifterna i anmälan förs in i det register över platser för utfodring av vilda djur med kadaver som förs i anslutning till djurhållar- och djurförmedlarregistret enligt kraven i lagen om ett system för identifiering av djur (238/2010).

Transport av jaktvapen

Bestämmelser om transport av jaktvapen ingår i 35 § i jaktlagen. Enligt dem ska ett jaktvapen i luftfartyg, i motordrivna fordon som rör sig på marken eller isen samt i fartyg och båtar vilkas motor är i gång vara oladdat och insatt i ett fodral eller skyddat utrymme. Detta gäller emellertid inte transport av vapen på havsområdet för avlivande av sårat vilt.

Det är förbjudet att transportera jaktvapen i motordrivna fordon i terrängen. En person i tjänsteförättning får dock transportera vapen om han eller hon på grund av tjänsteförättningen behöver ha vapen med sig. Chefen för polisdistriktet kan i enskilda fall lämna tillstånd att i ett sådant fordon transportera ett oladdat jaktvapen i fodral, då transporten sker utanför allmän eller enskild väg under viss tid och enligt en på förhand meddelad rutt, på villkor att vapnet inte används för jakt under tiden för transporten. I allmänhet är det i sådana fall fråga om en förflyttning till en koja eller annan inkvartering utan vägförbindelse som sker längs en etablerad rutt. Det är framför allt privatföretagare som tillhandahåller transport- och inkvarteringsservice i Norra Finland som har anhållit om sådana tillstånd hos polisen, men också enskilda jägare och grupper av jägare.

Finlands viltcentral har befogenhet att bevilja undantag från begränsningen i fråga om den ovan nämnda användningen av motorfordon i samband med beviljande av dispens enligt 41 a § 1 mom., 41 b § 1 mom. och 41 c §. Finlands viltcentral kan dessutom bevilja dispens från bestämmelserna om begränsning av användning av motorfordon och bestämmelserna om transport av jaktvapen också när sökanden är permanent eller långvarigt rörelsehämmad.

Fångstanmälan

Det förutsätts att fångstanmälan görs för enskilda byten som jagas på grundval av en jaktlicens som beviljats med stöd av 10 § i jaktlagen, en dispens som beviljats med stöd av 41 § i jaktlagen och en regional kvot som bestämts med stöd av 10 § i jaktlagen samt vid jakt på rådjur. Fångstanmälan är inte obligatorisk för andra bytesdjur eller icke fredade djur.

Uppgifterna om fångst av djur som jagas med stöd av jaktlicens eller dispens (hjortdjur, stora rovdjur, säl, utter och europeisk bäver) och uppskattningar av mufflon-, vildsvins- och vildkaninsfångsten finns att få hos Finlands viltcentral. Naturresursinstitutet samlar in statistiska uppgifter om jakt på småvilt genom stickprovundersökningar som har utförts med samma metoder sedan 1996. Stickprovsmaterialet omfattar bytesförfrågningar hos 5 400 jägare, 300 från varje region, som väljs ut i det register över jägare som Finlands viltcentral förvaltar. Utifrån uppgifterna sammanställer Naturresursinstitutet den årliga jaktstatistiken.

Begränsning av jakt

Enligt 38 § i jaktlagen kan jakten på en viltart förbjudas eller begränsas genom förordning av jord- och skogsbruksministeriet, om ett viltbestånd är hotat inom hela eller en del av det område där det förekommer. Förordningen ska ange vilket område förbudet eller begränsningen gäller. Förbudet eller begränsningen kan utfärdas för högst tre år i sänder. Förbudet eller begränsningen kan träda i kraft tidigast två veckor efter det att förordningen utfärdats. Innan förordningen utfärdas ska jord- och skogsbruksministeriet höra Finlands viltcentral och de jakt-

RP 28/2017 rd

vårdsföreningar vars verksamhetsområde förbudet eller begränsningen gäller. Om viltbeståndet blir livskraftigt kan förbudet eller begränsningen upphävas innan tiden löper ut.

De jaktförbud eller jaktbegränsningar som utfärdats genom förordning av jord- och skogsbruksministeriet har gällt skogshönsfåglar, sädgås, grågås och sommarjakten på ejderhannar. Behörigheten har tillämpats så att den möjliggör en tillfällig reglering av jakten baserad på särskilt de årliga variationerna i viltstammen, vilket sin tur framhäver skyldigheten att upphäva förbudet eller begränsningen före dess utgång ifall viltstammen blir livskraftig. Det är alltså inte fråga om en behörighet som är bunden till en viss bedömning om utrotningshot, utan om en behörighet som utgår från en uppföljning av de årliga variationerna i viltstammarna och en bedömning av det samlade jaktrycket.

Undantagsförfarande

Enligt 37 § 1 mom. i jaktlagen ska en viltart fredas för en bestämd tid eller tills vidare, om det behövs för att bevara ett viltbestånd eller trygga en störningsfri fortplantning inom ett viltbestånd. Om fredning av vilt föreskrivs genom förordning av statsrådet. Genom 37 § 3 mom. i jaktlagen fredas dock järv, lo, björn, vikarsäl, utter och varg helt.

Dessutom föreskrivs särskilt om fredning av hyddor av europeisk bäver, kanadensisk bäver och bisamråtta med därtill hörande konstruktioner samt om undantag från fredningen.

Finlands viltcentral kan bevilja sådan dispens med stöd av 41 § i jaktlagen som ger rätt till undantag från skyldigheten att skydda vissa arter i enlighet med rådets direktiv om bevarande av livsmiljöer samt vilda djur och växter (habitatdirektivet, 92/43/EEG) och rådets direktiv om bevarande av vilda fåglar (fågeldirektivet, 79/409/EEG). Närmare bestämmelser om dispenserna ingår i 41 a-e § i jaktlagen.

Finlands viltcentral kan enligt 41 b § i jaktlagen bevilja dispens enligt 41 § för att fånga eller döda fågelvilt och icke fredade fåglar som avses i 5 §, om det inte finns någon annan tillfredsställande lösning och beslutet inte inverkar menligt på möjligheterna att upprätthålla en gynnsam skyddsnivå. Dessa dispensbeslut har i typfallet fattats för att trygga folkhälsan och den allmänna säkerheten, för att trygga flygsäkerheten, för att förhindra allvarliga skador på odlingar, husdjur, skogar, fiskevatten och vattendrag och för att skydda växter eller djur i viltvårdssyfte. Det förvaltningsförfarande som sammanhänger med behandlingen av dispensansökningarna är tungrodda och tidskrävande, eftersom det är fråga om enskilda undantag från skyldigheterna att i enlighet med fågeldirektivet skydda vissa arter. Finlands viltcentral har fattat detta slag av dispensbeslut och de har i regel gällt fågelarter som förekommit i stora mängder, och som mest har de uppgått till cirka 650 beslut i årsgenomsnitt.

2.2 Den internationella utvecklingen samt lagstiftningen i utlandet och i EU

Bestämmelser om skjutprov

I Sverige utförs älgskjutprovet på 80 meters håll mot löpande älgfigur. Under ett och samma provtillfälle får provtagaren skjuta maximalt 9 stycken 4-skottsserier, varav minst 3 serier måste vara godkända för att provet ska bli godkänt. I Norge måste den som jagar storvilt skjuta minst 30 dokumenterade övningsskott. Dessutom måste skytten inom ramen för skjutprovet skjuta fem skott mot en stående målfigur med ett skjutavstånd på 100 meter. Träffbilden ska falla inom ett område med en diameter på 30 centimeter. I Estland ska skjutprovet för storviltjakt på löpande mål skjutas med hagelbössa laddad med homogen kula om jägaren

RP 28/2017 rd

kommer att använd hagelgevär och med kulgevär om jägaren kommer att använda kulgevär vid jakten.

I Estland krävs det ändå alltid att en utländsk jägare har avlagt ett godkänt skjutprov senare än två år tidigare och att jägaren avlägger ett särskilt hagelgevärsprov om han eller hon använder homogena kulor som ammunition vid jakt. Jaktbåge är tillåten vid jakt på småvilt. I sådana fall krävs det att jägaren avlägger ett bågskytteprov, och detta gäller även utlänningar.

Avtalet om bevarande av afro-eurasiska flyttande vattenfåglar

Det internationella samarbetet i fråga om skyddet och jakten på flyttande vattenfåglar har utvecklats inom ramen för avtalet om bevarande av afro-eurasiska flyttande vattenfåglar (FördrS 9/2000, nedan AEWA). Vid en partskonferens för parterna i avtalet har man beslutat göra för parterna bindande ändringar i bilagorna till avtalets handlingsprogram. Ändringarna kräver att ändringar görs i EU:s fågeldirektiv och den nationella jaktlagstiftningen i fråga om sädgås, al-fågel och småskrake. Jakt på sädgås ska vara tillåten endast inom ramen för den internationella förvaltningsplanen så att det med hjälp av kontrollerad reglering av jakten säkerställs att jakten dimensioneras enligt principerna för hållbart nyttjande. En kontrollerad regering av jakten inom ramen för den internationella förvaltningsplanen förutsätter att noggranna uppgifter om fångsten samlas in på nationell nivå. I många länder, som t.ex. Förenta staterna, har man infört metoder för noggrannare begränsningar av jakten, såsom en jägarspecifik fångstkvot.

Fågeldirektivet

I rådets direktiv om bevarande av vilda fåglar (fågeldirektivet, 79/409/EEG) ingår bestämmelser om medlemsstaternas skyldighet att skydda fåglar. Fågeldirektivet gäller alla vilda fåglar. De fågelarter som får jagas ingår i I bilagorna 2 A och 2 B. I artikel 7 i direktivet förutsätts det att dessa arter är fredade under häckningens olika stadier. Bestämmelserna i artikel 9 tillåter trots det vissa undantag från detta i särskilda fall.

EU-kommissionen utarbetade 2008 en anvisning som ger vägledning för jakt i överensstämmelse med rådets direktiv om bevarande av vilda fåglar 79/409/EEG (fågeldirektivet). Enligt anvisningen är det möjligt att på vissa villkor till en allmän grupp personer utfärda tillstånd att avvika från skyddssystemet och den enskilda tillståndsprövningen. I anvisningen hänvisar man till EG-domstolens mål 247/85, kommissionen mot Belgien, där kommissionen motsatte sig den belgiska lagstiftningen med stöd av vilken bl.a. lokalinvånare, innehavare av jakttillstånd och deras ombud har rätt att fånga, döda, förstöra eller jaga bort gråsparvar, pilfinkar och starar samt att förstöra deras bon, ägg och ungar. Domstolen ansåg att det i de belgiska bestämmelserna inte anges några anledningar som avser skydd av människors hälsa eller förhindrade av allvarlig skada på gröda eller någon annan av de anledningar som anges i artikel 9.1 a i direktivet, och som kan kräva att en så allmän grupp av personer beviljas ett permanent undantag, som gäller hela Belgien, från det skydd som föreskrivs. Enligt domstolen har Belgien i princip rätt att införa ett undantag från det allmänna skyddssystem som föreskrivs i artiklarna 5, 6 och 7. Det konstateras i anvisningen att ett undantag som beviljas för en stor grupp personer ska vara tvingande och tydligt specificeras i undantaget. På motsvarande sätt konstateras det 2013 i det dokument som gäller skarvpopulationen att undantag som beviljas för bekämpning av skadefåglar (bl.a. med hänsyn till flygsäkerheten och för att förhindra allvarlig skada på gröda) i stället för till enskilda personer kan beviljas till en allmän grupp personer, såsom markägare eller deras ombud om de exakta formella kraven i artikel 9.2 uppfylls.

Exempel på att allmänna grupper av personer har beviljats sådana rättigheter är bl.a. skarvjakten på Åland.

2.3 Bedömning av nuläget

Skjutprov

De gällande bestämmelserna om skjutprov behöver kompletteras. Med stöd av det bemyndigande att utfärda förordning som ingår i jaktlagen ska bestämmelserna om de vilt som får jagas med jaktbåge utvidgas i jaktförordningen. Genom förordning ska det också bli möjligt att i större utsträckning än för närvarande föreskriva om för vilka vilt det kan krävas att de som deltar som skyttar i jakten ska avlägga skjutprov. Avsikten är att det ska bli möjligt att jaga hjorddjur, i praktiken närmast vitsvanshjort, vildsvin och mufflon med jaktbåge utöver de vilda djur som för närvarande får jagas med jaktbåge. Det är motiverat att kräva att de som använder jaktbåge vid jakt på mindre hjorddjur än älg ska uppvisa att de har tillräcklig skjutskicklighet genom att avlägga ett skjutprov. Kravet på att de som jagar med båge ska avlägga skjutprov ska alltså utvidgas till att gälla också rådjur. Det är inte meningen att de gällande bestämmelserna om skjutprov för dem som jagar storvilt med gevär ska ändras.

Enligt gällande bestämmelser ska ett intyg över godkänt skjutprov (intyg över skjutprov) åtföljas av ett skriftligt beslut med anvisning om rättelseyrkande på det sätt som föreskrivs i i förvaltningslagen (434/2003), också efter en godkänd prestation. Detta kan anses vara överflödigt, eftersom det redan utfärdas ett skriftligt intyg över en godkänd prestation i enlighet med den mall som jord- och skogsbruksministeriet fastställt. Grunden för ett underkänt skjutprov är nästan utan undantag att skytten inte har träffat målfiguren så många gånger som krävs. Att skriva och dela ut beslut till samtliga som deltar i skjutprovet måste anses vara en onödig åtgärd som bara ger extra arbete.

Jaktlicenser för hjorddjur och licenssystemet samt jaktledare

Systemet för jaktlicenser på hjorddjur är ett etablerat och ändamålsenligt medel för att trygga en hållbar reglering av älgstammen. Också de lagfästa kraven på jaktarealer har visat sig vara nödvändiga för att en sådan gemensam naturresurs som älgen, som rör sig över stora områden, ska kunna förvaltas planmässigt och för att reglera jaktbeskattningen. Enligt svaren på en enkät från Finlands viltcentral ansåg en klar majoritet (70 %) av jakträttsinnehavarna det vara motiverat att kräva licens för jakt på vitsvanshjort också i fortsättningen och de som svarade (70 %) ville också behålla arealkravet på 500 hektar för att få licens.

Vissa brister har emellertid noterats när det gäller beviljandet av licenser och den jakt som bedrivs med stöd av licens, och det är nödvändigt att ändra lagstiftningen i vissa avseenden. Förfarandet med samlicens har blivit allmän praxis och medger ett smidigare licenssystem och ger dem som beviljas licensen prövningsrätt och ansvar för förvaltningen av älgstammen på lokal nivå. Det minskar också byråkratin i samband med licensförfarandet. Förfarandet med samlicens grundar sig på en inbördes överenskommelse mellan jakträttsinnehavarna om att ansöka om jaktlicens och jaga med stöd av den gemensamt. I den nuvarande lagstiftningen finns det inte några närmare bestämmelser om samlicens eller skyldigheterna för dem som deltar i den.

Villkor för beviljande av jaktlicens för hjorddjur är att sökanden förfogar över ett för jakt lämpligt enhetligt område. Tolkningen av enhetlighet görs från fall till fall i samband med tillståndsprövningen. Enligt gällande reglering och den rättspraxis som har utformats med stöd av

den har Finlands viltcentral kunna lämna sådana områden som inte uppfyller kraven på minimistorlek och enhetlighet obeaktade när licenserna har beviljats. För närvarande är det inte möjligt att ange vilket område licensen gäller och huruvida jakten får bedrivas på oenhetliga områden. Detta har lett till en besvärlig situation med tanke på mottagarnas rättssäkerhet och i vissa fall har jakt på sådana splittrade områden ansetts vara lagstridig.

I samband med beredningen av förvaltningsplanen för älgstammen konstaterades det att det vid beviljandet av jaktlicenser på områden som avses i 8 § i jaktlagen är nödvändigt att förutom gällande villkor också beakta att jakten organiseras på ett ändamålsenligt sätt. Detta beror på att det i nuläget är möjligt att bevilja flera sökande jaktlicenser för samma område, varvid en effektiv och säker organisering av jakten kräver att organiseringen av jakten beaktas också när licenserna beviljas.

En jaktledare krävs bara vid jakt på hjortdjur som sker med stöd av licens. De här bestämmelserna kom till under en tid då de stora rovdjuren var sällsynta i vårt land och inte jagades allmänt. Senare, särskilt efter 1995, har rovdjursstammarna vuxit och brett ut sig över landet. Behovet att sköta och förvalta rovdjursstammarna med hjälp av jakt med stöd av dispenser har ökat i betydande omfattning. På grund av denna utveckling har jakten på stora rovdjur ökat väsentligt i omfattning. I praktiken är det för närvarande mestadels jaktföreningar som står för jakten på stora rovdjur, och antalet jägare är minst två, men ofta flera tiotals jägare. I sådana fall är det nödvändigt att jakten leds på motsvarande sätt som jakten på hjortdjur. För att det ska kunna säkerställas att den jakt på stora rovdjur med stöd av licens som blivit allt vanligare under de senaste decennierna, är det nödvändigt att också denna jakt leds av en jaktledare.

Åtlar och lockbeten som har samband med föda

Det har under de senaste åren blivit vanligare att locka stora rovdjur till vissa platser. En av orsakerna till det är i synnerhet de allt mera avancerade viltkamerorna. De statliga tillsynsmyndigheterna har i allt större utsträckning funnit tecken på att man vid jakt på brunbjörn har använt sig av lukt och föda på ett sätt som bl.a. gjort det lättare att hitta björnen. Som lockbete har ofta använts annan föda än den som är naturlig för björnen, såsom hundmat.

Transport av jaktvapen

Lagstiftningen om transport av jaktvapen möjliggör för närvarande inte bl.a. transport på is eller längs skoterleder. Beviljandet av tillstånd, som ingår i polisens befogenheter, belastar dessutom polisens tillståndsförvaltning.

Fångststatistik

Naturresursinstitutet skickar 5 000 jägare årligen en enkät om jakt och fångst. Utifrån enkäten tar institutet fram den årliga fångststatistiken.

På grund av att svarsprocenten vid förfrågningar om mängden nedlagt småvilt allmänt taget är hög anses de statistiska uppgifterna på riksnivå och de skattningar av populationerna som görs utifrån dem vara relativt tillförlitliga. Att förfrågningarna baserar sig på stickprov gör dock att t.ex. variationen mellan de bytesmängder de enskilda jägarna fått leder till att tillförlitligheten

i fråga om olika arter och regioner varierar. Tillförlitligheten är i allmänhet större för arter som får jagas i större mängder. Att vissa jägare fått extraordinära mängder byte leder till osäkerhet vid skattningarna av populationerna, och detta framgår bl.a. av stora konfidensintervall. I synnerhet på regional nivå kan effekten av enskilda avvikelser vara avsevärd.

Eftersom arter med små populationer sällan råkar vara med bland bytena i stickproven, blir den statistiska osäkerheten större och konfidensintervallen för många av de sjöfågelarter som är på tillbakagång kan vara $\pm 50\%$ av skattningarna. De problem osäkerheten i uppgifterna för arter med små populationer eller arter som är på tillbakagång leder till framhåvs, eftersom det i sådana fall är extra viktigt att reglera jakten och se till att den är hållbar. Därför måste man också ha tillgång till tillförlitliga uppgifter över fångsten på regional nivå för att jaktbegränsningarna ska kunna sättas in där de behövs och på så vis säkerställa en hållbar jakt. Den statistiska noggrannheten i fråga om t.ex. sädgås har visat sig vara otillräcklig som grund för jaktbegränsningar. Antalet sädgåsjägare som råkar komma med i det årliga stickprovet är relativt litet och skattningarna av den totala bytesmängden och i synnerhet de regionala skattningarna är endast riktgivande. Om man inte har tillgång till tillförlitliga uppgifter om bytesmängderna och inte kan försäkra sig om att jakten är hållbar, tvingas man begränsa jakten av de vikande populationerna enligt försiktighetsprincipen.

Begränsning av jakt

Enligt 38 § i den gällande jaktlagen kan jakten på en viltart när som helst på året förbjudas eller begränsas, dock så att den förordning av jord- och skogsbruksministeriet som gäller förbudet eller begränsningen ska utfärdas senast två veckor innan förbudet eller begränsningen träder i kraft. Denna möjlighet har visat sig vara synnerligen välbehövlig för att myndigheterna ska kunna reagera på överraskande variationer eller ändrade förhållanden i övrigt utifrån så färsk inventeringar av viltpopulationerna som möjligt. Heltäckande viltinventeringar och en smidig tillämpning av 38 § möjliggör längre jakttider eftersom ett system med jaktbegränsning utifrån viltinventeringarna ska trygga en hållbar jakt när populationen är vikande.

I den internationella och nationella förvaltningsplanen har man i fråga om exempelvis sädgåsen konstaterat att det krävs noggrannare regleringsmetoder om jakt ska kunna tillåtas på den allt mindre populationen och för att säkerställa att jakten är hållbar. För att jakten ska kunna avgränsas på ett sådant sätt att den inte leder till en för stor minskning av viltbeståndet är det nödvändigt att precisera förutsättningarna för förbud och begränsningar. Det ska vara möjligt att begränsa jakten och vid behov förbjuda den helt i fråga om viltbestånd som uppvisar en bestående eller tillfällig minskning inom hela eller en del det område där det förekommer för att en eventuell negativ effekt av jakten ska kunna förhindras.

I den gällande lagen specificeras de metoder som får användas för begränsning av jakt inte exakt. Därmed är det enda lagstiftaren kunnat reglera genom förordning jakttidens omfattning, antingen genom ett totalt jaktförbud eller genom att delvis förbjuda jakt under jakttiden, i praktiken alltså genom en förordning om förkortad jakttid. Att förkorta jakttiden har emellertid i vissa fall visat sig vara ett onödigt omfattande förbud och det har föreslagits andra, mera exakta metoder för begränsning av jakten. För att man ska kunna undvika att förkorta jakttiderna i onödigt stor omfattning när jakten behöver begränsas, bör jord- och skogsbruksministeriet få behörighet att utfärda bestämmelser som är mer specifika och som gäller viltets kön, jägarspecifika kvoter eller vissa fångstredskap eller fångstmetoder.

Kravet på att förbudet eller begränsningen kan träda i kraft tidigast två veckor efter det att förordningen utfärdats har i praktiken visat sig vara problematiskt i fråga om beredningen av

jaktbegränsningar för skogshönsfåglar baserade på aktuella vilttriangelräkningar, eftersom man tvingats förkorta räkningarnas tidsmässiga omfattning och tidigarelägga dem till månads-skiftet juli-augusti. Nuförtiden måste det anses vara möjligt att förmedla informationen snabbare än så med hjälp av elektroniska och traditionella kommunikationsmetoder.

Den särskilda skyldigheten att höra Finlands viltcentral innan förordningen utfärdas har i praktiken inte haft någon större inverkan, eftersom förordningarna om jaktförbud i huvudsak har beretts i nära samarbete med experter vid Finlands viltcentral. Denna huvudsakliga praxis för beredning har visat sig fungera bra och det är meningen att den ska tillämpas också i fortsättningen och vidareutvecklas.

Undantagsförfarande för icke fredade fåglar

De förvaltningsförfaranden som gäller på fågeldirektivet baserad dispensprövning i enskilda fall och där man avviker från artskyddet är på sin nuvarande detaljnivå tungrodda och tidskrävande. Enligt Europeiska unionens rättspraxis är det staten som har ålagts bevisbördan för att förutsättningarna för dispens föreligger. Enligt 31 § 1 mom. i förvaltningslagen ska en myndighet se till att ett ärende utreds tillräckligt och på behörigt sätt. Myndigheten ska i detta syfte skaffa den information och den utredning som behövs för att ärendet ska kunna avgöras. Finlands viltcentral ska reda ut om det finns förutsättningar för att bevilja dispens och kunna påvisa dem. Vid bedömningen av om förutsättningarna uppfylls, är det inte möjligt att tillmäta sådana omständigheter som den som ansöker om dispens eller någon annan part meddelar någon avgörande betydelse eller ta hänsyn till deras uppfattning om hur förutsättningarna för dispens ska tillämpas. Finlands viltcentral har fattat detta slag av dispensbeslut och de har i regel gällt fågelarter som förekommit i stora mängder. Som mest har besluten uppgått till cirka 650 i årsgenomsnitt. Förvaltningsförfarandet för dessa beslut behöver förenklas.

Ibland förrirrar sig fåglar in i livsmedelslokaler, såsom i butikslager och affärer, och i anläggningar som hanterar livsmedel innan de går till minutförsäljning. Reglerna för livsmedelssäkerhet kräver att s.k. skadedjur inte får förekomma i sådana lokaler. Att hålla fåglarna borta från lokalerna och förfarandet för bortskaffande av fåglarna sammanhänger med Oiva-bedömningen, som är en bedömning av livsmedelssäkerheten som livsmedelsmyndigheterna gör. Enligt jaktförordningen är fågelvilt och icke fredade fåglar fridlysta under en del av året och får inte störas eller dödas under den tid de är fridlysta. Enligt bestämmelserna krävs det alltså dispens för att fånga eller skaffa undan fåglar som tagit sig in i livsmedelslokaler. Redan i nuläget är det möjligt att ansöka om dispens för högst fem år i sänder för att fånga icke fredade fåglar, såsom skator, kråkor och tamduvor i livsmedelslokaler under den tid fåglarna är fridlysta. Dispensen ska förnyas och för infångandet svarar i allmänhet en utomstående serviceproducent. Bekämpningsåtgärderna ska rapporteras till den som beviljat dispensen. Utöver förvaltningskostnaderna kostar varje infångad fågel butiken cirka 200 euro. Denna byråkrati borde göras mindre omfattande. Motsvarande åtgärder behöver vidtas också i fråga om exempelvis flygplatser, bärodlingar, pälsfarmer, fiskodlingar, avfallshanteringsanläggningar och djurhågn för produktionsdjur där fåglar för närvarande fångas in med stöd av dispenser under fåglarnas fredningstid i huvudsak av på grund av säkerhets- och skaderisker och där det inte finns något bättre alternativ.

3 Målsättning och de viktigaste förslagen

3.1 Målsättning

I regeringsprogrammet för Sipiläs regering sommaren 2015 ställdes sysselsättning, konkurrenskraft och tillväxt upp som strategiska mål, och dessa ska nås med hjälp av att avveckla onödig reglering och byråkrati och genom att lätta på den administrativa bördan. Också ett nettobelopp för den minskade regleringen nämns och att användningen av andra styrmedel som alternativ till författningar ska öka. Vid genomförandet av EU-författningar avhåller man sig från att skapa ytterligare nationell reglering. I sitt EU-påverkande betonar Finland att regleringen bör vara mindre, bättre och lättare. Som förslag till åtgärd för att minska regleringen nämns bl.a. gallring bland sådana författningar som mest försvårar medborgarnas vardag, företagsverksamhet, jordbruket, investeringar, byggande, sund konkurrens och frivilligverksamhet.

Syftet med de ändringar som gäller skjutprov är att den administrativa bördan för jaktvårdsföreningarna ska minska. Dessutom ska möjligheterna till jakt kunna utvidgas genom att genom förordning tillåta bågskytte vid jakt på flera nya arter. Med ett separat skjutprov för att få bedriva bågjakst säkerställs det att ändringen inte ger upphov till problem med tanke på djurens välbefinnande.

Syftet med skjutprov är att jägaren tillräckligt ofta uppvisar att han eller hon har tillräcklig skjutskicklighet för jakten i fråga och känner egenskaperna hos det vapen och den jaktbåge han eller hon använder och hur dessa används på ett säkert sätt. En etiskt godtagbar jakt förutsätter att jägaren i skjutsituationen får till stånd ett säkert skott på viltet, genom vilket djuret avlivs snabbt och smärtfritt. Kravet på skjutprov kan också anses motivera till att upprätthålla skjutskickligheten och till att öva tillräckligt också utanför jaktsäsongen.

Den förvaltningsplan för älgstammen i Finland som jord- och skogsbruksministeriet fastställde 2014 har utarbetats på bred bas och innehåller ett stort antal förslag till åtgärder för att utveckla regleringen av älgstammen. Med de riktlinjer och åtgärder som läggs fram i förvaltningsplanen eftersträvas en stabil och strukturellt balanserad älgstam. När det gäller systemet för jaktlicenser och jakten är målet att främja flexibla förfaringsätt, vilket ska ge dem som beviljats jaktlicens större prövningsrätt och ansvar för vården av älgstammen på lokal nivå samt minska förvaltningsbyråkratin i samband med regleringen av älgstammen. Älginformationens aktualitet och användbarhet ska förbättras bl.a. genom utveckling av de elektroniska informationssystemen. Avsikten med åtgärderna i förvaltningsplanen är också att i större utsträckning beakta interaktionen mellan älg och stora rovdjur, främja det välmående som älgstammen och utnyttjandet av den ger upphov till samt förebygga de skador älgerna orsakar i trafiken och i jord- och skogsbruket och renskötseln. I förvaltningsplanen föreslås flera ändringar av lagstiftningen i syfte att utveckla regleringen av älgstammen så att målen i förvaltningsplanen uppnås.

Avsikten med att ändra de paragrafer som gäller jaktlicenser för hjortdjur och den jakt som bedrivs med stöd av licenserna är att uppnå de mål som ställts upp i förvaltningsplanen för älgstammen och att förtydliga de frågor som hör samman med jaktlicensförfarandet och den jakt som bedrivs med stöd av licens.

Genom utökad reglering om samlicenser har man för avsikt att förtydliga ställningen för samlicenserna, som blivit allmän praxis, och de skyldigheter som gäller dem som får en samlicens.

Det är inte ändamålsenligt att tillåta jakt i områden som inte uppfyller kraven på minimistorlek och enhetlighet för licensområden avsedda för jakt på hjortdjur. Lagstiftarens mål vid lagre-

formen 1993 var att jakt ska ordnas på enhetliga områden och förbjuda jakt i områden som inte uppfyller kraven på minimistorlek och enhetlighet. Vissa rättsfall och därpå följande ändrade praxis har ändrat tolkningen så att jakten i dessa områden har ökat. Om denna utvecklingstrend fortsätter kommer det att försvåra en organiserad jakt och jaktföreningarnas möjligheter att ordna beskattningen av älgstammen på ett systematiskt och tryggt sätt. Enligt bedömningarna kommer denna utveckling att gälla också jakten på andra hjortdjur som jagas med stöd av licens. Eftersom de hjortdjur som jagas med stöd av licens normalt rör sig över flera tusen hektar stora områden, är det också i framtiden ändamålsenligt att vid jakt på dem förutsätta samma arealkrav som tidigare föreskrivits i lagen. Kravet på enhetliga jaktområden är nödvändigt med tanke på det praktiska genomförandet av jakten och en systematisk vård av hjortdjursbestånden. Eftersom målet för förvaltningsplanen för älgstammen är att samarbete ska bedrivas över större områden, framhävs dessutom kravet på enhetlighet för att särskilt de mål som satts upp på älgförvaltningsområdesnivå ska uppnås.

I syfte att trygga säkerheten vid jakt och en ändamålsenlig reglering av hjortdjursstammarna är det behövt att precisera den bestämmelse som gäller frågan så att det i jaktlicensen kan bestämmas vilket område licensen gäller. Dessutom ska Finlands viltcentral kunna utesluta sådana områden från licensområdet som inte uppfyller de föreskrivna minimikraven på areal och enhetlighet.

Genom den föreslagna ändringen av 30 § säkerställs det att den jakt på stora rovdjur med stöd av dispens som blivit allt vanligare under de senaste decennierna till alla delar ordnas under ledda former och på ett tryggt sätt. Därför finns det behov av en jaktledare också vid jakt på stora rovdjur med stöd av dispens.

Med begränsning av användningen av föda som lockbete eftersträvas i första hand att stora rovdjur inte ska vänja sig vid lukten av människa när de kommer till föda som människan placerat ut som lockbete i terrängen och att användning av lockbeten som har samband med föda vid jakt på brunbjörn ska förhindras.

Avsikten med den föreslagna ändringen av 35 §, enligt vilken det inte längre ska behövas särskilt tillstånd av polisen för transport av jaktvapen i motordrivna fordon i terrängen i de noggrant avgränsade transportsituationer som nämns, är att minska såväl polisens administrativa arbete som den administrativa bördan för dem som ansöker om tillstånd. Samtidigt förtydligas lagstiftningen om transport av jaktvapen och jaktbåge i vissa situationer och i motordrivna fordon i terrängen.

Avsikten med skyldigheten att göra en fångstanmälan är att precisera uppgifterna om fångsten av en viss viltart som är på tillbakagång eller vilt med små populationer. Det är nödvändigt att uppgifterna preciseras för att man noggrannare ska kunna bedöma om jakten på arterna i fråga är hållbar. Noggrannare uppgifter behövs också för att eventuella nödvändiga begränsningar av jakten ska kunna anvisas för rätt område och i rätt tid och för att man ska kunna undvika att på grund av inexakta uppgifter tvingas besluta om alltför omfattande begränsningar i enlighet med försiktighetsprincipen. Noggrannare uppgifter kan emellertid också behövas om sådana arter i fråga om vilka man försöker begränsa stammen, t.ex. vildsvin. Syftet med bestämmelserna om insamling av fångstuppgifter är att säkerställa tillgången på uppgifter med tanke på förvaltningens och forskningens behov.

Avsikten med ändringen av 38 § om begränsning av jakt är att införa nya mer flexibla och exakta metoder för begränsning, för att t.ex. jakt på sädgås ska kunna tillåtas i noggrant begränsad omfattning. Mer exakta metoder för begränsning behövs för att jakten inte utifrån försiktighetsprincipen ska begränsas genom totalt förbud eller genom att jakttiden förkortas betydligt eller genom ett licenssystem som ökar den administrativa bördan.

Avsikten med att i enskilda fall ändra det undantagsförfarande som grundar sig på fågeldirektivet så att det delvis blir ett anmälningförfarande är att minska de administrativa förfarandena och slopa enskilda licensbeslut i de situationer som särskilt anges.

Syftet med ändringarna av straffbestämmelserna är att förbättra fullgörandet av de nya skyldigheterna. Genom de föreslagna tekniska ändringarna preciseras dessutom de nuvarande bestämmelserna.

3.2 Alternativ

Kravet på att de som jagar storvilt med gevär ska avlägga skjutprov är i ett internationellt perspektiv en rätt heltäckande praxis. För att ett skott mot ett stort djur ska vara dödande krävs det att skottet träffar de vitala inre organen. När jakt med båge utvidgas till att omfatta nya stora hjortdjursarter är det nödvändigt med krav på skjutprov, eftersom ändringen innebär att helt nya djurarter jagas med ett redskap som ganska nyligen blivit allt vanligare, nämligen båge. Denna jaktform antas intressera ett stort antal jägare och eventuellt också utländska jaktturister, varvid det föreslås att skjutprov ska krävas för att de aspekter som hänför sig till djurens välbefinnande ska kunna säkerställas. När ett småvilt skjuts är vapnets effekt i allmänhet avsevärt större i förhållande till djurets storlek, varvid det för att djuret ska dödas snabbt inte krävs att träffen är lika exakt som när det är fråga om storvilt. Således har det inte ansetts att skjutprov är nödvändigt när det är fråga om jakt på småvilt och jakt på djur som jagas med hagelgevär, utan jägarnas skjutskicklighet förbättras med hjälp av anvisningar om hur jakt bedrivs på ett etiskt och ansvarsfullt sätt.

Ur ett etiskt perspektiv ska jägaren alltid vara medveten om sin egen skjutskicklighet och dess gränser. En viktig etisk synpunkt är därför att jägaren ska avstå från att skjuta när han eller hon inte är säker på att kunna få till stånd ett dödande skott mot det djur jakten riktas mot med det jaktvapen eller den jaktbåge som används.

Att kräva skjutprov t.ex. för att använda hagelgevär eller jaga småvilt skulle avsevärt öka den administrativa bördan.

Syftet med systemet för jaktlicenser för hjortdjur är att säkerställa en hållbar reglering av hjortdjursstammen. Dessutom flyter det in medel från jaktlicensavgifterna för den jakt som bedrivs med stöd av jaktlicens. Dessa medel kan användas för att betala ersättningar för skador som orsakats av hjortdjur och för att finansiera observation av och forskning i hjortdjursbestånden och verkställande av förvaltningsplaner för dem. Alternativet skulle vara att jakt på hjortdjur inte skulle kräva jaktlicens. I så fall skulle det inte vara möjligt att säkerställa en hållbar reglering av hjortdjursstammen och betala ersättningar för skador som orsakats av hjortdjur. Då skulle det också vara nödvändigt att anvisa den finansiering som hjortdjursforskningen, uppföljningen av stammen och verkställandet av förvaltningsplaner för hjortdjuren förutsätter från andra källor.

Vitsvanshjortens revir omfattar ca 2 000–6000 hektar, medan en skogslägenhets genomsnittliga storlek bara är 30 hektar. Om kravet på en areal på 500 hektar och på ett enhetligt område slopas leder det till att jakten blir splittrad. För närvarande behandlas licenserna för vitsvanshjort tillsammans med licenserna för älg och den administrativa bördan är därvid relativt liten. Om jaktlicenserna hålls kvar, men kravet på enhetlighet slopas, innebär det att byråkratin ökar betydligt, eftersom antalet ansökningar om jaktlicenser då skulle öka mångfaldigt. I enlighet med de riktlinjer som anges i regeringens proposition skulle det mest rediga vara att lämna vitsvanshjorten utanför jaktlicenssystemet, varvid inte heller skador skulle kunna ersättas, eftersom de skador vitsvanshjortarna orsakat, främst på jordbruket, täckts med jaktlicensavgifter. Så här gick man till väga också med rådjuret och numera omfattas rådjuret inte av jaktli-

cens och ersättningar betalas inte med stöd av viltskadelagen. Inom de viktigaste vitsvanshjortsområdena bedrivs jakt redan på nästan 90 % av landarealen, när tätorter och områden för affärsverksamhet och industri räknas med. Jaktföreningarna är nu för tiden i många byar de enda sammanslutningar som har tät och aktiv verksamhet och som samlar byns invånare till gemensamma möten och evenemang. Att befria jakten på vitsvanshjort från kravet på jaktlicens skulle sannolikt leda till att jaktföreningarna skulle upplösas till hjortdjursjaktlag. Vitsvanshjorten är förknippad med problem som hör samman med delad fångstresurs. Även på ett mycket litet område är det möjligt att skjuta ett stort antal hjortar med hjälp av utfodring. Om jaktområdets areal är liten i förhållande till hjortens revir och stammens täthet, och stammen och området medger endast några fällda hjortar på årsnivå, så kan det bli svårt att vårda stammen på ett systematiskt sätt. Om fångsten per jägare däremot begränsas, faller det lätt för många vuxna bockar, eftersom de ofta är det mest eftertraktade bytet. Det här kan leda till att stammens struktur blir snedvriden.

Alternativet till att preciseringen av statistikuppgifterna om fångsten av arter som är på tillbakagång och arter med små populationer genomförs genom att föreskriva skyldighet att anmäla, skulle vara att preciseringen helt baserade sig på frivillighet från jägarnas sida. Om målet var att man genom stickprovsundersökningar ska nå samma regionala noggrannhet i landet både inom landskapen och inom jaktvårdsföreningarna, skulle man vara tvungen att öka antalet sampel väldigt mycket, varvid även kostnaderna till följd av det skulle öka betydligt, såvida målet är att få heltäckande uppgifter om fångsten.

I stället för att begränsa jakten skulle jakten kunna begränsas t.ex. genom bestämmelser om att det i enlighet med 10 § i jaktlagen krävs jaktlicens för jakt på arter som är på tillbakagång. Att utvidga kravet på jaktlicens som en metod för begränsning skulle dock leda till att den administrativa bördan för den som ansöker om licens liksom Finlands viltcentrals licensförvaltnings behov av resurser skulle öka väsentligt. Jakten skulle dessutom kunna begränsas med stöd av den gällande jaktlagens 38 § så att jakten genom förordning av jord- och skogsbruksministeriet förbjuds helt eller begränsas genom att jakttiden förkortas. Med dessa metoder är det dock inte möjligt att begränsa jakten noggrant vad gäller viss bytesmängd eller fångstmetod.

Det dispensystem som baserar sig på fågeldirektivet kan inte helt slopas eftersom det i artikel 9 i fågeldirektivet krävs att de årliga dispensererna och fångsterna ska rapporteras. Ett anmälningsförfarande, som i förvaltningsmässigt hänseende är ett mindre krävande förfarande än enskilda dispensbeslut, kan anses stå i överensstämmelse med fågeldirektivet och därmed ett genomförbart alternativ i de föreslagna fallen.

3.3 De viktigaste förslagen

Genom de föreslagna ändringarna av bestämmelserna om skjutprov preciseras skyldigheten att avlägga skjutprov och det ömsesidiga erkännandet av skjutprov. Det föreslås att ett bemyndigande att utfärda förordning tas in i lagen, med vilket det genom jaktförordningen föreskrivs om krav på skjutprov som utöver de nuvarande kraven också omfattar mindre hjortdjur än älg. Detta behövs, eftersom avsikten är att genom förordning utvidga jakten med både till att omfatta bl.a. dessa arter. Bestämmelserna om både och pilar i förordningen preciseras också framför allt i fråga om de nya djur som jagas med både. Det föreslås att det införs krav på att de som jagar rådjur och andra hjortdjur mindre än älg med både ska avlägga ett separat bågskytteprov. Suomen Metsästäjäliitto – Finlands Jägarförbund ry, Suomen Jousimetsästäjäin Liitto ry och Perinnejousimetsästäjäin Liitto ry har lagt fram ett gemensamt förslag om behovligt bågskytteprov. Det föreslås att närmare bestämmelser om bågskytteprov utfärdas genom förordning av jord- och skogsbruksministeriet.

RP 28/2017 rd

Det föreslås dessutom att det genom förordning av statsrådet utfärdas bestämmelser om vid jakten på vilket vilt den som är skytt ska ha avlagt skjutprov.

Genom de föreslagna ändringarna förtydligas licensförfarandet vid jakt på hjortdjur och avhjälpas de brister som upptäckts genom att villkoren för beviljande av jaktlicens och för jakt som bedrivs med stöd av jaktlicens preciseras. I lagen föreslås ett tillägg enligt vilket det vid beviljande av jaktlicens för hjortdjur i ett område som avses i 8 § ska fästas avseende förutom vid nuvarande 26 § även vid en ändamålsenlig organisering av jakten. Den föreslagna ändringen är nödvändig för att en säker organisering av jakten och en effektiv reglering av älgstammen ska kunna säkerställas i de situationer där flera jaktlag jagar på samma område. Den föreslagna ändringen förenhetligar beslutsfattandet hos Forststyrelsen och Finlands viltcentral i det område som avses i 8 § i jaktlagen när det gäller älgjaksområden och villkoren för beviljande av jaktlicens.

I syfte att förtydliga villkoren för beviljandet och användningen av jaktlicens föreslås det att de krav som gäller ett jaktområde enligt 27 § preciseras och att det i jaktlicensen kan bestämmas i vilket område licensen gäller.

Det föreslås att bestämmelsen om jaktledare kompletteras så att en jaktledare inte bara ska utses när det är fråga om jakt på hjortdjur som kräver jaktlicens utan också när det är fråga om jakt på de stora rovdjuren varg, brunbjörn, lo och järv, vilka kräver dispens.

Dessutom föreslås det att en ny 30 a § fogas till jaktlagen i syfte att förtydliga ställningen i fråga om samlicenserna och skyldigheterna för dem som deltar i en samlicens.

Det föreslås att en ny 34 a § ska fogas till lagen. Enligt paragrafens 1 mom. ska det alltid vara förbjudet att använda lockbeten som har samband med föda för att locka brunbjörn, varg, järv och lodjur. Förbudet gäller inte sådana företag som till handelsregistret uppgett sig bedriva naturfotografering och naturspaning. Finlands viltcentral kan bevilja dispens från de förbud som nämns ovan. Användningen av lockbeten som har samband med föda ska kunna begränsas genom förordning av statsrådet för att förbudet inte ska kunna kringgås så, att t.ex. åtlar avsedda för små rovdjur används för att locka även större rovdjur. Det föreslås ändring av bestämmelserna om transport av jaktvapen i 35 § i jaktlagen, så att det utfärdas närmare bestämmelser om transport av jaktvapen och jaktbåge i motordrivna fordon i terrängen på vissa rutter, i vissa situationer och i vissa uppgifter.

Det föreslås att bestämmelsen om begränsning av jakt preciseras. En begränsning eller ett förbud som utfärdas genom förordning av jord- och skogsbruksministeriet kan gälla ett visst område, en viss tid, ettdera viltets kön, en jägarspecifik fångstkvot eller ett visst fångstredskap eller en viss fångstmetod.

I lagen föreslås också en ny 38 a § om allmän skyldighet att göra fångstanmälan. Det föreslås att fångsten ska anmälas till Finlands viltcentral, om hållbarheten i jakten på en viltart eller en ändamålsenlig organisering av jakten kräver det. Det föreslås att närmare bestämmelser om vilket vilt som det ska göras en fångstanmälan för till Finlands viltcentral samt om fångstanmälan form, innehåll och tidsfrist utfärdas genom förordning av statsrådet.

När det gäller dispens i fråga om icke fredade fåglar föreslås det att vissa verksamhetsutövare kan beviljas dispens i vissa begränsade situationer genom anmälningsförfarande.

4 Propositionens konsekvenser

4.1 Ekonomiska konsekvenser

Propositionen bedöms inte ha några betydande konsekvenser för statsfinanserna.

Det kan antas att de ökade möjligheterna att bedriva jakt med båge kommer att stimulera handeln med de jaktbågar och den utrustning som används vid jakten i fråga samt den ekonomiska företagsverksamheten i anslutning till handeln. Det är också mycket sannolikt att jaktlagens möjligheter att få besök av utländska jägare främst från Europa ökar i framtiden. Detta för med sig också bättre ekonomiska verksamhetsmöjligheter förutom för jakträttshavare också för lokala inkvarterings-, guide- och måltidstjänstföretag.

Det bedöms att skador orsakade av icke fredade fåglar minskar i och med ett smidigare förvaltningsförfarand eftersom det blir möjligt att snabbare ingripa i fråga om sådana fågelindivider som orsakar skada, utan någon tidskrävande dispensprocess. Av de dispenser som baserar sig på fågeldirektivet flyter det till Finlands viltcentral årligen in 78 000 euro i behandlingsavgifter, vilka nu delvis slopas, och de skadelidande behöver inte längre betala dem till denna del. Samtidigt faller den arbetstid som gått åt till att utarbeta och behandla ansökningar bort. När det gäller skaderelaterade dispenser har man med stöd av 6 § 3 mom. i lagen om grunderna för avgifter till staten hittills avvikit från principen att behandlingsavgifterna ska motsvara kostnaderna så att utgifterna för uppdragen delvis har täckts med statsunderstöd.

Det elektroniska lagringssystem för viltinformation som tas fram av Finlands viltcentral medför kostnader i uppbyggnadsfasen, men det färdiga systemet kommer bl.a. att förbättra systemet för reglering av älgstammen och minska Finlands viltcentrals administrativa arbete.

4.2 Konsekvenser för myndigheterna

Jaktvårdsföreningarna kommer också att få till uppgift att ordna bågskytteprov. Finlands viltcentral ska ge jaktvårdsföreningarna behövliga anvisningar om hur proven ska ordnas och utbilda examinatore för dessa skjutprov. Avgifterna för proven kan anses täcka kostnaderna för ordnandet av dem.

Den ändring av 35 § som kommer att minska behovet av att bevilja tillstånd för transport av skjutvapen och den ändring som överför den kvarvarande befogenheten i tillståndsärenden till Finlands viltcentral gör det möjligt att avsätta polisens resurser till denna del för andra kärnuppgifter.

Det föreslås att en del av de uppgifter inom Finlands viltcentral som nu kräver tillståndsprövning börjar omfattas av ett anmälningsförfarande, vilket minskar det administrativa arbetet. Viltcentralen får emellertid vissa nya offentliga förvaltningsuppgifter, men antalet ansökningar som gäller dessa bedöms förbli litet.

De mer exakta uppgifter som samlas in genom skyldigheten att göra fångstanmälan förbättrar myndigheternas möjligheter att utarbeta planer och fatta beslut som gäller vården av viltstammarna. Förenhetligandet av förfarandena för fångstanmälan medför kostnadsbesparingar och gör det enklare att göra en anmälan. De lagstadgade fångstanmälningarna har tidigare lämnats skriftligen och lagringen av dem i elektroniska system har slukat mycket resurser inom Finlands viltcentral. När fångstanmälan i framtiden huvudsakligen görs med hjälp av elektroniska system, minskar den administrativa bördan inom Finlands viltcentral väsentligt.

4.3 Miljökonsekvenser

De föreslagna ändringarna bidrar till att uppfylla de mål i förvaltningsplanen för älgstammen som syftar till att uppnå en stabil och till sin struktur balanserad älgstam. Avsikten är också att i större utsträckning beakta interaktionen mellan älg och stora rovdjur, främja det välbefinnande som älgstammen och utnyttjandet av den ger upphov till samt förebygga de skador älgens orsakar i trafiken och på jord- och skogsbruket och renskötseln.

Begränsningen av att använda lockbeten som har samband med föda kommer inom vissa områden att i betydande grad minska mängden djurkadaver eller andra lockbeten som har samband med föda och som människan transporterar ut i naturen. Det bedöms att ett förbud mot att avsiktligt locka stora rovdjur med föda sannolikt i framtiden kommer att minska de problem som beror på detta, såsom att de stora rovdjurens beteende förändras och de blir alltmer orädda för människan.

Att det föreskrivs i lag om skyldigheten att göra fångstanmälan förbättrar bedömningen av hållbarheten i jakten betydligt, särskilt när det gäller arter som är på tillbakagång och arter med små populationer, såsom t.ex. iller och vissa sjöfåglar som är på tillbakagång. Detta främjar vården av dessa stammar och säkerställandet av hållbarheten i jakten och således också tryggheten av stammarnas livskraft. Genom nya och mer specifika metoder för begränsning av jakt är det möjligt att effektivisera vården av viltarter som är på tillbakagång och dimensioneringen av jakten så att den är på en hållbar nivå, vilket förbättrar livskraften hos sådana stammar, t.ex. stammen av taigasädgå.

Även om dispens från fredning av icke fredade fåglar kan beviljas i fråga om vissa verksamhetsutövare också genom ett anmälningsförfarande, inverkar detta inte skadligt på dessa fågelarters stammar eller på skyddet under fredningstiden, eftersom det är fråga om talrika fågelstammar.

4.4 Samhälleliga konsekvenser

Att utvidga jakten med båge kan framför allt när det gäller vitsvanshjorten anses inverka positivt på mångfalden av jaktformer som bedrivs och i synnerhet på de nya jaktmöjligheter som en utmanande jakt erbjuder och därmed även på det välbefinnande jakten ger. Det kan också leda till att sådana människor som inte är intresserade av jakt med krutvapen blir intresserade av dessa jaktformer. Att mäta vilka effekter detta har på välbefinnandet och bedöma effekternas ekonomiska betydelse är dock svårt. Förbättrade förutsättningar för jakt med båge kan också anses ha positiva konsekvenser för förutsättningarna att bedriva småskalig jaktturism och på så sätt även för den lokala ekonomin. Om den krävande jakten med båge blir mer allmän kan detta också antas förbättra den allmänna acceptansen av jakt. Även sådana effekter på välbefinnandet är mycket svåra att mäta.

I enlighet med principen om ömsesidigt erkännande av skjutprov krävs det i fråga om skjutprov att utländska jägare i hemlandet eller något annat land har avlagt ett motsvarande skjutprov eller kan intyga att de i hemlandet har rätt att jaga djur av motsvarande storlek. För skjutprovet för jaktbåge gäller samma villkor. I den förordning av ministeriet som gäller skjutprov för bågskytte ska det dock beaktas att det i många länder inte är tillåtet att jaga motsvarande vilt med båge och att det därför inte heller nödvändigtvis är möjligt att avlägga skjutprovet i dessa länder. Likabehandling förutsätter dock att också utländska jägare avlägger skjutprov.

Regleringen av hjortdjursstammarna är av viktig samhällelig betydelse, eftersom man genom jakten på hjortdjur förebygger skador orsakade av hjortdjur och dessutom skapar jakten ett betydande värde i form av fångst och rekreation för ett stort antal medborgare. Avsikten med att

ändra de paragrafer som gäller jaktlicenser för hjortdjur och den jakt som bedrivs med stöd av licenserna är att uppnå de mål som ställs upp i förvaltningsplanen för älgstammen och att förtydliga de frågor som hör samman med jaktlicensförfarandet och den jakt som bedrivs med stöd av licens.

Det bedöms att kravet på ett enhetligt jaktområde på 1 000 hektar i fråga om jakt på älg och på 500 hektar för andra hjortdjur som kräver jaktlicens och på uteslutandet av sådana mindre eller oenhetliga områden som inte uppfyller villkoret har en främjande och klargörande inverkan på den praktiska organiseringen av älgjakten och en systematisk vård av hjortdjursstammarna. Genom propositionen undanröjs den osäkerhet som den senaste tidens rättspraxis gett upphov till och som har förändrat den tidigare tydliga praxisen.

I propositionen föreslås det att när jaktlicens för hjortdjur beviljas för områden som avses i 8 § i jaktlagen ska avseende också fästas vid en ändamålsenlig organisering av jakten. Den föreslagna ändringen motsvarar också det krav som anges i 45 § 1 mom. i den gällande lagen i fråga om arrendering av jaktområden som ägs av staten och enligt vilket avtal om jaktarrende som gäller statens område kan ingås med sådana registrerade jaktföreningar som på goda grunder kan anses ha möjlighet att fullgöra skyldigheterna enligt avtalet och att anordna jakten på ett ändamålsenligt sätt. I största delen av statens områden i Norra Finland kräver Forststyrelsen redan nu vid anvisandet av licensområde i regel att jakten ska ordnas i jaktlag med minst tio jägare. På motsvarande sätt beviljar Finlands viltcentral redan nu i regel endast jaktlicenser till sådana jaktlag som har minst tio jägare för jakt på statens områden i Norra Finland. Propositionen förbättrar förutsättningarna för jaktlicenshavarna att även i framtiden genomföra jakten på samma område på ett effektivt och tryggt sätt tillsammans med andra jaktlicenshavare. Detta främjas av att jakten även i framtiden i praktiken huvudsakligen ska bedrivas inom ramen för sådana jaktlag med minst tio jägare som är underställda en ledare och som klarar av att jaga effektivt och genomföra den reglering av älgstammen som även i ett bredare samhällsligt perspektiv är nödvändig. Jaktlag som på detta sätt jagar inom samma område har samtidigt bättre förutsättningar att hålla kontakt med varandra och se till att jakten organiseras på ett säkert sätt.

Kravet på att jakt på varg, brunbjörn och lodjur med stöd av dispens ska ledas av en jaktledare förbättrar planeringen och en säker organisering av jakten, eftersom den person som deltar i jakten är skyldig att iaktta de föreskrifter som jaktledaren meddelar. Jakten på stora rovdjur sker i praktiken redan nu under ledning av en jaktledare, men propositionen förbättrar jaktledarens förutsättningar att organisera jakten på ett ändamålsenligt och säkert sätt och samtidigt se till att dispensvillkoren iakttas eftersom jaktledaren får förbjuda personer som inte iakttar föreskrifterna att delta i jakten. Detta ger också jaktledaren en bättre rättssäkerhet. Bestämmelser om jaktledarens uppgifter utfärdas genom förordning. Kravet på att det ska finnas en jaktledare försvårar inte jakten på stora rovdjur eftersom motsvarande bestämmelser har upplevts fungera bra i fråga om jakten på hjortdjur.

Bestämmelserna om att skyldigheten att lämna en fångstanmälan ska omfatta fångst av arter som är på tillbakagång och arter med små populationer utökar skyldigheterna för jägare. Utifrån de specificerade uppgifterna är det emellertid möjligt att begränsa jakten noggrant endast till den del säkerställandet av hållbarheten i jakten kräver det. Således är man inte tvungen att begränsa jakten i enlighet med försiktighetsprincipen på grund av bristfälliga uppgifter.

5 Beredningen av propositionen

5.1 Beredningsskeden och beredningsmaterial

Regeringens proposition har beretts vid jord- och skogsbruksministeriet i samarbete med Finlands viltcentral.

5.2 Remissyttranden och hur de har beaktats

Propositionen har varit på remiss. Sammanlagt 41 yttranden gavs. Yttrande har getts av finansministeriet, justitieministeriet, inrikesministeriet, miljöministeriet, Finlands viltcentral, Naturresursinstitutet, Forststyrelsen, Livsmedelssäkerhetsverket Evira, Polisstyrelsen, Riksviltvårdsrådet, Sametinget, Renbeteslagens förbund, Lapplands förbund, jaktvårdsföreningen i Kolari, jaktvårdsföreningen i Ilmajoki, jaktvårdsföreningen i Vuolijoki, jaktvårdsföreningen i Jurva, jaktvårdsföreningen i Piippolanejden, jaktvårdsföreningen i S:t Michel, jaktvårdsföreningen i Viitasaari, Tavastehus och Hattula-Kalvola jaktvårdsförening, Euranejdens och Säkylä-Köyliö jaktvårdsförening, Suomussalmi kommun, renbeteslaget i Oivanki, Maataloustuottajien keskusjärjestö MTK ry, Finlands Dagligvaruhandel rf, Finlands Fiskodlarförbund rf, Pelkosenniemen luonnonsuojeluyhdistys ry, Nokian Metsästyskerho ry, Rovaseudun pystykorvakerho ry, WWF, Finlands naturskyddsförbund rf, Finavia Abp, Frukt- och Bärödlarnas förbund rf, Birdlife Finland rf, Finlands Biodlares Förbund FBF rf, Luonnonsuojeluliitto Tapiola ry, Finlands Pälsdjursuppfödarens Förbund rf och gruppen för små rovdjur vid seminariet Naturvård tillsammans samt Pekka Reinikka.

Överlag ansåg de som gett yttranden att de föreslagna ändringarna i jaktlagen behövs och bör understödjas. Flera av dem uttryckte sitt gillande över att man genom propositionen försökt minska den administrativa bördan och göra jaktlagstiftningen tydligare.

Finansministeriet hade inget att anföra om propositionsutkastet.

Justitieministeriet påpekade i sitt yttrande att lagen verkar sakna en tydligt uttalad skyldighet att lämna in en fångstanmälan för jakt på hjortdjur. Ministeriet noterade också bestämmelsen om Finlands viltcentralns informationssystem i 21 § 3 mom. Också straffbestämmelserna i 74 och 75 § i förslaget, särskilt de punkter som gällde humana fångstmetoder, kommenterades av ministeriet. Ministeriet påpekade slutligen vissa lagtekniska omständigheter i flera av punkterna i 74 och 75 §.

Miljöministeriet understödde de ändringar som gällde jaktledare vid jakt på stora rovdjur, lockbeten som har samband med föda, jaktbegränsningar, fångstanmälan och den ändring i 41 § genom vilken också stora rovdjur får störas med stöd av dispens. Miljöministeriet understödde också den del av förslaget som gällde humana fångstmetoder, men konstaterade att bestämmelsens förhållande till gällande paragrafer om användningen av och egenskaperna hos fällor, inhägnader, snaror, saxar och fotsnaror förblir oklart. I detta avseende önskade ministeriet förtydliganden. Däremot motsatte sig ministeriet ändringen av 41 b §. Förslaget ansågs vara bristfälligt och i dess föreslagna form eventuellt inte förenligt med kraven i fågeldirektivet.

Inrikesministeriet understödde ändringarna i fråga om skjutprovet och ansåg förslaget om begränsning av jakten på hjortdjur på splittrade jaktområden vara bra. Också förbudet mot användningen av lockbeten som har samband med föda för att locka stora rovdjur förespråkades av ministeriet, som också förordade att sådana lockbeten ska få användas av företag som uppgett naturfotografering och naturspaning som verksamhetsområde. Ministeriet föreslog dock att undantaget från förbudet ska gälla också hobbyverksamhet. Ändringarna gällande transport

av jaktvapen understöddes av ministeriet, som dock föreslog att transport av andra skjutvapen i terrängen ska vara förbjudet. Förslaget att slopa förfarandet med begäran om tillstånd hos polisen för transport av vapen i terrängen vann understöd, men ministeriet föreslog samtidigt att motiveringen i förslaget ska preciseras på vissa punkter.

Finlands viltcentral ansåg att de föreslagna ändringarna i 26 och 27 § i huvudsak var bra och motiverade. I fråga om 27 § ansåg remissorganet ett förtydligande av bestämmelsen vara på sin plats. Att man med ett jaktområdes storlek i fortsättningen ska avse uttryckligen dess landareal ansågs vara en välkommen förbättring. Enligt yttrandet bör motiveringen till paragrafen förtydligas så att sökanden i sin ansökan som licensområde ska uppge den landareal som uppfyller kraven på areal och enhetlighet enligt 27 § och där sökanden har rätt att jaga de hjortdjur som ansökan gäller. Finlands viltcentral konstaterade dessutom att det vore bra att ännu tydligare ange i motiveringen till paragrafen att ”det område som avgränsas i licensen” avser det område sökanden uppger, minskat med de områden som eventuellt har uteslutits från själva licensbeslutet. Licensen ska inte få användas på något annat område än det. Vidare föreslog Finlands viltcentral att 27 § ska kompletteras med en bestämmelse om att det vid behov ska kunna anvisas bestämda områden för jakten inom licensområdet för att man på det sättet ska kunna trygga en ändamålsenlig vård av hjortdjursstammarna.

Den föreslagna 30 a § ansågs vara viktig med tanke på samlicensernas ställning och för att förtydliga skyldigheterna för dem som deltar i dem. Enligt Finlands viltcentral är användningen av samlicensförfarandet redan utbredd praxis, vilket möjliggör ett lättare förvaltningsförfarande och en smidigare användning av licenser på större områden som ofta bildats av flera användares licensområden. Finlands viltcentral påpekade dock att det inte framgår tillräckligt tydligt av vare sig 30 a § eller motiveringen till den nya bestämmelsen om en kommunmedlem som har jakträtt med stöd av 8 § i jaktlagen kan delta i den jaktlicens som avses i den föreslagna paragrafen. Det vore därför skäl att precisera motiveringen till den föreslagna paragrafen så att en kommuninvånare med fri jakträtt enligt 8 § ska kunna delta i jakt som bedrivs med stöd av en samlicens.

Enligt Finlands viltcentral är det motiverat att den som beviljats dispens för jakt på lodjur, järv och varg ska utse en jaktledare. När det gäller dessa arter utförs jakten i regel av ett jaktsällskap som bör stå under noggrann övervakning, inte minst med tanke på säkerhetsaspekterna. Att en jaktledare utses bidrar också till att jakten sker på ett ansvarsfullt och välorganiserat sätt. När det gäller brunbjörn konstaterar Finlands viltcentral att det inte är problematiskt att utse en jaktledare på de områden som inte omfattas av 8 § i jaktlagen och där det inte finns så mycket statlig mark. På de områden där det finns stora statliga markarealer (exempelvis Kuhmo) och många jägare från andra kommuner kan det däremot vara svårt att inom ramen för nuvarande praxis utse en jaktledare.

Finlands viltcentral föreslog flera ändringar i paragrafen om humana fångstmetoder. Förbudet av sådana lockbeten som har samband med föda vid jakt på stora rovdjur vann understöd, dock med den anmärkningen att företag som bedriver naturspaning kan anlägga utfodringsställen var som helst (t.o.m. i närheten av tätorter), att födan kan ges i obegränsade mängder (de olika slag av djur som besöker utfodringsstället beror på mängden föda) och företagen kommer inte heller i fortsättningen att ha några skyldigheter när det gäller att förhindra de problem som orsakas av att djuren blir tamare eller andra problem som utfodringen leder till (t.ex. att kråkor och måsfåglar utfodras samtidigt). Finlands viltcentral föreslog därför att beredningen av de lagstiftningsåtgärder som ska vidtas för att styra användningen av lockbeten som har samband med föda bör fortsätta. De föreslagna ändringarna i 38 § understöddes däremot.

Naturresursinstitutet förordade hela förslaget och gjorde vissa justeringar i tidsfristerna för förbudet mot att använda lockbeten som har samband med föda när det gäller små rovdjur.

I Forststyrelsens yttrande ingick ett flertal preciseringar av motiveringen till de punkter som anger Forststyrelsens behörighet. Forststyrelsen understödde förbudet mot jakt på splittrade områden och föreslog att Finlands viltcentral i sitt licensbeslut kunde bestämma hur jaktlicenserna ska användas inom det område licensen gäller. Motiveringen till paragrafen om jaktledare föreslogs bli preciserad. Också Forststyrelsen påpekade att det inte klargörs om kommunmedlemmar med rätt att jaga på statens mark enligt 8 § gäller rätt att delta i samlicens med stöd av 30 a §. Förbudet mot användning av lockbeten som har samband med föda understöddes när det gäller stora rovdjur, men det föreslogs att det inte ska vara helt förbjudet att locka små rovdjur med sådana. Forststyrelsen föreslog en precisering av definitionen i 35 §. De föreslagna tilläggen till 38 § understöddes.

Livsmedelssäkerhetsverket ansåg att de föreslagna ändringarna i bestämmelserna om skjutprov kan understödjas, liksom de föreslagna bestämmelserna om humana fångstmetoder. Dessutom välkomnade Livsmedelssäkerhetsverket förbudet mot lockbeten som har samband med föda och konstaterade att förbudet minskar utfodringen med kadaver och därmed mängden animaliska biprodukter i terrängen, vilket i sin tur underlättar övervakningen av användningen av biprodukter.

Polisstyrelsen understödde de föreslagna ändringarna i bestämmelserna om skjutprov, om uppvisandet av jaktkort och om jaktledare. Polisstyrelsen föreslog emellertid att bestämmelserna om jaktledare ska preciseras så att jaktledaren alltid ska vara närvarande vid jakten. Bestämmelserna om lockbeten som har samband med föda förordades av Polisstyrelsen, som trots det påpekade att tillämpningsområdet för jaktlagen inte nödvändigtvis omfattar den formulering av paragrafen som varit ute på remiss. I princip vann ändringarna i bestämmelsen om transport av skjutvapen i terrängen understöd, men vissa förslag till precisering av begreppet i motiveringen lades fram. Polisstyrelsen föreslog dessutom att tillstånd ska beviljas av Finlands viltcentral i stället för av polisen i den mån det krävs särskilda tillstånd i fortsättning. Den bestämmelse om ökad rätt att störa vilda djur som föreslagits i 41 § vann också understöd. Slutligen föreslog Polisstyrelsen att det ska bli straffbart för en jaktledare att inte vara närvarande vid jaktevenemanget.

Riksviltvårdsrådet föreslog att bestämmelserna ska beakta minderåriga med avseende på jaktkort och andra identitetshandlingar. Riksviltvårdsrådet föreslog också att den skyldighet som gäller jaktledare ska utvidgas till att gälla de jaktsällskap som deltar i en samlicens. Bestämmelser om innehållet och formella krav på avtal om samlicenser kunde enligt Riksviltvårdsrådets förslag ingå i författningar på lägre nivå och den som bedriver jakt med stöd av 8 § i lagen ska kunna delta i en samlicens. När det gäller lockbeten som har samband med föda avsedda för små rovdjur kunde man i stället för den föreslagna regleringen föreskriva i författningar på lägre nivå om befogenhet att införa begränsningar som beaktar tidsmässiga och regionala skillnader i landet på ett smidigt och ändamålsenligt sätt. Eftersom viltvårdsåkrarnas ställning som lockbete som har samband med föda är mycket mångtydig enligt olika författningar, föreslog Riksviltvårdsrådet att paragrafen och motiveringen till den ska preciseras så att stödberättigande viltvårdsåkrar inte ska anses vara sådana lockbeten som avses i paragrafen.

Sametinget, Renbeteslagens förbund, Lapplands förbund och renbeteslaget i Oivanki föreslog att användningen av lockbeten som har samband med föda avsedda för stora rovdjur inte ska vara tillåten ens för naturfotografering. Renbeteslagens förbund motsatte sig ändringen av bestämmelserna om jaktledare och påminde om att renskötare bör ha möjlighet att transportera vapen i terrängen i sitt arbete.

Jaktvårdsföreningen i Kolari gav inte något yttrande om propositionen. Jaktvårdsföreningen i Ilmajoki förespråkade förbudet mot lockbeten som har samband med föda avsedda för stora rovdjur, men föreslog att användningen av sådana lockbeten avsedda för små rovdjur ska vara tillåten fr.o.m. den första augusti. Jaktvårdsföreningen i Vuolijoki noterade användningen av ordet fodral i 34 § i lagutkastet. Jaktvårdsföreningen i Jurva, liksom jaktvårdsföreningarna i S:t Michel, Tavastehus, Hattula-Kalvola, Piippolanejden, Euranejden och Säkylä-Köyliö motsatte sig förbudet mot användning av lockbeten som har samband med föda avsedda för små rovdjur. Däremot understöddes de föreslagna begränsningarna av användningen av lockbeten av jaktvårdsföreningen i Viitasaari.

Suomussalmi kommun motsatte sig i sitt yttrande förbudet mot användningen av honung och produkter som förädlats för att användas som livsmedel eller foder för att locka stora rovdjur. Finlands Biodlares Förbund välkomnade däremot förbudet mot användningen av honung i samtliga fall, och förespråkade dessutom att det ska vara förbjudet att överhuvudtaget locka till sig brunbjörn och andra stora rovdjur ens för naturfotograferingsändamål.

Maataloustuottajien keskusjärjestö (MTK, centralförbundet för lant- och skogsbruksproducenter) understödde utkastet i dess helhet, men föreslog att det ska vara förbjudet att locka små rovdjur med föda bara mellan den 1 och sista augusti. I fråga om de paragrafer som gäller älgjakt konstaterade centralförbundet att det i motiveringen till 26 § bör framhållas att områden med särskilt stor population bör uppmärksammas och att tillståndsgivaren ska ha tillräckligt omfattande prövningsrätt när det gäller att anvisa licenser. När det antal licenser som anvisas bestäms bör det utöver de offentliga uppgifterna om ersatta älgskador också beaktas de mest aktuella och tillförlitliga uppskattningarna av antalet älgar och älgskador.

Finlands Dagligvaruhandel, Finlands Fiskodlarsförbund, Finavia, Finlands Pälsdjursuppfödarens Förbund och Frukt- och Bärödlarnas förbund understödde alla den föreslagna ändringen i 41 b § om att ersätta dispensförfarandet med ett anmälningsförfarande i fråga om dispens från fredning av icke-fredade fåglar.

WWF, Finlands naturskyddsförbund och Birdlife Suomi motsatte sig däremot den i 41 b § föreslagna möjligheten till anmälningsförfarande. Birdlife Suomi konstaterade bl.a. att det inte finns någon sådan grupp av personer för vilken en dispens fullständigt uppfyller kraven enligt artikel 9.2 i fågeldirektivet. Det är inte möjligt att göra en sådan generalisering att vissa fågelarter kategoriskt ger upphov till sådana allvarliga skador som avses i artikel 9.1 a eller att det inte finns någon annan tillfredsställande lösning på det sätt som förutsätts i artikeln. De skador som uppstår och möjligheterna att förhindra detta skiljer sig alltid från fall till fall. WWF Finland konstaterade bl.a. att risken med ett anmälningsförfarande också är att det inte i tillräcklig utsträckning blir dokumenterat om förfarandet uppfyller kraven i fågeldirektivet och om eventuella alternativa lösningar på problemet har prövats. Finlands Naturskyddsförbund påpekade bl.a. att det föreslagna anmälningsförfarandet är oklart, eftersom den förordning som ska precisera förslaget inte fanns till påseende. Förbundet påpekade också att det i propositionen inte ges något svar på vilka grupper av personer anmälningsförfarandet eventuellt skulle komma att gälla och på vilka grunder det ska tillämpas. Vid regleringen av dessa omständigheter kan man enligt Finlands Naturskyddsförbund inte hänvisa till en förordning som utfärdas senare. Också Luonnonsuojeluliitto Tapiola och Pelkosenniemen luonnonsuojeluyhdistys motsatte sig anmälningsförfarandet enligt den föreslagna 41 b §.

Till övriga delar förespråkade WWF Finland, Finlands naturskyddsförbund och Luonnonsuojeluliitto Tapiola förslaget. Birdlife Suomi förespråkade förslaget i övrigt, men avsåg att den föreslagna ändringen i 38 § urvattnar jaktlagen och motsatte sig den ändringen.

Nokian Metsästyskerho ansåg att propositionen är motiverad och understödde alla de föreslagna ändringarna utom förbudet mot användning av lockbeten som har samband med föda avsedda för små rovdjur och de enligt dess åsikt onödiga begränsningarna i användningen av fällor. Rovaseudun pystykorvakerho understödde i synnerhet ändringarna i 38 § och konstaterade att man i stället för att i onödigt stor omfattning förkorta jakttiderna kunde undersöka alternativet att jaga de vikande populationerna av skogshönsfåglar endast med kulvapen, åtminstone i Lappland. Gruppen för små rovdjur vid seminariet Naturvård tillsammans motsatte sig förbudet mot att använda lockbeten som har samband med föda avsedda för små rovdjur, och Pekka Reinikka föreslog utöver vissa kommentarer till detaljfrågor en totalöversyn av jaktlagen.

Utifrån yttrandena har förslaget kompletterats som följer. Bestämmelserna i 21 § har precisrats på basis av justitieministeriets yttrande så att uppgifterna om skjutprov får införas i registret över jägare. Bestämmelserna i 21 a § preciserades så att ett intyg över ömsesidigt erkännande som utfärdats av en jaktvårdsförening ska gälla i tre år. På basis av justitieministeriets yttrande har en bestämmelse om skyldighet att göra fångstanmälan fogats till 26 § och dessutom gjorts en korrigerig i detta avseende i 29 §. På grundval av ställningstagandena i yttrandet från Finlands viltcentral och de ställningstagandena av de regionala viltvårdsråden som bifogats yttrandet preciserades 30 § och flexibiliteten när det gäller anmälningsförfarandet för jaktledare vid i synnerhet jakt på stora rovdjur kan tryggas genom förordning.

På grund av justitieministeriets och Finlands viltcentrals yttranden ströks den föreslagna 34 a § och ska genomgå fortsatt beredning. Den föreslagna 34 b § blev därmed 34 a §. På grund av yttrandena från flera av remissorganen preciserades 34 a § om lockbeten som har samband med föda, och det ska därmed inte vara förbjudet att avsiktligt locka räv, grävling, il-ler, skogsmård, mårdhund och mink enligt lagen, men utfordringen kan begränsas regionalt och tidsmässigt genom förordning av statsrådet för att förbudet mot lockbeten som har samband med föda avsedda för stora rovdjur inte ska kunna kringgåas genom smårovdjursätlar på områden där jakt på i synnerhet brunbjörn bedrivs. Paragrafen ska också preciseras när det gäller sådana lockbeten som har samband med föda som placeras ut vid naturfotografering och naturspaning.

På basis av yttrandena från Polisstyrelsen och inrikesministeriet preciserades 35 § och motiveringen till den. I stället för polisen ska det i stället vara Finlands viltcentral som beviljar tillstånd att transportera vapen i terrängen.

På basis av yttrandena från miljöministeriet och naturvårdsorganisationerna preciserades 41 b § och motiveringen till den.

Dessutom gjordes lagtekniska ändringar på förslag av justitieministeriet.

DETALJMOTIVERING

1 Lagförslag

1.1 Jaktlagen

21 §. Skjutprov. Enligt förslaget ändras 1 mom. så att de bestämmelser om vilt som får jagas endast av den som avlagt skjutprov i fortsättningen ska ingå i en förordning av statsrådet. Närmare bestämmelser om detta ska ingå i 1 mom. i den nya 21 b §. I fortsättningen måste en person som bedriver jakt med jaktbåge också avlägga skjutprov, om detta krävs för jakt på viltet i fråga. Kravet på skjutprov har hittills endast gällt personer som bedriver jakt med räfflat kulvapen. Bestämmelserna om skjutprov som avlagts i något annat land, som för närvarande ingår i den senare delen av momentet, flyttas enligt förslaget in i den nya 21 a §.

Bestämmelserna i 2 mom. preciseras så att ett intyg över ett godkänt skjutprov ska vara ett sådant beslut som avses i förvaltningslagen (423/2003). Jaktvårdsföreningarna har hittills utöver intyget över godkänt skjutprov också lämnat beslut i överensstämmelse med förvaltningslagen och anvisningar om rättelseyrkande. Ändringen minskar den administrativa bördan för jaktvårdsföreningarna. Jaktvårdsföreningarna kommer också i fortsättningen att lämna en anvisning om rättelseyrkande till dem som har avlagt ett skjutprov med godkänt resultat och i fråga om underkänt resultat dessutom ett skriftligt beslut i enlighet med förvaltningslagen. Ändringen kommer därmed inte att äventyra rättssäkerheten för dem som avlägger skjutprov.

Det gällande 3 mom. i 21 § i jaktlagen blir 2 mom. i den nya 21 a § och det gällande 4 mom. ändras och blir 2 mom. i den nya 21 b §.

Det föreslås dessutom i 2 mom. att en godkänd prestation i ett skjutprov ska få införas i det register över jägare som förs av Finlands viltcentral och som avses i 7 a § i lagen om jaktvårdsavgift och jaktlicensavgift. Detta underlättar statistikföringen över avlagda skjutprov liksom myndigheternas uppföljning och tillsyn över jaktproven.

21 a §. Ömsesidigt erkännande av skjutprov. Det föreslås att en ny 21 a § fogas till lagen. Den motsvarar till sitt sakinhåll vad som föreskrivs i den gällande 21 §. En jaktvårdsförenings intyg över ömsesidigt erkännande ska gälla i tre år på motsvarande sätt som det som bestäms om ett skjutprov enligt 21 §.

21 b §. Bemyndigande att utfärda förordning om skjutprov. Det föreslås att en ny 21 b § fogas till jaktlagen. Enligt den föreslagna paragrafen föreskrivs det genom förordning av jord- och skogsbruksministeriet om innehållet i skjutprovet, hur provet ska avläggas och villkoren för godkännande av provet. I förordningen föreskrivs också om kraven på den plats där skjutprovet avläggs och på skjutvapen och patroner respektive bågar och pilar som används vid provet liksom om intyg över godkänd teknisk prestation och över ömsesidigt erkännande av provet.

22 §. Uppvisande av jaktkort och intyg över skjutprov. Enligt förslaget fogas en bestämmelse till 1 mom. enligt vilken identiteten måste styrkas i situationer där en i 88 § avsedd person som övervakar jakt begär att få se jaktkortet eller en kopia av det. Dessutom förlängs den tid inom vilken jaktkortet ska visas upp i situationer där det inte kunnat visas upp för jaktövervakaren. Det föreslås också att jaktkortet i sådana fall kan visas upp för en annan övervakare än den som då utförde övervakningen. Syftet med bestämmelsen är å ena sidan att effektivisera övervakningen och å andra sidan att göra praxisen smidigare.

I 2 mom. görs vissa tekniska ändringar och införs hänvisningar till de nya 21 a och 21 b §.

Enligt 3 mom. kan polisen bevilja anstånd med uppvisandet om jaktkortet eller intyget över skjutprov förkommit. Det föreslås att satsen ”till dess att jaktvårdsföreningen har givit en kopia” ska strykas, eftersom den berörda jägaren själv kan skriva ut en kopia av intyget om han eller hon har skaffat sig tillgång till tjänsten Oma riista, som tillhandahålls av Finlands viltcentral. Om så inte är fallet, kan jägaren beställa en kopia från registerföraren.

26 §. Jaktlicens för hjortdjur. Det gällande 2 mom. i 26 § kompletteras så att det när jaktlicenser beviljas för områden som avses i 8 § också ska fästas avseende vid en jämlik fördelning av möjligheterna till jakt och en ändamålsenlig organisering av jakten. På de områden i Norra Finland som avses i 8 § avviker tillståndsförfarandet för och organiseringen av jakten på älg väsentligt från de som gäller i övriga landet. På dessa områden får jaktlicens med avvikelse från i övriga landet beviljas för flera sökanden samtidigt. Av denna orsak kan flera olika jaktlag också i praktiken bedriva jakt på samma område.

Med en ändamålsenlig organisering avses strävan efter att bevilja jaktlicenser så att jakten kan ordnas effektivt och säkert för att i sin tur trygga den reglering av älgstammen som är nödvändig med tanke på samhället. Den föreslagna ändringen är nödvändig också för en säker organisering av jakten också i de situationer där flera jaktlag jagar på samma områden. Med tanke på en ändamålsenlig organisering av jakten är det också i fortsättningen möjligt att ställa upp villkor för det sökande jaktlagets storlek för att den ska vara förenlig med jaktförutsättningarna på de områden som berörs. En ändamålsenlig organisering av jakten i Norra Finland kräver dessutom att licenserna, när det är nödvändigt att begränsa deras antal, också i fortsättningen i regel beviljas sådana jaktlag och föreningar som omfattar minst 10 jägare som inte jagar någon annanstans, varav minst 6 inte ska ha möjlighet att jaga älg på annat håll. Förutsättningarna för dem som beviljas jaktlicens att jaga på samma område som andra som beviljats licens förbättras av att jakten sker inom ramen för jaktlag med en utsedd jaktledare. Detta motsvarar samtidigt vad som föreskrivs i 45 § 1 mom. i den gällande lagen i fråga om områden för älgjakt som Forststyrelsen anvisar och enligt vilket ett avtal om jakttillstånd som gäller statens område får ingås med en sådan registrerad jaktförening som på ett motiverat sätt kan anses kunna sköta de skyldigheter som ingår i avtalet och organisera jakten på ett ändamålsenligt sätt.

Det föreslås att ett nytt 3 mom. fogas till paragrafen enligt vilket en fångstanmälan ska göras över de hjortdjur som nedlagts med stöd av jaktlicensen. Fångstanmälan ska göras till Finlands viltcentral. Den kan också göras med hjälp av den elektroniska tjänsten Oma riista, som förvaltas av Finlands viltcentral.

27 §. Villkor för beviljande och användning av jaktlicens för hjortdjur. Det föreslås att paragrafens rubrik ändras så att den gäller villkoren för såväl beviljande av jaktlicens för hjortdjur som för den jakt som bedrivs med stöd av licensen.

Enligt 1 mom. krävs det för beviljande av jaktlicens för hjortdjur att sökanden förfogar över ett för jakt lämpligt enhetligt område. Enligt den föreslagna ändringen ska ett område som används för jakt på älg ha en landareal på minst 1 000 hektar och ett område som används för jakt på andra hjortdjur en landareal på minst 500 hektar. Ett ytterligare villkor är att sökanden har rätt att jaga sådana hjortdjur som nämns i ansökan på det området.

Kravet på enhetliga jaktområden behövs med tanke på regleringen av hjortdjursstammarna, och i det avseendet föreslås inga ändringar i momentet.

Vad enhetligheten innebär definieras emellertid inte närmare i lagstiftningen. Att ett jaktområde är enhetligt anses förutsätta att det består av fastigheter eller delar av fastigheter som står i förbindelse med varandra och där sökanden har rätt att jaga sådana hjortdjur som licensansö-

kan gälla. I de avgöranden som gäller enskilda fall har jaktområdet enligt den rättspraxis som gäller licens för och jakt på hjorddjur inte alltid ansetts vara enhetliga, om de endast stått i förbindelse med varandra för att de har ett enda gemensamt råmärke.

I synnerhet inom tätt bebyggda områden har jaktområdena i allt större utsträckning sönderdelats i mindre delar till följd av att markanvändningen är en annan än tidigare, men också på annat håll till följd av att fastigheterna delats. Detta påverkar i sin tur bildandet av jaktlicensområden och genomförandet av jakten.

Det finns skäl att ändra den gällande tolkningen av enhetlighet så att också områden som tangerar varandra i bara en enda punkt ska anses vara enhetliga. Det vore också ändamålsenligt att göra den tolkningen att en väg, järnväg eller elledning som går genom ett område inte delar det i två.

Huruvida ett vattenområde förenar eller skiljer områden åt ska också i fortsättningen prövas från fall till fall. Ett vattenområde kan förena de landområden som ingår i licensområdet om området bildar en ändamålsenlig helhet med tanke på regleringen av älgstammen. Med vattenområde avses här havsområden, sjöar, älvar och åar. Diken och bäckar betraktas inte som sådana vattenområden som skiljer landområden från varandra.

I vissa fall har det inte ansetts att ett område är ett sådant för jakt lämpligt enhetligt område som avses i 1 mom. trots att det består av fastigheter som står i förbindelse med varandra. Det har då varit fråga om områden som till sin form varit särskilt oenhetliga eller svårframkomligt och därmed i praktiken inte lämpat sig särskilt väl för jakt. Prövningen av om ett sådant område lämpar sig för jakt eller inte ska fortsättningsvis göras i samband med den prövning som föregår beviljandet av jaktlicenser.

Enligt det gällande 1 mom. ska ett område som används för jakt på älg ha en areal om minst 1 000 hektar och ett område som används för jakt på andra hjorddjur en areal om minst 500 hektar. Det definieras inte närmare vad som avses med område. Det föreslås att momentet ändras så att det krav på minimiareal för ett område som används för jakt på hjorddjur med stöd av licens avser uttryckligen landareal. Avsikten med ändringen är att förtydliga förfarandet för ansökan om och beviljande av jaktlicenser. I fortsättningen ska landarealen för ett område som används för älgjakt alltså omfatta 1 000 hektar och för jakt på andra hjorddjur som kräver licens minst 500 hektar. Det föreslås inga ändringar i kraven på minimiareal. Den som ansöker om jaktlicens för hjorddjur ska uppge på vilken landareal sökanden har rätt att jaga de hjorddjur som ansökan gäller. Med vattenområde avses här havsområden, sjöar, älvar och åar. Små vattenfårar såsom diken och bäckar eller små vattensamlingar i form av t.ex. mindre sjöar eller tjärnar ska inte anses vara vattenområden.

I 2 mom. föreskrivs det i överensstämmelse med gällande reglering att jaktlicens för hjorddjur beviljas sökande vilka inom det område som avses i 1 mom. har rätt att jaga sådana hjorddjur som nämns i ansökan. I så fall bör sökanden ha sådan jakträtt som avses i 6 § i jaktlagen på området antingen med stöd av innehav eller på grundval av ett avtal om jaktarrende, eller rätt att som kommuninvånare jaga på områden som tillhör staten i enlighet med 8 § i jaktlagen. Sökanden anses ha ett jaktområde till sitt förfogande om denne har ett jakttillstånd enligt 17 § i jaktlagen. Vidare bestäms det i 2 mom., precis som förut, att jaktlicens för ett visst område inom andra än i 8 § angivna områden kan beviljas på grundval av endast en ansökan.

Det föreslås att det till paragrafen fogas ett nytt 3 mom. enligt vilket Finlands viltcentral ska utsluta sådana områden som inte uppfyller de krav på areal och enhetlighet som avses i 1 mom. från det område som berättigar till licens och att jaktlicensen får användas endast inom det område som avgränsas i licensen.

Syftet med det nya momentet är att förtydliga licensförfarandet och den jakt som bedrivs med stöd av licensen. Enligt gällande reglering och den rättspraxis som har utformats med stöd av den har Finlands viltcentral kunnat lämna sådana områden som inte uppfyller kraven på minimistorlek och enhetlighet obeaktade när licenserna har beviljats. Det har emellertid inte varit möjligt att ta ställning till på exakt vilket område licensen gäller och huruvida sådana områden får användas för jakt. Detta har lett till en besvärlig situation med tanke på mottagarnas rätts-säkerhet och i vissa fall har jakt på sådana splittrade områden ansetts vara lagstridig. Det är inte ändamålsenligt att jaga på denna typ av områden – alltså på separata områden utanför det enhetliga licensområdet – och utifrån den föreslagna ändringen får Finlands viltcentral utesluta områden som inte uppfyller villkoren för beviljande av licens från det område licensen omfattar. Licensen ska alltså bara få användas inom det område som avgränsas i licensen.

Det föreslås att ett nytt 4 mom. fogas till paragrafen. Enligt moment kan Finlands viltcentral avvika från kraven på areal och enhetlighet om området är en holme eller det finns motsvarande särskilda skäl till avvikelser. För närvarande kan jord- och skogsbruksministeriet besluta om avvikelser från de krav på arealer och enhetlighet som utgör en förutsättning för beviljande av licens för jakt på hjortdjur. Enligt ett sådant beslut kan jaktlicens för älg beviljas på områden som understiger de minimiarealer som avses i 27 § 1 mom. om området lämpar sig för jakt, är enhetligt och 1) området är inhägnat så att det hindrar hjortdjur från att röra sig fritt, 2) området är en holme utan vägförbindelse eller 3) hjortdjuren är förhindrade från att röra sig fritt på grund av omgivande bosättning eller liknande omständigheter och det är viktigt att minska antalet hjortdjur på området för att hindra dem från att ge upphov till betydande skador. Det föreslås att den sista meningen i 1 mom. stryks. Enligt den kan jord- och skogsbruksministeriet besluta om undantag från arealkraven.

28 §. Ny jaktlicens för hjortdjur. Bestämmelserna i den gällande 28 § ändras och tas in i 30 §. Bestämmelserna i 29 § tas i stället in i 28 §. Ordalydelsen i paragrafen har ändrats så att "fällts" har ersatts med "erhållits som byte".

29 §. Bemyndigande att utfärda förordning om jakt på hjortdjur. Det framgår av paragrafen vad statsrådet ska föreskriva närmare om genom förordning. Tidigare ingick dessa bestämmelser i 30 §. Ändringen är nödvändig eftersom det är meningen att det ska krävas jaktledare också för jakt på stora rovdjur och den bestämmelsen ska införas i 30 §. Formuleringen av paragrafen har dessutom gjorts tydligare. Genom förordning av statsrådet föreskrivs närmare om ansökan om jaktlicens för hjortdjur, villkor som ska fogas till jaktlicens för hjortdjur, hundar och utrustning som ska användas vid jakt på hjortdjur, fångstanmälan, dess form, innehåll och tidsfrister och om de tidsfrister som gäller jaktlicenser för hjortdjur. Bestämmelser om fångst-rapport för rådjur, som tidigare ingick i paragrafen, ska i fortsättningen vid behov tas in i jakt-förordningen.

Genom bestämmelser i en förordning av statsrådet ska Finlands viltcentral ges befogenhet att i ett förordnande som fogas till jaktlicensen styra hur licensen används inom det jaktområde licensen gäller. Ett sådant behov kan uppstå i framför allt sådana situationer där tillståndshavarens licens omfattar områden inom olika älgskötselområden eller områden som beskattas olika, eller om de skador älgarna orsakar är särskilt stora på ett visst område.

30 §. Jaktledare. Bestämmelserna i den gällande 30 § ändras och tas in i 29 §. Bestämmelserna om jaktledare i lagens 28 § ska i stället tas in i 30 §. Det föreskrivs i 1 mom. att såväl den som fått jaktlicens för hjortdjur som den som beviljats dispens för jakt på varg, brunbjörn och lodjur ska utse en jaktledare och ett behövligt antal vice jaktledare. Det krävs inte någon jaktledare för jakt på brunbjörn i renskötselområdet eftersom jakten där grundar sig på en regional kvot. Var och en som deltar i jakten är skyldig att iaktta de föreskrifter som jaktledaren med-

delar. Jaktledaren får förbjuda personer som inte iakttar hans eller hennes föreskrifter att delta i jakten.

30 a §. Samlicenser. Det föreslås att det fogas en ny 30 a § till lagen. I den tas det in bestämmelser om gemensamma licenser, samlicenser, som redan är etablerad praxis.

Samlicenser används allmänt framför allt vid ansökan om licenser på hjortdjur och dispenser för jakt på stora rovdjur i beståndsvårdande syfte. Syftet med förfarandet är att minska de administrativa förfarandena i samband med licenser och dispenser och göra användningen av dem smidigare. Den gällande lagstiftningen innehåller inte några bestämmelser om samlicenser eller skyldigheterna för dem som får dem.

Enligt de föreslagna bestämmelserna kan en jaktlicens enligt 26 § och 10 § eller en dispens enligt 41 § med stöd av en fullmakt som beviljats den sökande sökas gemensamt av flera samlicensdeltagare (*samlicens*). I överensstämmelse med 8 § i jaktlagen kan en kommunmedlem med fri jakträtt delta i en samlicens.

På grund av rådande rättspraxis är det nödvändigt att föreskriva i lag att om tillstånd beviljas för jakt på fler än ett djur, kan de som gemensamt ansökt om licensen komma överens om hur den fördelas mellan deltagarna. Det föreskrivs dessutom att var och en som deltar i en samlicens ska vara skyldig att iaktta de skyldigheter som åligger en licenshavare enligt jaktlagen och de bestämmelser som utfärdats med stöd av den, såsom exempelvis de bestämmelser som gäller jaktledare och fångstanmälan.

34 a §. Lockbeten som har samband med föda. Det föreslås att en ny 34 a § fogas till lagen. I syfte att effektivisera tillsynen över jakten på brunbjörn, varg, järv och lodjur föreslås det i 1 mom. att det ska vara förbjudet att använda lockbeten som har samband med föda för att locka till sig dessa rovdjur.

Med viltvård avses verksamhet som bedrivs i syfte att genom reglering av viltbestånd, genom att trygga eller förbättra levnadsförhållandena för vilt eller på något annat sätt öka, bevara eller förbättra viltbeståndet och balansen mellan olika djurbestånd. Att använda utfodring som en metod för viltvård kan särskilt under förhållanden med liten tillgång till föda, såsom under vintern, förbättra djurens kondition och därmed öka deras reproduktionsförmåga. Alltför riklig utfodring, särskilt om den består av stora mängder sådan föda som annars inte förekommer i naturen, kan emellertid göra djurens föda alltför ensidig och ändra deras beteende.

I synnerhet vid jakt på brunbjörn har det blivit allt mer vanligt att locka björnarna med föda på en viss plats redan innan jaktsäsongen börjar. Om sådana lockbeten avlägsnas innan jaktsäsongen inleds, gör man sig inte direkt skyldig till jaktbrott. Sådan verksamhet leder emellertid till att olika jaktlag hamnar i en ojämlig ställning eftersom alla inte ägnar sig åt detta slag av verksamhet i lagstiftningens gråzon. För tydlighetens skull bör därför alla former av utfodring i syfte att avsiktligt locka brunbjörn och andra stora rovdjur förbjudas. Som sådan utfodring ska det dock inte anses att i terrängen lämna kvar renkadaver eller sådana hjortdjur som har dött eller sårats i trafiken och sedan avlivats när de inte transporteras särskilt, utom korta sträckor vid behov. Inte heller anses det vara att avsiktligt locka byte att lämna kvar slaktavfall som uppstått efter att jaktbytet tagits tillvara på det ställe där det fällt.

I praktiken är det inte alltid klart vilken viltart det är meningen att ett lockbete som placerats i terrängen ska locka till sig. För att förbudet enligt 1 mom. ska kunna övervakas och för att det ska kunna säkerställas att det fullföljs på ett effektivt sätt föreslås det i 2 mom. att man genom förordning av statsrådet regionalt och tidsmässigt ska kunna begränsa användningen av lockbeten för att avsiktligt locka räva, grävling, iller, skogsmård, mårdhund och mink. På så sätt

kan förbudet i 1 mom. inte kringgås genom utplacering av kadaver av små rovdjur i områden där jakt på i synnerhet brunbjörn bedrivs. Det finns emellertid inget behov av att förbjuda beten i fällor eller saxar som används som fångstredskap.

Eftersom fotografering och spaning efter stora rovdjur redan har blivit en näring i Finland, bör den fortsatta verksamheten regleras eftersom tillämpningsområdet för jaktlagen inte ger rum för att förbjuda sådan verksamhet. Det är meningen att det i 3 mom. ska föreskrivas att företag som till handelsregistret uppgett sig bedriva naturfotografering och naturspaning får använda lockbeten som har samband med föda för att locka brunbjörn, varg, järv och lodjur.

Det är uppenbart att spaning efter björn som ordnas med hjälp av lockbeten som har samband med föda kan leda till farosituationer eftersom brunbjörnen är ett stort och kraftigt rovdjur och det ingår i dess naturliga beteende att försvara det den betraktar som sitt födoobjekt. Momettet föreslås därför innehålla en hänvisning av informativ karaktär till konsument säkerhetslagen (920/2011). Företag som erbjuder detta slag av tjänster ska utarbeta ett säkerhetsdokument i enlighet med 7 § i konsument säkerhetslagen. Enligt 7 § i konsument säkerhetslagen ska en tjänsteleverantör som tillhandahåller äventyrs-, upplevelse- och naturtjänster och andra motsvarande programtjänster i alla händelser upprätta ett säkerhetsdokument, om inte den risk som tjänsten är förenad med kan betraktas som liten. Tjänsteleverantören ska upprätta ett säkerhetsdokument med en plan för identifiering av faror och hantering av risker samt för informationen om dessa till de personer som medverkar vid tillhandahållandet av tjänsten.

Enligt 4 mom. ska det på den plats där lockbetet placerats finnas uppgifter om vem som svarar för det och dennes kontaktuppgifter och var säkerhetsutredningen finns till påseende. Dessutom ska en anmälan om lockbetet med uppgifter om dess placering lämnas till Finlands viltcentral. Detta är viktigt med tanke på tillsynen över jakten på stora rovdjur och för att Finlands viltcentral ska kunna beakta de lockbeten den har vetskap om i sina dispensbeslut.

Vid användning av lockbeten som har samband med föda bör dessutom iaktas vad som i lagen om animaliska biprodukter (517/2015) föreskrivs om användningen av obehandlade biprodukter vid utfodring av vilda djur och om förstöring av avfall. Bestämmelser om skyldigheter att anmäla uppgifter om platser för utfodring av vilda djur med kadaver ingår i lagen om ett system för identifiering av djur (238/2010).

Finlands viltcentral kan avvika från förbudet i 1 mom. och från begränsningen i 2 mom. genom att tillämpa ett förfarande enligt 41 §.

35 §. Transport av jaktvapen eller jaktbåge. Det föreslås att 1 och 2 mom. ändras så att de bestämmelser som gäller transport av jaktvapen också ska gälla transport av jaktbåge. Enligt förslaget ska det dessutom vara förbjudet att transportera såväl jaktvapen som jaktbågar i motordrivna fordon i terrängen. Med jaktvapen avses ett vapen som med stöd av jaktlagen eller en förordning som utfärdats med stöd av den är godkänt för jakt. På motsvarande sätt ska med jaktbåge avses en båge som med stöd av jaktlagen eller en förordning som utfärdats med stöd av den är godkänd för jakt.

Bestämmelserna i 3 mom. gäller förbudet mot att transportera jaktvapen i terrängen. Det ska trots det vara tillåtet att transportera jaktvapen i terrängen när det gäller att utföra ett tjänsteuppdrag i terrängen av en person i tjänsteutövning och att utföra ett tjänsteuppdrag eller handräckningsuppdrag i terrängen på begäran av polisen, såsom storviltsassistans som ges av viltförvaltningens frivilliga jägare. Det föreslås vidare att 3 mom. ändras så att det i fortsättningen inte ska behövas ett särskilt tillstånd för att få transportera sådana vapen, utan att det i lagen specificeras i vilka fall det är tillåtet att transportera skjutvapen.

Det föreskrivs i 4 mom. att ett oladdat jaktvapen eller en jaktbåge i fodral, i skyddat utrymme eller i ett utrymme där det inte omedelbart kan användas för jakt trots det kan transporteras i motordrivna fordon som rör sig på ett istäckt vattenområde, på snöskoterleder som avses i 13 § i terrängtrafiklagen och på stråk som utmärks i terrängen, vid förflyttning i terrängen längs ett etablerat stråk till sådana inkvarteringsställen, inkvarteringsbyggnader eller fastigheter som saknar vägförbindelse eller för att hämta ett jaktbyte samt för att vittja fällor för levandefångst eller fotsnror. Med ett etablerat stråk avses ett stråk som tydligt kan skönjas i terrängen och som använts av människor. Som etablerade stråk kan också betraktas de stråk som bildas av lokala invånare och renskötare när marken är snötäckt. För att underlätta övervakningen av bestämmelsen har man ansett det vara skäl att begränsa förflyttningar till inkvarteringsställen, inkvarteringsbyggnader eller fastigheter så att det sker längs etablerade stråk. I fjällen eller i öppen terräng betraktas den rakaste vägen från startplatsen till inkvarteringsstället, inkvarteringsbyggnaden eller fastigheten som ett etablerat stråk. Om det var tillåtet att transportera jaktvapen eller jaktbågar i det syfte som avses i 3 punkten i momentet i ett motordrivet fordon var som helst i terrängen, skulle det bli betydligt svårare att övervaka jakten och hindra olaga jakt. Att i ett motordrivet fordon transportera personer som ska vara skyttar till en skjutplats som jaktledaren i förväg anvisat ska också vara tillåtet.

Det föreslås att ett nytt 5 moment ska fogas till paragrafen. Enligt det ska jaktvapen och jaktbågar i fodral, i skyddat utrymme eller i ett utrymme där det inte omedelbart kan användas för jakt få transporteras i motordrivna fordon i terrängen med tillstånd av Finlands viltcentral i stället för av polisinrättningen om det kan anses föreligga någon annan godtagbar grund för transporten än någon av de som anges i 4 mom. Den gällande lagen innehåller ett bemyndigande att genom förordning av statsrådet utfärda närmare bestämmelser om renskötarens rätt att transportera vapen när de utför renskötselarbete. Detta bemyndigande upphävs genom förslaget, men renskötare anses i fortsättningen omfattas av en annan godtagbar grund för att transportera vapen, och Finlands viltcentral kan därför i fortsättningen på förslag av renbeteslagets renvärd bevilja en renskötare som utför renskötselarbete tillstånd att transportera jaktvapen i ett motordrivet fordon i terräng. Finlands viltcentral kan utfärda närmare bestämmelser om transport av vapen.

Att tillståndsbehörigheten överförs från polisen till Finlands viltcentral är motiverat eftersom polisen inte nödvändigtvis har tillståndsförvaltningens verksamhetsställen efter att polisdistrikten utvidgats. Det är inte heller säkert att det finns tillräckligt med sakkunskap om jakt och att röra sig i terrängen. Det är dessutom naturligt att alla de tillståndstjänster för medborgarna som gäller jakt ska skötas av Finlands viltcentral.

I paragrafen föreslås dessutom ett nytt 6 mom. där det fastställs att Finlands viltcentral kan återkalla ett gällande tillstånd enligt 5 mom., om tillståndshavaren bryter mot bestämmelserna i jaktlagen eller bestämmelser som utfärdats med stöd av den. Detsamma gäller om tillståndshavaren i väsentlig grad bryter mot villkoren i tillståndet. Under samma jaktår kan den vars tillstånd har återkallats inte beviljas något nytt motsvarande tillstånd förrän återkallandet har avgjorts genom ett beslut som vunnit laga kraft eller återkallandet har upphävts.

38 §. Begränsning av jakt. Enligt förslaget ska 1 mom. ändras så att jakten på en viltart kan begränsas eller förbjudas helt, om viltbeståndet är hotat inom hela eller en del av det område där det förekommer. Jakten på en viltart kan begränsas eller förbjudas helt också när den spridning av viltarten som eftersträvas eller en ändamålsenlig organisering av jakten kräver det. En begränsning av jakten kan även gälla identifieringsmärkning av fångsten. En ändamålsenlig organisering av jakten innebär i första hand att jakten vid behov begränsas för att på det sätt som avses i den gällande 20 § säkerställa att den jakt som bedrivs följer principerna för hållbar användning och så att viltbestånden inte riskeras, att naturen inte skadas i onödan och att djuren inte vållas onödigt lidande. I förvaltningsplanerna för de olika viltbestånden kan

man dessutom dra upp riktlinjer för de begränsningar av jakten som vården av bestånden och en hållbar användning kräver. Heltäckande viltinventeringar och en smidig tillämpning av 38 § möjliggör längre jakttider eftersom ett system med jaktbegränsning utifrån viltinventeringarna ska trygga en hållbar jakt när populationen är vikande. Kravet på att förbudet kan träda i kraft tidigast två veckor efter att förordningen utfärdats utgår för att jaktbegränsningarna ska kunna utfärdas snabbare än nu och utifrån de senaste viltinventeringarna.

Enligt förslaget ska 2 mom. ändras så att bestämmelserna om giltighetstiden för förbud i 1 mom. i den gällande 38 § tas in i momentet. Ordalydelsen i bestämmelsen ändras inte.

I det nya 3 mom. preciseras vilka förbud eller begränsningar som kan omfattas av en ministerieförordning. En begränsning eller ett förbud kan gälla ett visst område, en viss tid, viltets endera kön eller en jägarspecifik fångstkvalit. Begränsningen eller förbudet kan också gälla ett visst fångstredskap eller en viss fångstmetod. Med fångstmetod avses de åtgärder jägaren vidtar för att söka efter, locka fram eller driva viltet och de typiska anordningar som används för ändamålet i form av lockbeten eller hundar, såsom de lockfåglar som används för att locka gäss eller lockbeten som har samband med föda.

Närmare bestämmelser om begränsning, förbud eller identifieringsmärkning ska utfärdas genom förordning av jord- och skogsbruksministeriet. Innan förordningen utfärdas ska jord- och skogsbruksministeriet höra de jaktvårdsföreningar vars område berörs av begränsningen eller förbudet, men inte Finlands viltcentral eftersom förslagen i praktiken har beretts i nära samarbete med sakkunniga vid Finlands viltcentral. Detta samarbete bör fortsätta och vidareutvecklas.

38 a §. Fångstanmälan. Det föreslås att en ny 38 a § fogas till lagen. Enligt 1 mom. ska, utöver vad som föreskrivs i 26 §, en fångstanmälan göras till Finlands viltcentral i fråga om jakten på en viltart, om hållbarheten i jakten på viltarten i fråga eller en ändamålsenlig organisering av jakten kräver det.

I 2 mom. föreslås det att bestämmelser om berörda viltarter och om fångstanmälningens form, innehåll och tidsfrist ska utfärdas genom förordning av statsrådet.

Bestämmelserna om skyldigheten att lämna en fångstanmälan är nödvändiga för att man på ett tillförlitligare sätt kan bedöma jaktens hållbarhet, särskilt när det gäller arter som är på tillbakagång och arter med små populationer. Detta kan behövas framöver, särskilt i fråga om iller och vissa sjöfåglar med vikande populationer. Bestämmelserna om skyldigheten att lämna en fångstanmälan kan grunda sig på bl.a. att det konstaterats i förvaltningsplanen för arten att det finns behov av att precisera uppgifterna om fångsten för att se till att den jakt som bedrivs på arten är hållbar. Samtidigt kan det också finnas behov av att meddela uppgifter om fångsten när det gäller andra arter än sådana som är på tillbakagång om en ändamålsenlig organisering av jakten kräver det. Den arbetsgrupp för vildsvinsfrågor som tillsattes vid jord- och skogsbruksministeriet 2014 (HARE MMM047:00/2014) föreslog i sin rapport att anmälningsskyldighet ska införas i fråga om nedlagda vildsvin eftersom det krävs noggranna uppgifter om fångsten för att vildsvinsstammen ska kunna begränsas.

41 §. Dispens. Det ska enligt det föreslagna 2 mom. bli tillåtet att bevilja dispens för att störa vilt eller icke fredade djur. Enligt den nuvarande bestämmelsen har Finlands viltcentral endast kunnat bevilja dispens för att fånga eller döda vilt eller icke fredade djur. I vissa fall är tillstånd att störa eller jaga bort djuren tillräckligt. Hittills är det bara polisen som har haft rätt att jaga bort vilt.

Dessutom fogas en bestämmelse om att Finlands viltcentral kan bevilja dispens från bestämmelsen om förbud mot användningen och begränsningen av lockbeten.

41 b §. *Förutsättningar för dispens i fråga om fågelvilt och icke fredade fåglar och för dispens från fredning i vissa fall.* Ett nytt 3 mom. fogas till paragrafen för att det ska bli möjligt att tillämpa ett dispensförfarande som är mindre betungande i administrativt hänseende. Dispensförfarandet för fågelviltet och de icke fredade fåglarna är krävande både för Finlands viltcentral och för dem som ansöker om dispens. Enligt förslaget ska ett särskilt anmälningsförfarande i fråga om icke fredade fåglar införas i fråga om vissa skadelidande. Om det undantag dispensen ska gälla uppfyller samtliga de formella kraven i artikel 9.2 i fågeldirektivet och det finns tvingande skäl till ett undantag för en stor grupp personer är det möjligt att genomföra ett sådant avvikande arrangemang utan att äventyra den huvudsakliga principen för direktivet, nämligen att skydda fåglar.

Enligt momentet kan dispens i de situationer som avses i 1 mom. 1–3 punkten beviljas genom anmälningsförfarande i fråga om icke fredade fåglar som avses i 5 § 2 mom. 2 punkten, om behovet av att avvika från fredning på grund av verksamhetens natur och omfattning är regelbundet återkommande och det inte finns något annat godtagbart sätt att undvika allvarliga skador och olägenheter.

Ett anmälningsförfarande ska vara tillåtet för en administrativ aktör för trafikflygplatser som avses i 75 § 1 mom. 1 punkten i luftfartslagen (864/2014), för livsmedelslokaler som godkänts enligt livsmedelslagen (23/2006), för avfallsbehandlingsanläggningar och för bär- och grönsaksodlingar som är större än 1 hektar.

I de fall som avses ovan är det fråga om från samhällssynpunkt viktiga flygsäkerhetsaspekter och förebyggande av spridning av sjukdomar som överförs av djur. Ibland förirrar sig fåglar in i livsmedelslokaler, såsom i butikslager och affärer, och i anläggningar som hanterar livsmedel innan de går till minutförsäljning. Reglerna för livsmedelssäkerhet kräver att s.k. skadedjur inte får förekomma i sådana lokaler. Att hålla fåglarna borta från lokalerna och förfarandet för bortskaffande av fåglarna sammanhänger med Oiva-bedömningen, som är en bedömning av livsmedelssäkerheten som livsmedelsmyndigheterna gör.

I synnerhet de skador björktrastar ger upphov till på jordgubbsodlingar är omfattande. På vissa gårdar kan trastarna skada så mycket som 30 procent av skörden. Trastarna hackar på jordgubbarna under särskilt det inledande skedet av skördesäsongen och fördärvar på så sätt den för odlaren mest värdefulla skörden under försommaren. Utöver de skador som björktrastarna på så sätt ger upphov till, förorenar de också jordgubbskartarna med sin avföring, vilket innebär sanitära olägenheter. I Livsmedelssäkerhetsverkets normer för saluföringen av färsk frukt och färska grönsaker (Tuoreiden hedelmien ja vihannesten kaupan pitämisestä koskevissa vaatimuksissa, Evira 17061/1) anges att bären ska vara hela, rena, friska (oskadade), färska till utseendet men inte tvättade och praktiskt taget fria från skador orsakade av skadedjur. Det sistnämnda innebär bl.a. att de ska vara fria från sådana hackspår efter fåglar och från sådan fågelspillning som kan innebära men för hälsan. Odlarna måste dessutom avlägsna alla jordgubbar som bär spår av fågelnäbbar eller fågelspillning, eftersom dessa bär kontaminerar andra medan de mognar.

I 4 mom. föreskrivs att Finlands viltcentral godkänner en ansökan om att få övergå till ett anmälningsförfarande. Anmälningsförfarandet föreslås gälla tills vidare. I sitt beslut om godkännande fastställer Finlands viltcentral de fågelarter och det maximala årliga antalet per art som anmälningsförfarandet gäller. En aktör som fått rätt att tillämpa ett anmälningsförfarande ska varje år lämna in en fångstanmälan till Finlands viltcentral. Det bestäms vidare att aktören ska vara skyldig att meddela Finlands viltcentral om skyddsåtgärderna avslutas eller ändras vä-

sentligt. Efter att Finlands viltcentral fått ett meddelande om ändringar i verksamheten ska myndigheten göra en ny bedömning av det lämpliga i ett anmälningförfarande.

Genom förordning av statsrådet ska närmare bestämmelser utfärdas om ansökan om och godkännande av anmälningförfarande, de villkor som ska tas in i ett beslut om godkännande, justering av maximiantal, övervakning samt fångstanmälan och tidsfrister för den.

Enligt 6 mom. i förslaget ska Finlands viltcentral vara behörigt att återkalla deltagande i ett anmälningförfarande, om den som godkänts för förfarandet försummar skyldigheten att göra fångstanmälan eller bryter mot jaktlagen eller bestämmelser som utfärdats med stöd av den eller i väsentlig grad mot de villkor som tagits in i ett beslut om godkännande.

74 §. Jaktförseelse. I straffbestämmelserna i 2 mom. 2, 5, 6, 7, 8, 9 och 14 punkten görs de behövliga ändringar som lagförslaget ger upphov till.

75 §. Brott mot bestämmelserna i jaktlagen. I 1 mom. 5 punkten görs de behövliga ändringar som lagförslaget ger upphov till. Enligt förslaget ska en ny 8 punkt fogas till 1 mom. Det ska vara straffbart att underlåta att göra en anmälan som avses i 41 b § 3 mom eller i en förordning eller de villkor som tagits in i ett beslut om godkännande som utfärdats med stöd av 41 b 5 mom. Det ska också vara straffbart att bryta mot ett förbud enligt 34 a § 1 mom., begränsningen i 2 mom. samt att underlåta att uppfylla skyldigheten att göra identifieringsmärkning eller anmälningsskyldigheten enligt 34 a § 4 mom.

83 c §. Skyldighet att anmäla dött vilt. Till förteckningen över arter i 1 mom. fogas skogsvildren, som nämns i bilaga 5 till habitatdirektivet. Dessutom ska en anmälan göras till Finlands viltcentral i stället för till jaktvårdsföreningen. Finlands viltcentral är också i övrigt skyldig att sammanställa inventeringarna av förekomsten av arter som kräver skyndsamt skydd till jord- och skogsbruksministeriet. Genom ändringen minskar den administrativa bördan för jaktvårdsföreningarna. I övrigt motsvarar paragrafen gällande reglering.

83 d §. Vilt som avlivats med stöd av 2 kap. 16 § i polislagen. Det föreslås att det görs en teknisk ändring i paragrafen. Enligt den ska paragrafens rubrik och hänvisningen i 1 mom. ändras så att den motsvarar den gällande polislagen (872/2011) och bestämmelserna i 2 kap. 16 § i den.

2 Närmare bestämmelser och föreskrifter

De föreslagna ändringarna i jaktlagen förutsätter också ändringar i jaktförordningen och i jord- och skogsbruksministeriets förordning om skjutprov.

Lagförslaget innehåller flera bemyndiganden. Det är mestadels fråga om att utfärda närmare bestämmelser genom förordning av statsrådet. Vissa frågor av teknisk natur får dessutom regleras genom förordning av jord- och skogsbruksministeriet.

I 21 § i lagförslaget föreskrivs om skjutprov. Enligt 21 § föreskrivs det genom förordning av statsrådet om vid jakt på vilket vilt den som får vara skytt ska ha avlagt skjutprov.

I 29 § i lagförslaget ingår ett bemyndigande att utfärda förordning om jakt på hjortdjur. Bemyndigandet i bestämmelsen gäller fem olika frågor. Genom förordningen får det föreskrivas om ansökan om licens för jakt på hjortdjur, villkor som ska fogas till ansökan om jakt på hjortdjur, hundar och utrustning som ska användas vid jakt på hjortdjur, fångstanmälan och att en fångstanmälan för jakt på hjortdjur som sker med stöd av licens även får göras på elektronisk väg, och slutligen om tidsfrister som gäller jaktlicenser och fångstanmälan för hjortdjur.

RP 28/2017 rd

I 30 § i lagförslaget föreskrivs om jaktledare. Enligt 2 mom. ska det föreskrivas om jaktledarens uppgifter genom förordning av statsrådet.

Det föreskrivs i 34 a § att statsrådet genom förordning kan begränsa också användningen av lockbeten som har samband med föda avsedda för små rovdjur, om det är nödvändigt för tillsynen över jakten på stora rovdjur.

I den föreslagna 38 a § föreskrivs om den allmänna skyldigheten att göra fångstanmälan. Enligt 2 mom. föreslås det att bestämmelser om berörda viltarter och om anmälningens form, innehåll och tidsfrist ska utfärdas genom förordning av statsrådet.

I den föreslagna 41 b § 3 mom. föreskrivs det om det anmälningsförfarande som ska tillämpas i fråga om i 5 § 2 mom. avsedda fåglar som fångas eller dödas. Genom förordning av statsrådet föreskrivs om anmälningsförfarandet och om hur fångsten ska anmälas.

Genom förordning av jord- och skogsbruksministeriet får dessutom vissa frågor av teknisk natur i samband med skjutprov regleras. Dessa frågor är vad skjutprovet omfattar och hur det utförs och villkoren för godkännande av provet, krav på den plats där provet avläggs, skjutvapen och patroner respektive bågar och pilar som ska användas vid provet, provets tekniska genomförande och intyg över ömsesidigt erkännande.

I 38 § i lagförslaget föreskrivs det om jaktledare. Enligt 1 mom. föreskrivs närmare om begränsningar eller förbud genom förordning av jord- och skogsbruksministeriet. Enligt 3 mom. kan en begränsning eller ett förbud gälla ett visst område, en viss tid, ettdera könet av viltet eller en jägarspecifik fångstkvote. Begränsningen eller förbudet kan också gälla ett visst fångstredskap eller en viss fångstmetod.

3 Ikraftträdande

Lagen föreslås träda i kraft den 1 augusti 2017. Lagens 34 a § föreslås träda i kraft dock den 20 augusti 2017, 41 b § 3–6 mom. den 1 januari 2018 samt 26, 27 och 30 a § den 1 februari 2018.

Åtgärder som krävs för verkställigheten av lagen får vidtas innan lagen träder i kraft.

4 Förhållande till grundlagen samt lagstiftningsordning

Jämlikhet

Enligt 6 § 1 mom. i grundlagen är alla lika inför lagen. Vissa medborgare eller grupper av medborgare får inte genom lag godtyckligt ges en gynnsammare eller ogynnsammare ställning än andra medborgare eller grupper av medborgare. Jämlikhetsbestämmelsen kräver ändå inte att alla medborgare ska behandlas lika, om inte de förhållanden som inverkar på saken är likadana (GrUU 64/2010 rd).

Enligt 6 § 2 mom. i grundlagen får ingen utan godtagbart skäl särbehandlas på grund av kön, ålder, ursprung, språk, religion, övertygelse, åsikt, hälsotillstånd eller handikapp eller av någon annan orsak som gäller hans eller hennes person. Enligt motiveringen till bestämmelsen avses med ursprung såväl nationellt och etniskt som samhällsligt ursprung (RP 309/1993 rd, s. 47).

Bestämmelserna i den föreslagna 21 a § har en koppling till förbudet mot särbehandling. Genom bestämmelsen vill man se till att utländska jägare är likställda med finländska jägare. En förutsättning för detta är att utländska jägare lämnar jaktföreningen utredning över sin rätt att i hemlandet jaga vilt av motsvarande storlek. Jaktvårdsföreningen ger i sådana fall intyg samt på begäran kopior över ömsesidigt erkännande av intyg över skjutprov som avlagts utomlands eller motsvarande utredning.

Enligt 29 § 4 punkten utfärdas genom förordning av statsrådet bestämmelser om skyldigheten att göra fångstanmälan för jakt på hjortdjur som sker med stöd av licens som också får göras på elektronisk väg. Med beaktande av att det kan finnas jägare i Finland som inte har tillgång till elektroniska tjänster, tillåter formuleringen att en elektronisk fångstanmälan inte är det enda alternativet.

Bestämmelserna i 21 a § och 29 § 4 punkten uppfyller de grundläggande fri- och rättigheterna enligt grundlagen och uttryckligen rätten till likabehandling enligt 6 § i grundlagen.

Skydd för personuppgifter

Enligt 10 § 1 mom. i grundlagen är vars och ens privatliv, heder och hemfrid tryggade. Närmare bestämmelser om skydd för personuppgifter utfärdas genom lag. Enligt 2 § 1 mom. i personuppgiftslagen (523/1999) ska vid behandling av personuppgifter iakttas vad som bestäms i personuppgiftslagen, om inte annat bestäms någon annanstans i lag. Enligt 3 § 2 punkten i personuppgiftslagen avses med behandling av personuppgifter bl.a. utlämnande av personuppgifter.

Enligt 21 § 2 mom. i den föreslagna lagen får ett godkänt resultat i ett skjutprov införas i jägarregistret. Att personuppgifter för personer som avlagt skjutprov införas i jägarregistret underlättar jaktövervakningen. Enligt den föreslagna 38 a § ska en fångstanmälan göras till Finlands viltcentral i fråga om en viltart, om hållbarheten i jakten på viltarten i fråga eller en ändamålsenlig organisering av jakten kräver det. En fångstanmälan innehåller också uppgifter om den som gör anmälan. I fråga om dessa bestämmelser iakttas personuppgiftslagen i fråga om behandlingen av personuppgifter.

Ansvar för miljön

Enligt 20 § 1 mom. i grundlagen bär var och en ansvar för naturen och dess mångfald samt för miljön och kulturarvet. Ansvaret gäller såväl det allmänna som fysiska och juridiska personer. Naturens egenvärde och kommande generationers rättigheter är också en dimension av bestämmelsen i momentet (RP 309/1993 rd s. 70).

Det ansvar som avses i bestämmelsen gäller den levande naturen och den icke-levande naturmiljön, men också den kulturmiljö som är resultatet av mänsklig verksamhet. Till den levande naturen hör bl.a. djuren. Enligt grundlagsutskottets praxis handlar insatserna för djurens välfärd snarare om en etiskt hållbar princip än om att direkt trygga de grundläggande fri- och rättigheterna (GrUU 2/2013 rd, GrUU 18/2013 rd).

Bestämmelsen om ansvar för miljön är till sin natur närmast en manifestbetonad bestämmelse. Den kan som sådan inte utgöra en grund för individens straffrättsliga ansvar (RP 309/1993, sid. 70). Jakt ska bedrivas enligt principerna om hållbart nyttjande och så att viltsbestånden

inte äventyras. Enligt den föreslagna 38 a § ska en fångstanmälan göras till Finlands viltcentral i fråga om en viltart, om hållbarheten i jakten på viltarten i fråga eller en ändamålsenlig organisering av jakten kräver det. Enligt det föreslagna 1 mom. i paragrafen kan en begränsning av jakten också gälla identifieringsmärkning av fångsten. Betydelsen av information som beskriver viltpopulationernas variation framhävs i fråga om arter som är på tillbakagång och arter med små populationer. Aktuell och exakt information är viktig för att behovet av åtgärder som begränsar jakten ska kunna bedömas i ett så tidigt skede som möjligt. De föreslagna åtgärderna förbättrar tillförlitligheten hos informationen om viltbestånden och främjar därmed att jakten bedrivs på ett etiskt hållbart sätt.

Rättsskydd

Enligt 21 § i grundlagen har var och en rätt att på behörigt sätt och utan ogrundat dröjsmål få sin sak behandlad av en domstol eller någon annan myndighet som är behörig enligt lag samt att få ett beslut som gäller hans eller hennes rättigheter och skyldigheter behandlat vid domstol eller något annat oavhängigt rättskipningsorgan. Offentligheten vid handläggningen, rätten att bli hörd, rätten att få motiverade beslut och rätten att söka ändring samt andra garantier för en rättvis rättegång och god förvaltning ska tryggas genom lag.

Grundlagsutskottet har ansett att ordalydelsen "rätt att få ett beslut som gäller hans eller hennes rättigheter eller skyldigheter" i 21 § 1 mom. i grundlagen ansluter sig till omständigheter som enligt finsk rätt är rättigheter och skyldigheter. Varje myndighetsåtgärd som är en positiv sak för den enskilda individen är ändå inte ett beslut som gäller hans eller hennes rätt i grundlagshänseende. Grundlagen utgår från att lagstiftningen innefattar ett tillräckligt exakt kriterium för att det uppkommer en relation mellan den enskilde och det allmänna, som kan betraktas som en rättighet (GrUU 12/1997 rd, GrUU 16/2000 rd).

Enligt 21 § 2 mom. i lagförslaget anordnar jaktvårdsföreningen skjutprov och ger intyg över godkända prov samt på begäran kopior av intyg. Ett intyg över skjutprov är ett sådant beslut som avses i förvaltningslagen (423/2003). Den rättssäkerhet som är kopplad till intyget uppfylls, eftersom det är möjligt att söka ändring i det beslut som intyget utgör. Om förfarandet för omprövning föreskrivs i 30 § i viltförvaltningslagen. Enligt bestämmelsen får omprövning av jaktvårdsföreningens beslut om godkännande av jägarexamen och skjutprov begäras hos Finlands viltcentral i enlighet med förvaltningslagen. Enligt 31 § i viltförvaltningslagen får beslut med anledning av begäran om omprövning överklagas genom besvär hos förvaltningsdomstolen på det sätt som föreskrivs i förvaltningsprocesslagen (586/1996). Förvaltningsdomstolens beslut får överklagas genom besvär endast om högsta förvaltningsdomstolen beviljar besvärstillstånd.

I lagförslaget ingår 41 b §, som innehåller bestämmelser om att vissa skadelidande ska kunna tillämpa ett anmälningsförfarande i stället för ett dispensförfarande. Ett anmälningsförfarande omfattar ett beslut av Finlands viltcentral, vilket med stöd av 31 § i viltförvaltningslagen ska vara ett överklagbart förvaltningsbeslut. Också en sådan registrerad lokal eller regional sammanslutning vars syfte är att främja natur- eller miljöskyddet ska ha besvär rätt enligt 90 § i jaktlagen.

Bemyndigande att utfärda förordning

Lagförslaget innehåller flera bestämmelser med bemyndiganden för statsrådet och ministeriet att utfärda förordning. Enligt 80 § 1 mom. i grundlagen kan statsrådet och ministerierna utfärda förordningar med stöd av ett bemyndigande i grundlagen eller i någon annan lag. Genom lag ska dock föreskrivas om grunderna för individens rättigheter och skyldigheter samt om frågor som enligt grundlagen i övrigt hör till området för lag. Om det inte särskilt anges vem som ska utfärda en förordning, utfärdas den av statsrådet.

Enligt grundlagsutskottets vedertagna praxis för bedömning av huruvida delegeringen av lagstiftningsbehörigheten är tillåten fäster utskottet avseende vid exakthet och noggrann avgränsning i bestämmelsen (RP 1/1998 rd, s. 134 och GrUU 11/1999 rd). Delegeringen av lagstiftningsmakten begränsas av 80 § 1 mom. i grundlagen enligt vilken det genom lag ska utfärdas bestämmelser om grunderna för individens rättigheter och skyldigheter samt om frågor som enligt grundlagen i övrigt hör till området för lag.

Enligt 80 § mom. i grundlagen är det statsrådet som utfärdar en förordning om det inte särskilt anges vem som ska utfärda den. Tack vare regleringen i grundlagen har också individens rättigheter och skyldigheter tillmätts större betydelse. Den som utfärdar förordning kan bemyndigas att utfärda närmare bestämmelser om detaljfrågor som sammanhänger med individens rättigheter och skyldigheter. I sin utlåtandep Praxis har grundlagsutskottet särskilt kopplat ihop bemyndigandet att utfärda bestämmelser genom lag med ett krav på exakta och noggrant avgränsade regler (GrUU 19/2002 rd, GrUU 40/2002 rd). Grundlagsutskottet har i sin utlåtandep Praxis också understrukit att det i en förordning av statsrådet inte får utfärdas allmänna rättsregler t.ex. om grunderna för individens rättigheter eller skyldigheter eller om saker som enligt grundlagen annars hör till området för lagstiftningen (GrUU 16/2002 rd).

När ställning tas till om ett bemyndigande att utfärda förordning ska gälla statsrådet eller ett ministerium, har utgångspunkten konstaterats vara den att statsrådets allmänna sammanträde utfärdar författningar om vittsyftande och principiellt viktiga frågor samt om övrigt som är av sådan betydelse att detta krävs. Denna princip framgår av 67 § i grundlagen, som gäller statsrådets beslutsfattande.

Som en av utgångspunkterna för sin utlåtandep Praxis i denna fråga har grundlagsutskottet tagit fasta på 80 § 1 mom. i grundlagen enligt vilket ministerierna närmast kan bemyndigas att utfärda förordningar om frågor av teknisk natur och frågor som har ringa samhällelig eller politisk betydelse (GrUU 33/2004 rd). I lagförslaget bemyndigas såväl statsrådet som ett ministerium att utfärda förordning.

Statsrådet bemyndigas att utfärda förordning i 21 §, 29 §, 30 §, 34 a §, 38 a § och 41 b § i lagförslaget. Enligt 21 § 1 mom. föreskrivs det genom förordning av statsrådet om vid jakt på vilket vilt den som får vara skytt ska avlägga skjutprov. Det är nödvändigt att föreskriva om detta genom förordning, eftersom det är viktigt att skytten besitter tillräcklig skjutskicklighet vid jakt på exempelvis hjortdjur och vildsvin. Att ett djur skadskjuts på grund av ett oprecist skott innebär att djuret utsätts för lidande, och vid vildsvinsjakt innebär det dessutom fara för jägaren.

Enligt 29 § i lagförslaget föreskrivs det genom förordning av statsrådet om ansökan om jakt på hjortdjur, villkor som ska fogas till ansökan om jakt på hjortdjur, hundar och utrustning som ska användas vid jakt på hjortdjur, fångstanmälan och skyldigheten att göra en fångstanmälan för jakt på hjortdjur som sker med stöd av licens, som även kan ske på elektronisk väg, och om tidsfrister som gäller jaktlicenser och fångstanmälan för hjortdjur.

När licens för jakt på hjortdjur beviljas, fäster man vikt vid en jämlik fördelning av möjligheterna till jakt och att den organiseras på ett ändamålsenligt sätt. Syftet med en ändamålsenlig organisering av jakten är att jakten ska bedrivas effektivt och på ett säkert sätt. Med hjälp av licenserna regleras också älgstammen. Fångstanmälan är viktig med tanke på denna reglering. Samtidigt som stammen regleras beaktas också att de skador som hjortdjuren orsakar i trafiken och på grödor och skog hålls på en rimlig nivå. Det är därför skäl att reglera dessa omständigheter genom förordning av statsrådet.

I 30 § 2 mom. föreslås det att bestämmelser om utseendet av jaktledare och vice jaktledare, om anmälan av dem till den behöriga jaktvårdsföreningen, om jaktledarens skyldighet att närvara vid jaktevenemanget samt om jaktledarens uppgifter ska föreskrivas genom förordning av statsrådet. Jaktledarens uppgift är av samhällsrelaterad betydelse, eftersom han eller hon svarar för att jakten förlöper på ett ändamålsenligt sätt. Var och en som deltar i jakten är därmed skyldig att iaktta de föreskrifter som jaktledaren meddelar. Jaktledaren får förbjuda personer som inte iakttar hans eller hennes föreskrifter att delta i jakten.

Enligt 34 a § 2 mom. kan man genom förordning av statsrådet regionalt och tidsmässigt begränsa användningen av lockbeten för att avsiktligt locka räva, grävling, iller, skogsmård, mårdhund och mink, om det är ändamålsenligt för att kunna säkerställa tillsynen över och en effektiv verkställighet av ett förbud enligt 1 mom. Enligt paragrafens 1 mom. är det förbjudet att använda lockbeten som har samband med föda för att avsiktligt locka brunbjörn, varg, järv och lodjur.

Enligt 38 a § i lagförslaget ska det föreskrivas närmare om de viltarter om vilka det ska lämnas en fångstanmälan till Finlands viltcentral genom förordning av statsrådet. Det är motiverat att föreskriva om detta genom en statsrådsförordning, eftersom det är fråga om att säkerställa en hållbar jakt på viltarterna i fråga eller att organisera jakten på ett ändamålsenligt sätt. Genom förordning av statsrådet utfärdas bestämmelser om fångstanmälningsform, innehåll och tidsfrist. Dessa omständigheter sammanhänger med bestämmelserna i 1 mom., och förordningen bör därför utfärdas på statsrådsnivå.

Enligt 41 b § 3 mom. i lagförslaget kan dispens beviljas också genom anmälningsförfarande för att fånga eller döda fåglar som avses i 5 § 2 mom. 2 punkten, om det inte finns någon annan tillfredsställande lösning och beslutet inte inverkar menligt på möjligheterna att upprätthålla en gynnsam skyddsnivå för arten. Finlands viltcentral ska godkänna deltagandet i ett anmälningsförfarande på ansökan. Genom förordning av statsrådet ska bestämmelser utfärdas om ansökan om och godkännande av ett anmälningsförfarande, justering av maximiantal samt fångstanmälan och tidsfrister för den. Detta kan anses ha samhällsrelaterad betydelse, eftersom syftet med bestämmelsen är att säkerställa folkhälsan, garantera flygsäkerheten och förhindra allvarliga skador på bär- och grönsaksodlingar.

Jord- och skogsbruksministeriet bemyndigas att utfärda förordning i 21 b § och 38 § i lagförslaget. I den första paragrafen är det fråga om vad skjutprovet omfattar och hur det avläggs och villkoren för godkännande, krav på den plats där provet avläggs, skjutvapen och patroner respektive bågar och pilar som ska användas vid provet samt frågor i anslutning till intyg över avlagt prov. Dessa bestämmelser är mera tekniska än vittsyftande och principiellt viktiga till sin natur, och den lämpligaste författningsnivån är därför en ministerieförordning.

Den andra av de nämnda paragraferna gäller begränsning av jakten till ett visst område, en viss tid, ettdera könet på viltet, en jägarspecifik fångstkot eller ett visst fångstredskap eller en viss fångstmetod. Det kan också vara fråga om identifieringsmärkning av fångsten. Samtliga dessa begränsningar kan med avseende på bemyndigandet att utfärda förordning anses vara sakkomplex av teknisk natur och sådana att deras betydelse inte kräver statsrådsbehandling.

RP 28/2017 rd

Den föreslagna lagen innehåller inte några begränsningar som är problematiska med avseende på de grundläggande fri- och rättigheterna. Lagen innehåller bemyndiganden att utfärda förordning, som är exakta och noggrant avgränsade. Därmed kan det lagförslag som ingår i propositionen behandlas i vanlig lagstiftningsordning i enlighet med 72 § i grundlagen.

Med stöd av vad som anförts ovan föreläggs riksdagen följande lagförslag:

Lag

om ändring av jaktlagen

I enlighet med riksdagens beslut

ändras i jaktlagen (615/1993) 21 och 22 §, 26 § 2 mom., 27—30 §, 35 och 38 §, 41 § 2 och 3 mom., rubriken av 41 b §, 74 § 2 mom., 75 § 1 mom. 5 punkten, 83 c § 1 mom. och paragrafens rubrik samt 83 d §, av dem 21 § sådan den lyder i lag 314/2005, 26 § 2 mom., 29 och 30 §, rubriken av 41 b § samt 83 c § 1 mom. och paragrafens rubrik sådana de lyder i lag 159/2011, 35 § sådan den lyder delvis ändrad i lag 1268/1993, 38 § sådan den lyder delvis ändrad i lag 159/2011, 41 § 2 och 3 mom. samt 83 d § sådana de lyder i lag 206/2013, 74 § 2 mom. sådant det lyder i lag 1422/2011 och 75 § 1 mom. 5 punkten sådan den lyder i lag 516/2002, samt

fogas till lagen nya 21 a och 21 b §, till 26 §, sådan den lyder i lag 159/2011, ett nytt 3 mom., till lagen nya 30 a, 34 a och 38 a §, till 41 b §, sådan den lyder i lag 159/2011, nya 3—6 mom. och till 75 § 1 mom., sådant det lyder i lagarna 516/2002 och 1711/2015, en ny 8 punkt som följer:

21 §

Skjutprov

En person som bedriver jakt med räfflat kulvapen eller jaktbåge ska avlägga skjutprov, om detta krävs för jakt på viltet i fråga. Bestämmelser om vid jakt på vilket vilt den som får vara skytt ska ha avlagt skjutprov utfärdas genom förordning av statsrådet.

Jaktvårdsföreningen anordnar skjutprov och ger intyg över godkända skjutprov samt på begäran kopior av intyg. Intygen över skjutprov motsvarar i förvaltningslagen (434/2003) avsedda förvaltningsbeslut. En godkänd prestation i ett skjutprov får införas i det i 7 a § i lagen om jaktvårdsavgift och jaktlicensavgift avsedda jägarregistret.

Ett intyg över skjutprov gäller i tre år från det att provet har avlagts.

21 a §

Ömsesidigt erkännande av skjutprov

Vid jakt på det vilt som avses i 21 § får också den vara skytt som har ett motsvarande gällande intyg över skjutprov för jakt på motsvarande vilt som avlagts i något annat land eller som lämnar jaktvårdsföreningen utredning om att han eller hon har rätt att i sitt hemland jaga vilt av motsvarande storlek. Jaktvårdsföreningen ger intyg över ömsesidigt erkännande av intyg över skjutprov som avlagts utomlands eller av ovan avsedd utredning. Jaktvårdsföreningens intyg får gälla i högst tre år.

Skjutprov som har avlagts på Åland motsvarar skjutprov enligt 21 §.

21 b §

Bemyndigande att utfärda förordning om skjutprov

Genom förordning av jord- och skogsbruksministeriet utfärdas det bestämmelser om

- 1) innehållet i skjutprovet och hur provet avläggs samt förutsättningarna för godkännande av prov,
- 2) kraven på den plats där skjutprovet avläggs,
- 3) kraven på skjutvapen och patroner samt på bågar och pilar som används i skjutprovet
- 4) intyg över godkänd teknisk prestation i skjutprovet och över ömsesidigt erkännande av skjutprov.

22 §

Uppvisande av jaktkort och intyg över skjutprov

Jaktkortet eller en kopia av det samt en personlig identitetshandling ska medföras under jakten och på begäran visas för den som enligt 88 § övervakar jakt. Om någon jagar utan att medföra det jaktkort som han eller hon har löst in eller en kopia av det eller en personlig identitetshandling, kan han eller hon dock inom fjorton dagar visa handlingen för den som utförde övervakningen eller som denne förordnat att utföra övervakningen, eller för polisen.

Vad som i 1 mom. föreskrivs om skyldigheten att visa upp i det momentet avsedda handlingar gäller också skyldigheten för den jägare som är skytt vid jakt på vilt som avses i 21 § att visa upp det intyg över skjutprov eller den kopia som avses i 21 § eller det intyg över ömsesidigt erkännande som avses i 21 a §.

Om jaktkortet eller intyget över skjutprov förkommit kan polisen bevilja anstånd med uppvisandet.

26 §

Jaktlicens för hjortdjur

Jaktlicens enligt 1 mom. beviljas av Finlands viltcentral. När jaktlicenser beviljas ska det säkerställas att bestånden av hjortdjur inte äventyras på grund av jakten och att de skador som hjortdjur orsakar hålls på skäligen nivå. För att trafikskador och skador på jordbruk och skog ska bli beaktade ska Finlands viltcentral årligen höra de regionala intressentgrupperna. När jaktlicenser beviljas för områden som avses i 8 § ska avseende dessutom fästas vid en jämlik fördelning av möjligheterna till jakt och en ändamålsenlig organisering av jakten.

I fråga om varje hjortdjur som nedlagts med stöd av jaktlicens ska det göras en fångstanmälan till Finlands viltcentral.

27 §

Förutsättningar för beviljande och användning av jaktlicens för hjortdjur

En förutsättning för beviljande av jaktlicens för hjortdjur är att sökanden förfogar över ett för jakt lämpligt enhetligt område. Ett område som används för jakt på älg ska ha en landareal på minst 1 000 hektar och ett område som används för jakt på andra hjortdjur en landareal på minst 500 hektar.

RP 28/2017 rd

Jaktlicens för hjortdjur beviljas sökande som inom ett i 1 mom. avsett område har rätt att jaga sådana hjortdjur som nämns i ansökan. Inom andra än i 8 § avsedda områden får jaktlicens för ett och samma område enligt 1 mom. beviljas på grundval av en och samma ansökan.

Finlands viltcentral ska utesluta sådana områden som inte uppfyller de krav på areal och enhetlighet som avses i 1 mom. från det område som berättigar till licens. Jaktlicensen får användas endast inom ett i licensen avgränsat område.

Finlands viltcentral får avvika från de krav på areal och enhetlighet som föreskrivs i 1 mom., om området är en holme eller det finns motsvarande särskilda skäl till avvikelsen.

28 §

Ny jaktlicens för hjortdjur

Om ett hjortdjur som har erhållits som byte är så skadat eller sjukt att mer än hälften av det är odugligt som människoföda och detta inte beror på jaktlicenshavarens förfarande, ska Finlands viltcentral avgiftsfritt bevilja en ny jaktlicens.

29 §

Bemyndigande att utfärda förordning om jakt på hjortdjur

Genom förordning av statsrådet får närmare bestämmelser utfärdas om

- 1) ansökan om jaktlicens för hjortdjur,
- 2) de villkor som ska fogas till en ansökan om jaktlicens för hjortdjur,
- 3) hundar och utrustning som används vid jakt på hjortdjur,
- 4) fångstanmälan och dess form och innehåll samt om tidsfristen för den,
- 5) tidsfrister som gäller jaktlicenser för hjortdjur.

30 §

Jaktledare

Den som fått jaktlicens för hjortdjur och den som beviljats dispens för jakt på varg, brunbjörn eller lodjur ska utse en jaktledare och ett behövligt antal vice jaktledare. Var och en som deltar i jakten är skyldig att iaktta de föreskrifter som jaktledaren meddelar. Jaktledaren får förbjuda personer som inte iakttar hans eller hennes föreskrifter att delta i jakten.

Bestämmelser om hur jaktledare och vice jaktledare utses, meddelandet av uppgifter om dem till den behöriga jaktvårdsföreningen, om jaktledarens skyldighet att närvara vid jaktevenemanget och om jaktledarens uppgifter utfärdas genom förordning av statsrådet.

30 a §

Samlicens

Jaktlicens enligt 10 och 26 § samt dispens enligt 41 § kan sökas gemensamt av flera sökande och beviljas då gemensamt till dem (*samlicens*). I ansökan och beslutet om samlicens ska det fastställas vem som i förvaltningsmässigt hänseende innehar licensen. Om samlicens beviljas för jakt på fler än ett djur, kan licenshavarna komma överens om hur samlicensen fördelas

RP 28/2017 rd

mellan dem. Var och en av licenshavarna i en samlicens ska iaktta de skyldigheter för jaktlicenshavare som föreskrivs i denna lag och med stöd av den.

34 a §

Lockbeten som har samband med föda

För att tillsynen över jakten på brunbjörn, varg, järv och lodjur ska bli effektivare är det förbjudet att locka dessa arter avsiktligt med lockbeten som har samband med föda.

Om det behövs för att säkerställa tillsynen över att det förbud som avses 1 mom. iaktas får det genom förordning av statsrådet utfärdas regionala och tidsmässiga begränsningar av rätten att använda lockbeten för att avsiktligt locka räva, grävling, iller, skogsmård, mårdhund och mink.

Företag som till handelsregistret uppgett naturfotografering och naturspaning som verksamhetens art eller som verksamhetsområde får dock placera ut lockbeten som har samband med föda i terrängen för att locka brunbjörn, varg, järv och lodjur. På sådana företag tillämpas konsument säkerhetslagen (920/2011).

På den plats där ett lockbete som avses i 3 mom. placerats ska det finnas uppgifter om vem som svarar för lockbetet och dennes kontaktuppgifter samt var det i konsument säkerhetslagen avsedda säkerhetsdokumentet finns till påseende. Anmälan om lockbetet med uppgifter om dess placering ska lämnas till Finlands viltcentral.

Vid användning av lockbeten som har samband med föda ska dessutom iaktas vad som i lagen om animaliska biprodukter (517/2015) och bestämmelser som utfärdats med stöd av den föreskrivs om användningen av obehandlade biprodukter vid utfodring av vilda djur och om förstöring av avfall. Bestämmelser om skyldighet att anmäla uppgifter om platser för utfodring av vilda djur med kadaver finns i lagen om ett system för identifiering av djur (238/2010).

35 §

Transport av jaktvapen eller jaktbåge

Jaktvapen och jaktbågar får inte annat än oladdade och insatta i fodral transporteras utan lovligt syfte eller utan jakträttshavarens samtycke på ett sådant område där den person som transporterar dem inte har jakträtt eller jakttillstånd. Detta gäller dock inte allmän väg som gränsar till ett jaktområde.

Jaktvapen och jaktbågar ska i luftfartyg, i motordrivna fordon som rör sig på marken samt i fartyg och båtar vilkas motor är i gång vara oladdade och insatta i fodral eller skyddade utrymmen. Detta gäller dock inte transport av vapen på havsområde i det fall som avses i 32 § 3 mom.

Det är förbjudet att transportera jaktvapen och jaktbågar i motordrivna fordon i terrängen. En person i tjänsteförättning får dock transportera vapen om han eller hon på grund av tjänsteförättningen behöver ha vapen med sig eller om en person utför ett tjänsteuppdrag eller handräckningsuppdrag på begäran av polisen.

Trots det förbud som föreskrivs i 3 mom. får ett oladdat jaktvapen eller en jaktbåge dock transporteras i ett motordrivet fordon i ett fodral, ett skyddat utrymme eller ett utrymme där det inte omedelbart kan användas för jakt, om transporten sker

- 1) på ett istäckt vattenområde,
- 2) på i 13 § i terrängtrafiklagen (1710/1995) avsedda snöskoterleder eller på stråk som utmärkts i terrängen,
- 3) vid förflyttning i terrängen längs ett etablerat stråk till sådana inkvarteringsställen, inkvarteringsbyggnader eller fastigheter som saknar vägförbindelse,

- 4) för att hämta ett jaktbyte och för vittjande av fällor för levandefångst eller fotsnror, och
- 5) för att föra personer som ska vara skyttar till en skjutplats som jaktledaren i förväg anvisat.

Dessutom får jaktvapen och jaktbågar transporteras i motordrivna fordon i terrängen i fodrål, i skyddat utrymme eller i ett utrymme där de inte omedelbart kan användas för jakt med tillstånd av Finlands viltcentral, om det kan anses föreligga en annan godtagbar grund för transporten än en grund som avses i 4 mom. Finlands viltcentral får i sitt beslut ange närmare tillståndsvillkor i fråga om områden och jaktvapen.

Finlands viltcentral får återkalla ett gällande tillstånd enligt 5 mom., om tillståndshavaren bryter mot denna lag eller mot bestämmelser som utfärdats med stöd av den. Detsamma gäller om tillståndshavaren i väsentlig grad bryter mot villkoren i tillståndet. Under samma jaktår beviljas inte den vars tillstånd har återkallats något nytt motsvarande tillstånd förrän återkallandet har avgjorts genom ett beslut som vunnit laga kraft eller återkallandet har upphävts.

38 §

Begränsning av jakt

Om ett viltbestånd är tillfälligt eller permanent hotat inom hela eller en del av det område där det förekommer, får bestämmelser om begränsning eller förbud av jakten på viltarten i fråga utfärdas genom förordning av jord- och skogsbruksministeriet. Jakten på en viltart kan begränsas eller förbjudas också när den spridning av viltarten som eftersträvas eller en ändamålsenlig organisering av jakten kräver det. En begränsning av jakten kan även avse en skyldighet att förse fångsten med identifieringsmärkning.

En begränsning eller ett förbud kan vara i kraft högst tre år. Om viltbeståndet blir livskraftigt, ska begränsningen eller förbudet upphävas innan tiden löper ut.

Begränsningen eller förbudet kan gälla

- 1) ett visst område,
- 2) en viss tid,
- 3) viltets endera kön,
- 4) en jägarspecifik fångstkvote, eller
- 5) ett visst fångstredskap eller en viss fångstmetod.

Närmare bestämmelser om begränsningar, förbud och identifieringsmärkningar utfärdas genom förordning av jord- och skogsbruksministeriet. Innan förordning utfärdas ska jord- och skogsbruksministeriet höra de jaktvårdsföreningar vars verksamhetsområde begränsningen eller förbudet gäller.

38 a §

Fångstanmälan

Utöver vad som föreskrivs i 26 § ska en fångstanmälan göras till Finlands viltcentral i fråga om vilt som erhållits som byte, om hållbarheten i jakten på viltarten eller en ändamålsenlig organisering av jakten på viltarten kräver det.

Bestämmelser om vilka viltarter det ska göras fångstanmälan om samt bestämmelser och om anmälan form och innehåll och tidsfrister för anmälan utfärdas genom förordning av statsrådet.

41 §

Dispens

Finlands viltcentral kan även vid andra tidpunkter än under sådan fredningstid som avses i 37 §, under de förutsättningar som anges i 41 a § 1 mom., 41 b § 1 mom. och 41 c §, bevilja dispens för att störa, fånga eller döda vilt eller icke fredade djur.

Finlands viltcentral kan i de fall som avses i 41 a § 1 mom., 41 b § 1 mom. och 41 c § bevilja dispens också från begränsningen av användningen av motordrivna fordon enligt 32 §, från bestämmelserna om fångstredskap och fångstmetoder i 33 §, från bestämmelserna i en förordning av statsrådet som utfärdats med stöd av 34 § och från bestämmelserna om transport av jaktvapen i 35 § samt från bestämmelserna om skyldigheten att hålla hundar kopplade i 51 § 1 mom. Finlands viltcentral kan bevilja dispens från bestämmelserna om begränsning av användning av motorfordon i 32 § 2 mom. och bestämmelserna om transport av jaktvapen i 35 § 3 mom. även när sökanden är permanent eller långvarigt rörelsehämmad. Finlands viltcentral kan bevilja dispens från det förbud i 34 a § 1 mom. som avser användning av lockbeten som har samband med föda och från den begränsning som avses i 34 a § 2 mom.

---

41 b §

Förutsättningar för dispens i fråga om fågelvilt och icke fredade fåglar och för dispens från fredning i vissa fall

---

I fall som avses i 1 mom. 1—3 punkten får undantag från fredningen av i 5 § 2 mom. 2 punkten avsedda fåglar också grunda sig på en anmälan till Finlands viltcentral, om det finns ett återkommande behov av sådana undantag på grund av verksamhetens natur och omfattning och det inte finns någon annan tillfredsställande lösning samtidigt som undantag från fredningen inte äventyrar bevarandet av en gynnsam skyddsnivå för arterna i fråga (*anmälningsförfarande*). Anmälningsförfarande är tillåtet

- 1) på trafikflygplatser som avses i 75 § 1 mom. 1 punkten i luftfartslagen (864/2014),
- 2) i livsmedelslokaler som avses i livsmedelslagen (23/2006)
- 3) i avfallshanteringsanläggningar,
- 4) på bär- och grönsaksodlingar som är större än 1 hektar.

Finlands viltcentral godkänner på ansökan tillämpandet av ett anmälningsförfarande. I sitt beslut om godkännande fastställer Finlands viltcentral de fågelarter som anmälningsförfarandet gäller och anger det maximala årliga fångstantalet per fågelart. En aktör som fått rätt att tillämpa anmälningsförfarande ska varje år lämna in en fångstanmälan till Finlands viltcentral. Om skyddsåtgärderna avslutas eller ändras väsentligt, ska detta meddelas Finlands viltcentral, som bedömer om anmälningsförfarandet ska fortsätta att gälla.

Närmare bestämmelser om ansökan om och godkännande av ett anmälningsförfarande, de villkor som tas in i ett beslut om godkännande, justering av maximiantal, övervakning samt fångstanmälan och tidsfrister för den utfärdas genom förordning av statsrådet.

Finlands viltcentral får återkalla undantag från en fredning som grundar sig på ett anmälningsförfarande, om den som godkänts för förfarandet försummar skyldigheten att göra en fångsanmälan eller bryter mot denna lag eller bestämmelser som utfärdats med stöd av den eller i väsentlig grad bryter mot de villkor som har tagits in i ett beslut om godkännande.

74 §

Jaktförseelse

-
- För jaktförseelse döms också den som uppsåtligen eller av oaktsamhet
- 1) handlar i strid med de begränsningar enligt 25 § som beror på bebyggelse, odlingar eller trafikleder,
  - 2) jagar i strid med en sådan begränsning av användningen av fångstredskap eller fångstmetoder som meddelats genom en förordning som utfärdats med stöd av 34 §,
  - 3) transporterar jaktvapen i strid med förbudet i 35 §,
  - 4) ofredar vilt i strid med förbudet i 36 §,
  - 5) i strid med 30 § anordnar jakt utan en jaktledare eller jagar i strid med föreskrifter eller förbud som jaktledaren meddelat med stöd av 30 §,
  - 6) handlar i strid med villkor som enligt en förordning som utfärdats med stöd av 29 § fogats till en jaktlicens eller underlåter att iaktta skyldigheten enligt en förordning som utfärdats med stöd av 29 § att göra fångstanmälan eller tidsfristen för den, eller jagar utanför det område som i en jaktlicens avgränsats med stöd av 27 §,
  - 7) handlar i strid med vad som i en förordning som utfärdats med stöd av 10 § 1 mom., 41 § 4 mom., 41 a § 4 mom. föreskrivs om anmälningsskyldighet som gäller en jaktlicens eller dispens eller skyldighet att göra fångstanmälan, eller skyldighet att göra fångstanmälan enligt vad som föreskrivs i en bestämmelse om regional kvot, eller handlar i strid med villkor som med stöd av förordningen fogats till en jaktlicens eller dispens,
  - 8) jagar utan att använda sådan utrustning som enligt en förordning som utfärdats med stöd av 29 § ska användas vid jakt på hjortdjur, eller bryter mot vad som i en förordning som utfärdats med stöd av 29 § föreskrivs om hundar som används vid jakt på hjortdjur,
  - 9) i egenskap av jaktledare underlåter att fullgöra en uppgift som enligt en förordning som utfärdats med stöd av 30 § ankommer på jaktledaren,
  - 10) jagar eller fungerar som jaktledare utan att ha betalt jaktvårdsavgift enligt lagen om jaktvårdsavgift och jaktlicensavgift,
  - 11) fungerar som skytt utan att ha fullgjort skyldigheten att avlägga skjutprov enligt 21 §,
  - 12) försummar att visa upp jaktkort eller intyg över skjutprov så som föreskrivs i 22 §,
  - 13) jagar eller fungerar som jaktledare i strid med ett jaktförbud som dömts ut med stöd av 48 a kap. 6 § i strafflagen, eller
  - 14) låter bli att anmäla fångst och därigenom bryter mot anmälningsskyldigheten enligt en förordning som utfärdats med stöd av 38 a § 2 mom.

75 §

Brott mot bestämmelserna i jaktlagen

Den som uppsåtligen eller av oaktsamhet

- 5) olovligen fångar eller dödar ett icke fredat djur i strid med förbudet i 49 § eller bestämmelserna i en förordning som utfärdats med stöd av 50 § eller handlar i strid med den anmälningsskyldighet som föreskrivs i 41 b § 3 mom. eller i en förordning som utfärdats med stöd av 41 b 5 mom., eller de villkor som tagits in i ett beslut om godkännande,
-
- 8) bryter mot ett förbud enligt 34 a § 1 mom., eller underlåter att uppfylla den skyldighet som gäller identifieringsmärkning eller anmälningsskyldigheten enligt 34 a § 4 mom. eller

RP 28/2017 rd

handlar i strid med en begränsning som utfärdats genom förordning med stöd av 34 a § 2 mom.,

ska, om inte strängare straff för gärningen bestäms någon annanstans i lag, för brott mot bestämmelserna i jaktlagen dömas till böter.

---

83 c §

Skyldighet att anmäla dött vilt

Järv, lodjur, brunbjörn, utter, varg och skogsvildren som påträffats döda ska utan dröjsmål anmälas till ett forskningsinstitut som bedriver viltforskning samt till Finlands viltcentral. Ett dött djur eller en del av ett sådant kan sändas till forskningsinstitutet med institutets samtycke och på dess bekostnad.

---

83 d §

Vilt som avlivats med stöd av 2 kap. 16 § i polislagen

Järv, lodjur, brunbjörn, utter och varg som avlivats med stöd av 2 kap. 16 § i polislagen (872/2011) tillhör staten. Övrigt vilt som avlivats med stöd av den paragrafen tillhör jaktvårdsföreningen på området.

Järv, lodjur, brunbjörn, utter eller varg som avses i 1 mom. ska sändas till ett forskningsinstitut som bedriver viltforskning. Forskningsinstitutet kan överlåta djuret till ett allmännyttigt ändamål eller förstöra det.

Denna lag träder i kraft den 20 . Lagens 34 a § träder dock i kraft först den 20 augusti 2017, 41 b § 3—6 mom. den 1 januari 2018 samt 26, 27 och 30 a § den 1 februari 2018.

De förordningar av statsrådet som utfärdats med stöd av 30 § i dess lydelse vid ikraftträdandet av denna lag samt de förordningar av jord- och skogsbruksministeriet som utfärdats med stöd av 21 och 28 § i deras lydelse vid ikraftträdandet av denna lag förblir i kraft. De jaktlicenser för hjortdjur och dispenser som beviljats före ikraftträdandet av denna lag förblir i kraft.

Jord- och skogsbruksministeriet, Finlands viltcentral och jaktvårdsföreningarna får innan denna lag träder i kraft vidta de åtgärder som verkställigheten kräver.

Helsingfors den 30 mars 2017

Statsminister

Juha Sipilä

Jordbruks- och miljöminister Kimmo Tiilikainen

Lag

om ändring av jaktlagen

I enlighet med riksdagens beslut

ändras i jaktlagen (615/1993) 21 och 22 §, 26 § 2 mom., 27—30 §, 35 och 38 §, 41 § 2 och 3 mom., rubriken av 41 b §, 74 § 2 mom., 75 § 1 mom. 5 punkten, 83 c § 1 mom. och paragrafens rubrik samt 83 d §, av dem 21 § sådan den lyder i lag 314/2005, 26 § 2 mom., 29 och 30 §, rubriken av 41 b § samt 83 c § 1 mom. och paragrafens rubrik sådana de lyder i lag 159/2011, 35 § sådan den lyder delvis ändrad i lag 1268/1993, 38 § sådan den lyder delvis ändrad i lag 159/2011, 41 § 2 och 3 mom. samt 83 d § sådana de lyder i lag 206/2013, 74 § 2 mom. sådant det lyder i lag 1422/2011 och 75 § 1 mom. 5 punkten sådan den lyder i lag 516/2002, samt

fogas till lagen nya 21 a och 21 b §, till 26 §, sådan den lyder i lag 159/2011, ett nytt 3 mom., till lagen nya 30 a, 34 a och 38 a §, till 41 b §, sådan den lyder i lag 159/2011, nya 3—6 mom. och till 75 § 1 mom., sådant det lyder i lagarna 516/2002 och 1711/2015, en ny 8 punkt som följer:

Gällande lydelse

21 §

Skjutprov

Vid jakt med räfflat kulvapen på dovhjort, kronhjort, sikahjort, rådjur, älg, vitsvanshjort, skogsvildren eller brunbjörn får endast den vara skytt som har avlagt sådant skjutprov som avses i 2 mom. Vid jakt på nämnt vilt får även den vara skytt som har ett gällande intyg över motsvarande skjutprov i något annat land eller som lämnar jaktvårdsföreningen en utredning om att han eller hon har rätt att i sitt hemland jaga vilt av motsvarande storlek.

Jaktvårdsföreningen anordnar skjutprov och ger intyg över godkända prov enligt ett formulär som jord- och skogsbruksministeriet har fastställt samt på begäran kopior av intyg. Ett intyg gäller tre år från det provet har avlagts.

Skjutprov som har avlagts på Åland motsvarar skjutprov enligt 1 mom.

Föreslagen lydelse

21 §

Skjutprov

En person som bedriver jakt med räfflat kulvapen eller jaktbåge ska avlägga skjutprov, om detta krävs för jakt på viltet i fråga. Bestämmelser om vid jakt på vilket vilt den som får vara skytt ska ha avlagt skjutprov utfärdas genom förordning av statsrådet.

Jaktvårdsföreningen anordnar skjutprov och ger intyg över godkända skjutprov samt på begäran kopior av intyg. Intygen över skjutprov motsvarar i förvaltningslagen (434/2003) avsedda förvaltningsbeslut. En godkänd prestation i ett skjutprov får införas i det i 7 a § i lagen om jaktvårdsavgift och jägarregistret.

Ett intyg över skjutprov gäller i tre år från det att provet har avlagts.

RP 28/2017 rd

Gällande lydelse

Genom förordning av jord- och skogsbruksministeriet bestäms om

1) innehållet i skjutprovet, hur provet avläggs samt villkoren för godkännande av prov,

2) kraven på den plats där skjutprovet avläggs,

3) kraven på skjutvapen och patroner som används i skjutprovet.

Föreslagen lydelse

21 a §

Ömsesidigt erkännande av skjutprov

Vid jakt på det vilt som avses i 21 § får också den vara skytt som har ett motsvarande gällande intyg över skjutprov för jakt på motsvarande vilt som avlagts i något annat land eller som lämnar jaktvårdsföreningen utredning om att han eller hon har rätt att i sitt hemland jaga vilt av motsvarande storlek. Jaktvårdsföreningen ger intyg över ömsesidigt erkännande av intyg över skjutprov som avlagts utomlands eller av ovan avsedd utredning. Jaktvårdsföreningens intyg får gälla i högst tre år.

Skjutprov som har avlagts på Åland motsvarar skjutprov enligt 21 §.

21 b §

Bemyndigande att utfärda förordning om skjutprov

Genom förordning av jord- och skogsbruksministeriet utfärdas det bestämmelser om

1) innehållet i skjutprovet och hur provet avläggs samt förutsättningarna för godkännande av prov,

2) kraven på den plats där skjutprovet avläggs,

3) kraven på skjutvapen och patroner samt på bågar och pilar som används i skjutprovet

RP 28/2017 rd

Gällande lydelse

Föreslagen lydelse

22 §

Uppvisande av jaktkort och intyg över skjutprov

Jaktkortet eller en kopia av det skall medföras under jakten och på begäran visas för den som enligt 88 § övervakar jakt. Om någon jagar utan att medföra det jaktkort som han löst in eller en kopia därav, kan han dock inom sju dagar visa kortet eller kopian för den som utförde övervakningen eller för polisen.

Vad som sägs i 1 mom. gäller även det intyg över skjutprov och den kopia som avses i 21 § när jägaren fungerar som skytt vid jakt på hjortdjur eller brunbjörn.

Om jaktkortet eller intyget över skjutprov förkommit kan polisen bevilja anstånd med uppvisandet *till dess att jaktvårdsföreningen har givit en kopia.*

26 §

Jaktlicens för hjortdjur

Jaktlicens enligt 1 mom. beviljas av Finlands viltcentral. När jaktlicenser beviljas ska man se till att bestånden av hjortdjur inte äventyras på grund av jakten och att de skador som hjortdjur orsakar hålls på skälig nivå. För att trafikskador och skador på jordbruk och skog ska bli beaktade ska Finlands viltcentral årligen höra de regionala intressentgrupperna. När jaktlicenser beviljas för områden som avses i 8 § ska dessutom upp-

22 §

Uppvisande av jaktkort och intyg över skjutprov

4) *intyg över godkänd teknisk prestation i skjutprovet och över ömsesidigt erkännande av skjutprov.*

Jaktkortet eller en kopia av det *samt en personlig identitetshandling ska* medföras under jakten och på begäran visas för den som enligt 88 § övervakar jakt. Om någon jagar utan att medföra det jaktkort som han *eller hon har* löst in eller en kopia av det *eller en personlig identitetshandling*, kan han *eller hon* dock inom *fjorton* dagar visa *handlingen för den som utförde övervakningen eller som denne förordnat att utföra* övervakningen, eller för polisen.

Vad som *i 1 mom. föreskrivs om skyldigheten att visa upp i det momentet avsedda handlingar* gäller också skyldigheten för den *jägare som är skytt vid jakt på vilt som avses i 21 § att visa upp det intyg över skjutprov eller den kopia som avses i 21 § eller det intyg över ömsesidigt erkännande som avses i 21 a §.*

Om jaktkortet eller intyget över skjutprov förkommit kan polisen bevilja anstånd med uppvisandet.

26 §

Jaktlicens för hjortdjur

Jaktlicens enligt 1 mom. beviljas av Finlands viltcentral. När jaktlicenser beviljas ska *det säkerställas* att bestånden av hjortdjur inte äventyras på grund av jakten och att de skador som hjortdjur orsakar hålls på skälig nivå. För att trafikskador och skador på jordbruk och skog ska bli beaktade ska Finlands viltcentral årligen höra de regionala intressentgrupperna. När jaktlicenser beviljas för områden som avses i 8 § ska *avseende dessu-*

RP 28/2017 rd

Gällande lydelse

märksamhet fästas vid en jämlik fördelning av möjligheterna till jakt.

27 §

Villkor för beviljande av jaktlicens för hjortdjur

Villkor för beviljande av jaktlicens för hjortdjur är att sökanden förfogar över ett för jakt lämpligt enhetligt område. Ett område som används för jakt på älg skall ha en areal om minst 1 000 hektar och ett område som används för jakt på andra hjortdjur en areal om minst 500 hektar. *Jord- och skogsbruksministeriet kan besluta om undantag från arealkraven.*

Jaktlicens för hjortdjur beviljas sökande vilka inom ifrågavarande område har rätt att jaga sådana hjortdjur som nämns i ansökan. Inom andra än i 8 § angivna områden kan för ett visst område enligt 1 mom. beviljas jaktlicens på grundvalen av endast en ansökan.

28 §

Jaktledare för jakt på hjortdjur

Den som erhållit jaktlicens för hjortdjur skall utse en jaktledare. Var och en som deltar i jakten är skyldig att iaktta de föreskrifter

Föreslagen lydelse

tom fästas vid en jämlik fördelning av möjligheterna till jakt och en ändamålsenlig organisering av jakten.

I fråga om varje hjortdjur som nedlagts med stöd av jaktlicens ska det göras en fångstanmälan till Finlands viltcentral.

27 §

Förutsättningar för beviljande och användning av jaktlicens för hjortdjur

En förutsättning för beviljande av jaktlicens för hjortdjur är att sökanden förfogar över ett för jakt lämpligt enhetligt område. Ett område som används för jakt på älg ska ha en landareal på minst 1 000 hektar och ett område som används för jakt på andra hjortdjur en landareal på minst 500 hektar.

Jaktlicens för hjortdjur beviljas sökande som inom ett i 1 mom. avsett område har rätt att jaga sådana hjortdjur som nämns i ansökan. Inom andra än i 8 § avsedda områden får jaktlicens för ett och samma område enligt 1 mom. beviljas på grundval av en och samma ansökan.

Finlands viltcentral ska utsluta sådana områden som inte uppfyller de krav på areal och enhetlighet som avses i 1 mom. från det område som berättigar till licens. Jaktlicensen får användas endast inom ett i licensen avgränsat område.

Finlands viltcentral får avvika från de krav på areal och enhetlighet som föreskrivs i 1 mom., om området är en holme eller det finns motsvarande särskilda skäl till avvikelsen.

28 §

Ny jaktlicens för hjortdjur

Om ett hjortdjur som har erhållits som byte är så skadat eller sjukt att mer än hälften av det är odugligt som människoföda och detta

RP 28/2017 rd

Gällande lydelse

som jaktledaren meddelar. Jaktledaren får förbjuda personer som inte iakttar hans föreskrifter att delta i jakten.

29 §

Ny jaktlicens

Om ett hjortdjur som har fällts är så skadat eller sjukt att mer än hälften av det är odugligt som människoföda och detta inte beror på jaktlicenshavarens förfarande, ska Finlands viltcentral avgiftsfritt bevilja en ny jaktlicens i stället för den tidigare jaktlicensen.

30 §

Bemyndigande att utfärda förordning om jakt på hjortdjur

Närmare bestämmelser om sökande av jaktlicens för hjortdjur och om de villkor som ska fogas till licensen samt om hundar och utrustning som används vid jakt på hjortdjur, om jaktledarens uppgifter och om organisationen av jakten i övrigt utfärdas genom förordning av statsrådet.

Uppgifter om fällda rådjur ska anmälas till Finlands viltcentral för uppföljning av beståndets utveckling. Genom förordning av statsrådet utfärdas närmare bestämmelser om

Föreslagen lydelse

inte beror på jaktlicenshavarens förfarande, ska Finlands viltcentral avgiftsfritt bevilja en ny jaktlicens.

29 §

Bemyndigande att utfärda förordning om jakt på hjortdjur

Genom förordning av statsrådet får närmare bestämmelser utfärdas om

1) ansökan om jaktlicens för hjortdjur,

2) de villkor som ska fogas till en ansökan om jaktlicens för hjortdjur,

3) hundar och utrustning som används vid jakt på hjortdjur,

4) fångstanmälan och dess form och innehåll samt om tidsfristen för den,

5) tidsfrister som gäller jaktlicenser för hjortdjur.

30 §

Jaktledare

Den som fått jaktlicens för hjortdjur och den som beviljats dispens för jakt på varg, brunbjörn eller lodjur ska utse en jaktledare och ett behövt antal vice jaktledare. Var och en som deltar i jakten är skyldig att iaktta de föreskrifter som jaktledaren meddelar. Jaktledaren får förbjuda personer som inte iakttar hans eller hennes föreskrifter att delta i jakten.

Bestämmelser om hur jaktledare och vice jaktledare utses, meddelandet av uppgifter om dem till den behöriga jaktvårdsföreningen, om jaktledarens skyldighet att närvara

RP 28/2017 rd

Gällande lydelse

vilka uppgifter som ska anmälas samt när och hur de ska anmälas.

Föreslagen lydelse

vid jaktevenemanget och om jaktledarens uppgifter utfärdas genom förordning av statsrådet.

30 a §

Samlicens

Jaktlicens enligt 10 och 26 § samt dispens enligt 41 § kan sökas gemensamt av flera sökande och beviljas då gemensamt till dem (samlicens). I ansökan och beslutet om samlicens ska det fastställas vem som i förvaltningsmässigt hänseende innehar licensen. Om samlicens beviljas för jakt på fler än ett djur, kan licenshavarna komma överens om hur samlicensen fördelas mellan dem. Var och en av licenshavarna i en samlicens ska iaktta de skyldigheter för jaktlicenshavare som föreskrivs i denna lag och med stöd av den.

34 a §

Lockbeten som har samband med föda

För att tillsynen över jakten på brunbjörn, varg, järv och lodjur ska bli effektivare är det förbjudet att locka dessa arter avsiktligt med lockbeten som har samband med föda.

Om det behövs för att säkerställa tillsynen över att det förbud som avses 1 mom. iakttas får det genom förordning av statsrådet utfärdas regionala och tidsmässiga begränsningar av rätten att använda lockbeten för att avsiktligt locka rävm, grävling, iller, skogsmård, mårdhund och mink.

Företag som till handelsregistret uppgett naturfotografering och naturspaning som verksamhetens art eller som verksamhetsområde får dock placera ut lockbeten som har samband med föda i terrängen för att locka brunbjörn, varg, järv och lodjur. På sådana företag tillämpas konsument säkerhetslagen (920/2011).

Gällande lydelse

Föreslagen lydelse

På den plats där ett lockbete som avses i 3 mom. placerats ska det finnas uppgifter om vem som svarar för lockbetet och dennes kontaktuppgifter samt var det i konsument säkerhetslagen avsedda säkerhetsdokumentet finns till påseende. Anmälan om lockbetet med uppgifter om dess placering ska lämnas till Finlands viltcentral.

Vid användning av lockbeten som har samband med föda ska dessutom iakttas vad som i lagen om animaliska biprodukter (517/2015) och bestämmelser som utfärdats med stöd av den föreskrivs om användningen av obehandlade biprodukter vid utfodring av vilda djur och om förstöring av avfall. Bestämmelser om skyldighet att anmäla uppgifter om platser för utfodring av vilda djur med kadaver finns i lagen om ett system för identifiering av djur (238/2010).

35 §

Transport av jaktvapen

Jaktvapen får inte utan lovligt syfte eller utan jakträttshavarens medgivande transporteras annat än oladdat och insatt i ett fodral på sådant område där personen inte har jakträtt eller jakttillstånd. Detta gäller dock inte allmän väg som gränsar till ett jaktområde.

Ett jaktvapen skall i luftfartyg, i motordrivna fordon som rör sig på marken *eller isen* samt i fartyg och båtar vilkas motor är i gång vara oladdat och insatt i ett fodral eller skyddat utrymme. Detta gäller dock inte transport av vapen på havsområde i det fall som avses i 32 § 3 mom.

Det är förbjudet att transportera jaktvapen i motordrivna fordon i terrängen. En person i tjänsteförrättning får dock transportera vapen om han på grund av tjänsteförrättningen behöver ha vapen med sig. Chefen för polisdistriktet kan i enskilda fall lämna tillstånd att i ovan nämnda fordon transportera ett oladdat jaktvapen i fodral, då transporten sker utanför allmän eller enskild väg under viss tid och

35 §

Transport av jaktvapen eller jaktbåge

Jaktvapen och jaktbågar får inte annat än oladdade och insatta i fodral transporteras utan lovligt syfte eller utan jakträttshavarens samtycke på ett sådant område där den person som transporterar dem inte har jakträtt eller jakttillstånd. Detta gäller dock inte allmän väg som gränsar till ett jaktområde.

Jaktvapen och jaktbågar ska i luftfartyg, i motordrivna fordon som rör sig på marken samt i fartyg och båtar vilkas motor är i gång vara oladdade och insatta i fodral eller skyddade utrymmen. Detta gäller dock inte transport av vapen på havsområde i det fall som avses i 32 § 3 mom.

Det är förbjudet att transportera jaktvapen och jaktbågar i motordrivna fordon i terrängen. En person i tjänsteförrättning får dock transportera vapen om han *eller hon* på grund av tjänsteförrättningen behöver ha vapen med sig *eller om en person utför ett tjänsteuppdrag eller handräckningsuppdrag på begäran av polisen.*

RP 28/2017 rd

Gällande lydelse

med anlitande av en på förhand meddelad rutt, på villkor att vapnet inte brukas för jakt under tiden för transporten. Om renkarlars rätt att transportera vapen då de utför renskötselarbete stadgas närmare genom förordning.

Föreslagen lydelse

Trots det förbud som föreskrivs i 3 mom. får ett oladdat jaktvapen eller en jaktbåge dock transporteras i ett motordrivet fordon i ett fodral, ett skyddat utrymme eller ett utrymme där det inte omedelbart kan användas för jakt, om transporten sker

1) på ett istäckt vattenområde,

2) på i 13 § i terrängtrafiklagen (1710/1995) avsedda snöskoterleder eller på stråk som utmärkts i terrängen,

3) vid förflyttning i terrängen längs ett etablerat stråk till sådana inkvarteringsställen, inkvarteringsbyggnader eller fastigheter som saknar vägförbindelse,

4) för att hämta ett jaktbyte och för vittjande av fällor för levandefångst eller fotsnaror, och

5) för att föra personer som ska vara skyttar till en skjutplats som jaktledaren i förväg anvisat.

Dessutom får jaktvapen och jaktbågar transporteras i motordrivna fordon i terrängen i fodral, i skyddat utrymme eller i ett utrymme där de inte omedelbart kan användas för jakt med tillstånd av Finlands viltcentral, om det kan anses föreligga en annan godtagbar grund för transporten än en grund som avses i 4 mom. Finlands viltcentral får i sitt beslut ange närmare tillståndsvillkor i fråga om områden och jaktvapen.

Finlands viltcentral får återkalla ett gällande tillstånd enligt 5 mom., om tillståndshavaren bryter mot denna lag eller mot bestämmelser som utfärdats med stöd av den. Detsamma gäller om tillståndshavaren i väsentlig grad bryter mot villkoren i tillståndet. Under samma jaktår beviljas inte den vars tillstånd har återkallats något nytt motsvarande tillstånd förrän återkallandet har av-

RP 28/2017 rd

Gällande lydelse

38 §

Begränsning av jakt

Om ett viltbestånd är hotat inom hela eller en del av det område där det förekommer, kan jakten på viltarten i fråga förbjudas eller begränsas genom förordning av jord- och skogsbruksministeriet. Förordningen ska ange vilket område förbudet eller begränsningen gäller. Förbudet eller begränsningen kan utfärdas för en tid av högst tre år i sänder. Förbudet eller begränsningen kan träda i kraft tidigast två veckor efter det att förordningen utfärdats. Innan förordningen utfärdas ska jord- och skogsbruksministeriet höra Finlands viltcentral och de jaktvårdsföreningar vars verksamhetsområde förbudet eller begränsningen gäller.

Om viltbeståndet blir livskraftigt kan förbudet eller begränsningen upphävas innan tiden löper ut.

Föreslagen lydelse

gjorts genom ett beslut som vunnit laga kraft eller återkallandet har upphävts.

38 §

Begränsning av jakt

Om ett viltbestånd är tillfälligt eller permanent hotat inom hela eller en del av det område där det förekommer, får bestämmelser om begränsning eller förbud av jakten på viltarten i fråga utfärdas genom förordning av jord- och skogsbruksministeriet. Jakten på en viltart kan begränsas eller förbjudas också när den spridning av viltarten som eftersträvas eller en ändamålsenlig organisering av jakten kräver det. En begränsning av jakten kan även avse en skyldighet att förse fångsten med identifieringsmärkning.

En begränsning eller ett förbud kan vara i kraft högst tre år. Om viltbeståndet blir livskraftigt, ska begränsningen eller förbudet upphävas innan tiden löper ut.

Begränsningen eller förbudet kan gälla

1) ett visst område,

2) en viss tid,

3) viltets endera kön,

4) en jägarspecifik fångstkvot, eller

5) ett visst fångstredskap eller en viss fångstmetod.

Närmare bestämmelser om begränsningar, förbud och identifieringsmärkningar utfärdas genom förordning av jord- och skogsbruksministeriet. Innan förordning utfärdas ska jord- och skogsbruksministeriet höra de jaktvårdsföreningar vars verksamhetsområde begränsningen eller förbudet gäller.

Gällande lydelse

Föreslagen lydelse

38 a §

Fångstanmälan

Utöver vad som föreskrivs i 26 § ska en fångstanmälan göras till Finlands viltcentral i fråga om vilt som erhållits som byte, om hållbarheten i jakten på viltarten eller en ändamålsenlig organisering av jakten på viltarten kräver det.

Bestämmelser om vilka viltarter det ska göras fångstanmälan om samt bestämmelser och om anmälan form och innehåll och tidsfrister för anmälan utfärdas genom förordning av statsrådet.

41 §

Dispens

41 §

Dispens

Finlands viltcentral kan även vid andra tidpunkter än under sådan fredningstid som avses i 37 §, under de förutsättningar som anges i 41 a § 1 mom., 41 b § 1 mom. och 41 c §, bevilja dispens för att fånga eller döda vilt eller icke fredade djur.

Finlands viltcentral kan i de fall som avses i 41 a § 1 mom., 41 b § 1 mom. och 41 c § bevilja dispens från begränsningen av användningen av motordrivna fordon enligt 32 §, från bestämmelserna om fångstredskap och fångstmetoder i 33 §, från bestämmelserna i en förordning av statsrådet som utfärdats med stöd av 34 § och från bestämmelserna om transport av jaktvapen i 35 § samt från bestämmelserna om skyldigheten att hålla hundar kopplade i 51 § 1 mom. Finlands viltcentral kan bevilja dispens från bestämmelserna om begränsning av användning av motorfordon i 32 § 2 mom. och bestämmelserna om transport av jaktvapen i 35 § 3 mom. även när sökanden är permanent eller långvarigt rörelsehämmad.

Finlands viltcentral kan även vid andra tidpunkter än under sådan fredningstid som avses i 37 §, under de förutsättningar som anges i 41 a § 1 mom., 41 b § 1 mom. och 41 c §, bevilja dispens för att *störa*, fånga eller döda vilt eller icke fredade djur.

Finlands viltcentral kan i de fall som avses i 41 a § 1 mom., 41 b § 1 mom. och 41 c § bevilja dispens *också* från begränsningen av användningen av motordrivna fordon enligt 32 §, från bestämmelserna om fångstredskap och fångstmetoder i 33 §, från bestämmelserna i en förordning av statsrådet som utfärdats med stöd av 34 § och från bestämmelserna om transport av jaktvapen i 35 § samt från bestämmelserna om skyldigheten att hålla hundar kopplade i 51 § 1 mom. Finlands viltcentral kan bevilja dispens från bestämmelserna om begränsning av användning av motorfordon i 32 § 2 mom. och bestämmelserna om transport av jaktvapen i 35 § 3 mom. även när sökanden är permanent eller långvarigt rörelsehämmad. *Finlands viltcentral kan bevilja dispens från det förbud i 34 a § 1 mom. som avser användning av lockbeten som har samband med föda och från den begränsning som avses i 34 a § 2 mom.*

Gällande lydelse

Föreslagen lydelse

41 b §

Förutsättningar för dispens i fråga om fågelvilt och icke fredade fåglar

---

41 b §

Förutsättningar för dispens i fråga om fågelvilt och icke fredade fåglar **och för dispens från fredning i vissa fall**

I fall som avses i 1 mom. 1—3 punkten får undantag från fredningen av i 5 § 2 mom. 2 punkten avsedda fåglar också grunda sig på en anmälan till Finlands viltcentral, om det finns ett återkommande behov av sådana undantag på grund av verksamhetens natur och omfattning och det inte finns någon annan tillfredsställande lösning samtidigt som undantag från fredningen inte äventyrar bevarandet av en gynnsam skyddsnivå för arterna i fråga (**anmälningsförfarande**). Anmälningsförfarande är tillåtet

1) på trafikflygplatser som avses i 75 § 1 mom. 1 punkten i luftfartslagen (864/2014),

2) i livsmedelslokaler som avses i livsmedelslagen (23/2006)

3) i avfallshanteringsanläggningar,

4) på bär- och grönsaksodlingar som är större än 1 hektar.

Finlands viltcentral godkänner på ansökan tillämpandet av ett anmälningsförfarande. I sitt beslut om godkännande fastställer Finlands viltcentral de fågelarter som anmälningsförfarandet gäller och anger det maximala årliga fångstantalet per fågelart. En aktör som fått rätt att tillämpa anmälningsförfarande ska varje år lämna in en fångstanmälan till Finlands viltcentral. Om skyddsåtgärderna avslutas eller ändras väsentligt, ska detta meddelas Finlands viltcentral, som bedömer om anmälningsförfarandet ska fortsätta att gälla.

Närmare bestämmelser om ansökan om och godkännande av ett anmälningsförfarande, de villkor som tas in i ett beslut om

Gällande lydelse

Föreslagen lydelse

godkännande, justering av maximiantal, övervakning samt fångstanmälan och tidsfrister för den utfärdas genom förordning av statsrådet.

Finlands viltcentral får återkalla undantag från en fredning som grundar sig på ett anmälningsförfarande, om den som godkänts för förfarandet försummar skyldigheten att göra en fångsanmälan eller bryter mot denna lag eller bestämmelser som utfärdats med stöd av den eller i väsentlig grad bryter mot de villkor som har tagits in i ett beslut om godkännande.

74 §

Jaktförseelse

74 §

Jaktförseelse

För jaktförseelse döms också den som uppsåtligen eller av oaktsamhet

1) förfar i strid med de begränsningar enligt 25 § som beror på bebyggelse, odlingar eller trafikleder,

2) jagar *olovligen* i strid med en sådan begränsning av användningen av fångstredskap eller fångstmetoder som meddelats genom en förordning som utfärdats med stöd av 34 §,

3) transporterar jaktvapen i strid med förbudet i 35 §,

4) ofredar vilt i strid med förbudet i 36 §,

5) i strid med 28 § anordnar jakt *på hjortdjur* utan en jaktledare eller jagar i strid med föreskrifter eller förbud som jaktledaren meddelat med stöd av 28 §,

6) förfar i strid med vad som i en förordning som utfärdats med stöd av 30 § bestäms om jaktlicens för hjortdjur eller om anmälningskyldigheten i fråga om byte eller i strid med villkor som enligt förordningen fogats till en jaktlicens för hjortdjur,

För jaktförseelse döms också den som uppsåtligen eller av oaktsamhet

1) handlar i strid med de begränsningar enligt 25 § som beror på bebyggelse, odlingar eller trafikleder,

2) jagar i strid med en sådan begränsning av användningen av fångstredskap eller fångstmetoder som meddelats genom en förordning som utfärdats med stöd av 34 §,

3) transporterar jaktvapen i strid med förbudet i 35 §,

4) ofredar vilt i strid med förbudet i 36 §,

5) i strid med 30 § anordnar jakt utan en jaktledare eller jagar i strid med föreskrifter eller förbud som jaktledaren meddelat med stöd av 30 §,

6) *handlar* i strid med *villkor som enligt en förordning som utfärdats med stöd av 29 § fogats till en jaktlicens eller underlåter att iaktta skyldigheten enligt en förordning som utfärdats med stöd av 29 § att göra fångstanmälan eller tidsfristen för den, eller jagar*

RP 28/2017 rd

Gällande lydelse

7) förfar i strid med vad som i en förordning som utfärdats med stöd av 10 § 1 mom. eller 41 § 4 mom. eller 41 a § 4 mom. bestäms om anmälningsskyldighet som gäller en jaktlicens eller dispens eller regional kvot eller förfar i strid med en bestämmelse som enligt förordningen fogats till en jaktlicens eller dispens,

8) jagar utan att använda sådan utrustning som enligt en förordning som utfärdats med stöd av 30 § ska användas vid jakt på hjortdjur,

9) i egenskap av jaktledare underlåter att fullgöra en uppgift som enligt en förordning som utfärdats med stöd av 30 § ankommer på jaktledaren,

10) jagar eller fungerar som jaktledare utan att ha betalt jaktvårdsavgift enligt lagen om jaktvårdsavgift och jaktlicensavgift (616/1993),

11) fungerar som skytt utan att ha avlagt skjutprov enligt 21 §,

12) försummar att visa upp jaktkort eller intyg över skjutprov så som bestäms i 22 §, eller

13) jagar eller fungerar som jaktledare i strid med ett jaktförbud som meddelats med stöd av 48 a kap. 6 § i strafflagen.

Föreslagen lydelse

utanför det område som i en jaktlicens avgränsats med stöd av 27 §,

7) handlar i strid med vad som i en förordning som utfärdats med stöd av 10 § 1 mom., 41 § 4 mom., 41 a § 4 mom. föreskrivs om anmälningsskyldighet som gäller en jaktlicens eller dispens eller skyldighet att göra fångstanmälan, eller skyldighet att göra fångstanmälan enligt vad som föreskrivs i en bestämmelse om regional kvot, eller handlar i strid med villkor som med stöd av förordningen fogats till en jaktlicens eller dispens,

8) jagar utan att använda sådan utrustning som enligt en förordning som utfärdats med stöd av 29 § ska användas vid jakt på hjortdjur, eller bryter mot vad som i en förordning som utfärdats med stöd av 29 § föreskrivs om hundar som används vid jakt på hjortdjur,

9) i egenskap av jaktledare underlåter att fullgöra en uppgift som enligt en förordning som utfärdats med stöd av 30 § ankommer på jaktledaren,

10) jagar eller fungerar som jaktledare utan att ha betalt jaktvårdsavgift enligt lagen om jaktvårdsavgift och jaktlicensavgift,

11) fungerar som skytt utan att ha fullgjort skyldigheten att avlägga skjutprov enligt 21 §,

12) försummar att visa upp jaktkort eller intyg över skjutprov så som föreskrivs i 22 §,

13) jagar eller fungerar som jaktledare i strid med ett jaktförbud som dömts ut med stöd av 48 a kap. 6 § i strafflagen, eller

14) låter bli att anmäla fångst och därigenom bryter mot anmälningsskyldigheten enligt en förordning som utfärdats med stöd av 38 a § 2 mom.

RP 28/2017 rd

Gällande lydelse

Föreslagen lydelse

Brott mot bestämmelserna i jaktlagen

Brott mot bestämmelserna i jaktlagen

Den som uppsåtligen eller av oaktsamhet

Den som uppsåtligen eller av oaktsamhet

5) olovligen fångar eller dödar ett icke-fredat djur i strid med förbudet i 49 § eller bestämmelserna i en förordning som givits med stöd av 50 §,

5) olovligen fångar eller dödar ett icke-fredat djur i strid med förbudet i 49 § eller bestämmelserna i en förordning som *utfärdats* med stöd av 50 § *eller handlar i strid med den anmälningsskyldighet som föreskrivs i 41 b § 3 mom. eller i en förordning som utfärdats med stöd av 41 b 5 mom., eller de villkor som tagits in i ett beslut om godkännande,*

skall, om inte strängare straff för gärningen bestäms någon annanstans i lag, för *brott mot bestämmelserna i jaktlagen* dömas till böter.

ska, om inte strängare straff för gärningen bestäms någon annanstans i lag, för *brott mot bestämmelserna i jaktlagen* dömas till böter.

83 c §

83 c §

Skyldighet att anmäla dött vilt

Skyldighet att anmäla dött vilt

Järv, lodjur, brunbjörn, utter *och* varg som påträffats döda ska utan dröjsmål anmälas till ett forskningsinstitut som bedriver viltforskning samt till jaktvårdsföreningen på området. Ett dött djur eller en del av ett sådant kan sändas till forskningsinstitutet med institutets samtycke och på dess bekostnad.

Järv, lodjur, brunbjörn, utter, varg *och skogsvildren* som påträffats döda ska utan dröjsmål anmälas till ett forskningsinstitut som bedriver viltforskning samt till *Finlands viltcentral*. Ett dött djur eller en del av ett sådant kan sändas till forskningsinstitutet med institutets samtycke och på dess bekostnad.

83 d §

83 d §

Vilt som avlivats med stöd av 25 § i polislagen

Vilt som avlivats med stöd av 2 kap. 16 § i polislagen

Järv, lodjur, brunbjörn, utter och varg som avlivats med stöd av 25 § i polislagen (493/1995) tillhör staten. Övrigt vilt som av-

Järv, lodjur, brunbjörn, utter och varg som avlivats med stöd av 2 kap. 16 § i polislagen (872/2011) tillhör staten. Övrigt vilt som av-

RP 28/2017 rd

Gällande lydelse

livats med stöd av den paragrafen tillhör jaktvårdsföreningen på området.

Järv, lodjur, brunbjörn, utter eller varg som avses i 1 mom. ska sändas till ett forskningsinstitut som bedriver viltforskning. Forskningsinstitutet kan överlåta djuret till ett allmännyttigt ändamål eller förstöra det.

Föreslagen lydelse

livats med stöd av den paragrafen tillhör jaktvårdsföreningen på området.

Järv, lodjur, brunbjörn, utter eller varg som avses i 1 mom. ska sändas till ett forskningsinstitut som bedriver viltforskning. Forskningsinstitutet kan överlåta djuret till ett allmännyttigt ändamål eller förstöra det.

Denna lag träder i kraft den 20 . Lagens 34 a § träder dock i kraft först den 20 augusti 2017, 41 b § 3—6 mom. den 1 januari 2018 samt 26, 27 och 30 a § den 1 februari 2018.

De förordningar av statsrådet som utfärdats med stöd av 30 § i dess lydelse vid ikraftträdandet av denna lag samt de förordningar av jord- och skogsbruksministeriet som utfärdats med stöd av 21 och 28 § i deras lydelse vid ikraftträdandet av denna lag förblir i kraft. De jaktlicenser för hjortdjur och dispenser som beviljats före ikraftträdandet av denna lag förblir i kraft.

Jord- och skogsbruksministeriet, Finlands viltcentral och jaktvårdsföreningarna får innan denna lag träder i kraft vidta de åtgärder som verkställigheten kräver.
